

301.655 OSZK

EMILIO

SALGARI

AZ
ATHENAEUM
R.T. KIADÁSA
BUDAPEST

AZ

ARANYMEZŐK KIRÁLYNŐJE

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

EMILIO SALGARI
**AZ ARANYMEZŐK
KIRÁLYNŐJE**

KALANDOS
▪ REGÉNY ▪

FORDITOTTA ZIGÁNY ÁRPÁD

A KÉPEKET RAJZOLTA
▪ A. DELLA VALLE ▪

Országos Széchényi Könyvtár

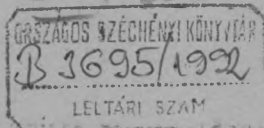
BUDAPEST, 1911 AZ ATHENAEUM
IROD. ÉS NYOMDAI R.-T. KIADÁSA

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

301.655

Leányvásár San-Franciscóban.

1867 május 24-én, szerdán délután három órakor, a feminista klub nagy szalonjában, alulirt jegyző által felülvizsgálva, sors-húzásra kerül miss Annie Clayfert, a szépségéről híres »arany-hercegnő«, akinél bájosabb leányt nem ismer Kalifornia.

Miss Annie Clayfert kivánságára a nyerő szám tulajdonosa, ha esetleg nem kívánja megtartani nyereményét, húszezer dollárért árverés alá bocsáthatja azt.

Gyülekezzenek minél többen a feminista klub szalonjába május huszonnegyedikén, szerdán, ahol és amikor a ragyogó szépségű miss Annie meg fog jelenni a közönség előtt!

John Davis,
San-Francisco jegyzője.

A tengerparti városban minden nagyobb házra volt felragasztva egy ilyen hirdetés. Még a közkerti fákon is láthatók voltak a nagy fehér plakátok.

Nem volt új eset, különösen 1867 felé az ilyenféle felhívás az északamerikai nagyobb városokban és sok boldog házasságkötés történt így.

Az amerikai nem szereti az idővesztegetést. Fülíg gázol a tennivalókban ez a szorgalmas nép és a házassodást is olyan ügynek tekinti, amit hamar el kell intézni.

Sok szép leány árvereztette így el magát, hogy sorsán javítson és biztos helyzetbe jusson.

Ki ne emlékeznék a gyönyörű miss Allenra, aki 1879-ben árvereztette el magát, és akiért egy félmilliót fizettek! A szép miss már majdnem egy antillai ültetvényes tulajdona lett, egy

csimpánz kinézésű rettenetes fekete szerecsené, aki 400.000 dollárig verte fel az árverési összeget, csak az utolsó percben mentette meg egy gavalléros érzésű fehér ember, aki nem bírta elviselni a gondolatot, hogy a bájos leányka egy néger karjaiban pusztuljon el.

Félmilliót fizetett érte, de a házasság boldog volt.

Miss Annie Clayfertet mindenki ismerte csodálatos szépsége miatt. Kicsit excentrikus hajlamú leány volt. Estefelé keresztülovagolt San-Francisco legnépesebb utcáin és pazar, különös toalettjeivel, páratlan kecsességével megállította a járókelőket.

Pár héttel a plakátok megjelenése előtt még mérhetetlenül gazdagnak tartották.

Az apjának állítólag Arizonában voltak mesés kiterjedésű aranybányái, innen kapta az »aranyhercegnő« elnevezést.

A nagy fényűzés, amit a fiatal hölgy kifejtett, igazaknak tüntette fel ezeket a hireszteléseket. A város legelőkelőbb részében lakott egy tündéries villában; nagyszámú cselédséget tartott, gyönyörű lovai voltak és egy előkelően felszerelt kis jachtja úszott a tengeren...

Egy ködös napon mindent eladott, a szolgálhatat elbocsátotta és csendesesen félrevonult a mozgó városba, egyikébe azoknak az elég jóformájú, szerény járművekbe, amik Cartown külvárosát képezték.

Csak egy öreg négernőt és a kedvenc lovát tartotta meg.

Mi történt?... Milyen csapás változtatta meg az »aranyhercegnő« sorsát, mi taszította őt a gazdagságból a szűksorsú emberek közé?...

Talán valami óriási bányaszerencsétlenség történt a távoli Arizonában? A fiatal leány senkivel sem állt bizalmas lábon és így nem lehetett megtudni semmit.

Ez esemény után négy nappal megjelentek a város falain a nagy feltűnést keltő hirdetések és a húszezer részvételi jegy, amit darabonként 5 dollárért árultak, huszonnégy órával a kibocsátás után egy szálig elkelt. A san-franciscói ifjuság vadul vetette magát a jegyekre és az utolsókért már valóságos csaták folytak, 50—60 dollárt fizettek darabjáért. Mondták, hogy egy szerecsen több ezer dollárért egész halom jegyet vásárolt.

Mert a szép leánynak ezer és ezer számra voltak bámulói, akik lázasan várták, hogy ki lesz a boldog, aki miss Anniet karján elvezetheti...

Május huszonegyedikén délután nagy és tarka közönség tolongott a feminista klub tágas szalonjában, amelyet az elnöknő, mint e célra alkalmasat, miss Annie rendelkezésére bocsátott.

A kaliforniai ifjuságon kívül látni lehetett itt gazdag agglényeket is, akik titokban áhítoztak a bájos leány keze után.

A tömegben felbukkant egy-egy szerencsen nagy porcellán-szemekkel, magastetejű kalappal a pamutos hajon, a fekete ujjak vastag, ékkövekkel kirakott gyűrűkkel borítva.

Megjelentek itt kínaiak is, a menyeyi birodalom gyermekei, tőkalakú, kopasz fejükkel, lelógó varkocscsal a hátukon, ragyogó színekkel telehimzett bő selyemköntösükben.

A tolakodó, lökdösődő tömeg a szélső falnál felállított kis emelvény felé igyekezett, hogy közlrol láthassa az »aranyhercegnőt«, akinek ott kellett megjelenie.

Furcsa dolog! . . . Ezen a napon az amerikaiak nem beszéltek börzeárfolyamokról, nem kérdezősködtek a cukor és a gabona állásáról, nem gondoltak a Csikágóból behozott újfajta malacokra.

Pedig az amerikai, bárhol legyen, temetésen, esküvőn vagy keresztelésen, a legünnepélyesebb alkalommal sem felejtí el üzleti ügyeit.

A derék yankeenek talán álmában is spekulációkon és pénzszerezésen jár az esze.

Máma mintha mindenről egészen elfelejtkeztek volna. Fogadásokat kötöttek és találgatták: fehér vagy fekete, bajuszos vagy kopasz lesz-e a szerencsés nyerő.

A tömve megtelt teremben már türelmetlen toporzékolás hallatszott. Hirtelen az emelvényen feltűnt egy kis kövér kopasz ember, ünnepélyesen feketébe öltözve. Két szerencsen egy hatalmas szerencsekereket gördített utána, ami majdnem tele volt kis összegördített papircédulákkal.

— A jegyző! . . . A jegyző! . . . — hangzott minden oldalról.

A kis ember levette cilinderét, méltóságosan köszöntötte a gyülekezetet, azután megszólalt:

— Úgy van, uraim, John Davis áll előttetek, akit megbíztak, hogy az aukción felügyeljen és ne engedje meg, hogy visszaélések történjenek. A törvényt képviselem és remélem, senki sem fog bennem kételkedni! . . .

— Hurráh! . . . Hurráh John Davis! . . . — ordított a fiatalság.

A jegyző csendet kért és újra beszédbe kezdett.

— Engedje meg a közönség, hogy kihirdessem, milyen feltételek mellett bocsátja magát sorshúzás alá miss Annie Clayfert!

— Tudjuk! . . . Tudjuk! . . . — kiáltotta száz torok.

— Elhiszem, de ez egy külsőség, amit nem lehet elhagyni. Tehát:

1. §. Miss Annie Clayfert kötelezi magát, hogy a győztes számú cédula tulajdonosának felesége lesz, tekintet nélkül az illető fajbéli mivoltára, néger, kínai, fehér, öreg, fiatal létére.

2. §. Miss Annie Clayfert a sorshúzástól kezdve hat hónap múlva tartozik a nyerő szám tulajdonosával oltár elé lépni.

3. §. Ezen idő alatt miss Annie Clayfert szabadon élhet az Unió bármely tartományában, meghagyva a jogot jövődöbelijének, hogy az őt kövesse és ellenőrizze viselkedését és tetteit.

4. §. A sorsjáték bevétele miss Annie Clayfert tulajdonát képezi, amelyet tetszése szerint költhet el.

5. §. Ha a nyerő szám tulajdonosa nem hajlandó átvenni az élő nyereményt, árverés alá bocsáthatja azt, de a felvert árból csak húszezer dollárt tarthat meg, ami ezen felül van, miss Annie Clayfertet illeti meg.

— És most, uraim, befejeztem.

— Miss Annie! . . . — hangzott össze-vissza. — Hol van miss Annie? . . .

Az emelvény mögötti bársonyfüggöny fellebbent és mosolygva, nyugodtan kilépett az »aranyhercegnő«.

Csodálkozás morajlott végig a termen.

Miss Annie elragadóan szép volt.

Magas, nyulánk, darázsderekű termetét elegáns kékselyem lovaglórúha fedte.

Rózsás, ovális formájú arcában sötétkék szemek ragyogtak, amelyek versenyt mosolyogtak korallszínű kicsi szájával és aranyszőke hajával.

A kezében levő lovaglópálcával kecsesen üdvözölte a közönséget, amely szünni nem akaró lelkesedésben viharzott.

— Hipp! Hurráh, miss Annie! . . . Hurráh »aranyhercegnő«! Hurráh! . . .

Miss Annie fejhajtással köszönte meg az ovációt.

Nagyon nyugodt volt és csak a rá várakozó sorssal látszott foglalkozni. Végre a jegyző erősen meglöbálta a csengetyüt és erre hirtelen csend lett. }

Mosolyogva, nyugodtan kilépett az aranyhercegnő.

Miss Annie elsápadva a szerencsekerékre nézett.

A jegyző a kereket gyorsan körülforgatta egypárszor, aztán az egyik kezével megállította és a másikkal taláalomra kivett egy cédulát.

A teremben a légszárny csattogását is meg lehetett volna hallani, mikor a jegyző vontatott hangon megszólalt:

— 861!

Vad örömkialtás zúgott végig a termen, amibe az első sorokból éles, fájdalmas ordítás felelt.

Mindenki arrafelé nézett, ahonnan a disszonáns hang halatszott.

Az emelvényhez közel, egy széken, magas, elegáns fiatal ember állt. 28—30 éves, nagyon csinos, fekete bajuszú és mandulavágású fekete szemű fiu volt.

Választékos gonddal volt öltözve, kezeit keztyük fedték.

Miss Annie arra fordult és reszketni kezdett.

— Ő az!... — suttogta elpirulva.

Az ismeretlen halotthalványan tántorogni kezdett és a falba kapaszkodott.

Ugyanebben az időben a nézők serege hirtelen megnyílt az egyik oldalon és magasan lobogtatott cédulával egy ember törtetett elő, aki elfulladás hangozva kiáltott:

— Helyet!... Helyet!... Itt a 861!...

Ez is fiatal férfi volt, lesoványodott, kiszáradt alak, szögletes vonásokkal, kimosott színű, fehérés-szőke hajjal és bizonytalan zöld szemekkel.

Az öltözéke éppen nem volt előkelő. Elhasznált, szintelen kabát, a sovány lábakon túlságosan bő és túlságosan rövid nadrág, a gallérjának a fehérsége már régen a múlt idők titka lehetett.

— Ez volna a győztes? — kérdezték gyanakodva minden oldalról.

— Szegény miss Annie!... — mondták némelyek sajnálkozva. — Rosszabbat nem kaphatott volna!...

— Kényszeríteni kell, hogy árverezzen!... — kiabálták mások. — Nem engedhetjük, hogy miss Annie ilyen kezekbe jusson!...

A fiatalember semmivel sem törődve, az emelvényhez lépett és felmutatta a jegyét.

— 861!

A jegyző lehajolt hozzá és figyelmesen megnézte a jegyet.

— Ez az úr győzött: miss Annie Clayfert az övé.

A fiatal leány egy szót sem szólt, mozdulatlanul, megkövesedve állt ott. A teremben átkozódásokat és dühös felkiáltásokat lehetett hallani.

— Árverezni!... Árverezni!...

— Nem neked való falat, vízszemű!...

— Árverést!...

A fiatalember nem méltatta feleletre a tömeget. A jegyző felé könnyedén meghajolt, aztán miss Anniehoz fordult, aki titkolhatóan iszonyattal nézett rá.

— Bájos miss, a sorsjáték lefolyása szerint hat hónap múlva abban a kiváló szerencsében részesülhetnék, hogy Kalifornia legszebb leánya a feleségem lenne. Nem tartom magam erre érdemesnek, miután semmi esetre sem vagyok szép és azonfelül egész életemben szegény ördög voltam, tehát ha nincs ellenedre, elfogadom a húszezer dollárt és téged szabadon bocsátlak. Amilyen csodaszép vagy, könnyen fogsz találni egy nálam hozzád illőbb ifjút.

— Elárverezed őt? — kérdezte a nótárius.

— Ha a missnek nincs ellenére.

— Köszönöm, uram — felelt mosolyogva a fiatal hölgy. — Hogy hívnak?

— Harry Blunt vagyok, szegény író, aki évenként három hónapig koplal.

A közönség zajos hurráh-kiáltásokban tört ki.

— Bravó, Harry!... Derék fiu vagy!... Hopp, hurráh, Harry Blunt!...

— Este nyolc órakor az irodámban megkapod a húszezer dollárt — mondta a jegyző.

— Végre megvalósíthatom a régi álmomat és elmehetek az indiánusok közé kalandokat keresni! — felelt mister Blunt diadalmasan.

— Kezdjük! — kiabáltak köröskörül.

A jegyző csendet kért és megszólalt:

— Miss Annie Clayfert húszezer dollár először!

Rögtön felelt egy csengő hang:

— Huszonötezer dollár!

Az elegáns fekete fiatalember volt.

— Harmincezer! — kiáltott egy hatvanéves anglikánus lelkész.

— Harmincötezer! — vetette vissza az ifju.

Öt-hat perc alatt 40.000 dollárra szökkent a miss ára. Több fiatalember vett részt az árverésen; egyszerre a fekete ifju tízezer dollárt tett hozzá.

Ezután mély csend következett.

Az »aranyhercegnő« páratlanul szép volt, de 50.000 dollár is nagyon sok pénz.

Úgy látszott, senki sem mer tovább menni, mikor hirtelen rossz angol kiejtéssel, egy dörgő, mély hang szólalt meg:

— Hatvanezer dollárt adok!

Mindenki megfordult, hogy lássa az örültet, aki ilyen óriási összeget kínál.

Miss Annie segélykereső pillantást vetett a fekete ifju felé.

A Rákászok királya.

A legújabb jelentkezőtől undorodva húzódott vissza a tömeg, úgy hogy egyedül maradt a terem közepén.

Magas, négyszögletes, szélesvállú ember volt, rövid karokkal és hatalmasan kifejlett izmokkal.

Ötvenéves lehetett és igazán visszataszító volt a nagy fejével, fényes fekete bőrével, a nagy, porcellános fényű szemekkel, a lapos orral és a kiugró, vastag piros ajkakkal.

Ez a néger nem úgy volt öltözve, mint a terem többi látogatója. Hosszú, vörös selyemtunika volt rajta, sárga és azurkék virágokkal, a mellére nagy sárkány volt hímezve ezüstszálakból és széles, nehéz selyemöv volt a dereka körül csavarva. Szóval egy természetes afrikai, kínai selyemruhákba bujtatva.

Hogyan jutott ez az ember a mennyei birodalombeliek öltözékéhez? Mindenkinek ez volt az első kérdése.

És akármilyen gazdag volt is ez a megvetett teremtes, hogyan mert arra gondolni, hogy a kecses fehér leányt magáévé tegye?

Az első megütközést szitkozódás követte.

— Ki innen!

— Eredj vissza Afrikába!

— Nem vagy méltó egy fehér leányhoz!

— Dobjátok a tengerbe!

— Ki a fekete féreggel!

A szerencsen mozdulatlanul és gögösen állt a szitkozódások között, amelyek úgy hullottak rá, mint a jégeső.

Egy fiatalember előreugrott és öklével egy csapást akart mérni a néger arcába. De ez, gyorsabban mint a villám, megfogta a két csuklóját olyan erővel, hogy a szerencsétlen fájdalmasan felordított és egy mozdulattal elhajította tizenöt lépésnyire.

Az amerikaiak mindig megbámulják és tisztelik az erős izmokat és azokat az embereket, akik tudnak velük bánni, ennél fogva rögtön elcsendesültek és majd hogy nem hurráh-kiáltásban törtek ki.

— Beszéljen! — kiáltották egynéhányan. — Igaza van! — Az árverés mindenki számára nyitva van!

Mikor a lárma megszűnt, a néger felemelte gyűrűkkel borított balkezét és megszólalt:

— Hatvanezer dollárt ajánlok!

— Hetvenezer! — kiáltott a fiatalember.

— Nyolcvanezer! — felelt dörgő hangon a szerencsen.

Csend lett. Mindenki szívszorongva nézte az ellenfeleket.

Miss Annie emberfeletti erővel igyekezett nyugodtan maradni. Időnként kicsi fehér zsebkendőjébe temette homlokát és percről-percre sápadtabb lett. A fekete fiatalember is szenvedni látszott. A falhoz támaszkodott és a homlokáról verejtékcseppek hullottak.

Csak a néger volt teljesen nyugodt, mint aki biztos a diadalában.

— Nyolcvanezer! — mondta még egyszer a fiatalember.

— Kilencvenezer! — verte vissza a néger.

— Százezer!

Egy félmillió korona! Ezt a leányt örülten szerethették azok, akik ilyen horribilis összeget voltak képesek feláldozni érte...

Sajnos, a fekete fiatalember egész viselkedésén és mély sápadtságán meglátszott, hogy ezzel az utolsó ajánlattal egész jövedelmét kimerítette és nem mehetett tovább.

A néger rövid ideig számításokba látszott bocsátkozni.

Éppen beszélni készült, mikor az emelvényről éles sikoltás hallatszott és látták, amint a jegyző a misshez ugrik és megfogja karjánál.

A tömeg zúgva és zsongva odatódult.

— Doktort! — kiáltott a jegyző.

Két szolga sietett elő, akik gyöngéden és gyorsan elvitték a leányt.

— Uraim! — mondta a jegyző — Miss Annie az izgalomtól elájult. Az árverést a mai napra felfüggesztem és holnap folytatom.

A tömeg morogva és elégedetlenül lassan kifelé hömpölygött.

Utolsónak az elegáns ifju és a nyertes számú fiatalember maradtak.

Az első lehajtott fejjel, semmire sem figyelve távozott, miközben botjával idegesen verte a falakat.

A másik kíváncsian követte. Háromszor-négyszer meggyorsította a lépteit, mintha utol akarta volna érni, de aztán úgy látszott, nincs bátorsága az előkelő kinézésű ifju felé közeledni.

Egyszerre mégis elhatározta magát. Sovány lábaival nagyokat lépett és hirtelen mellette termett.

— Uram — kezdte — csak egy szót!

A fekete fiatalember megfordult.

— Ah — mondta meglepetten — a nyertes fiatalember.

— Igen, uram, Harry Blunt. A foltozott ruhám nem illik melléd, de azért talán használhatok neked valamit.

— Beszélj, mister Harry — felelt a fekete. — Nem mindig a ruha teszi az embert és én már úgyis hálával tartozom neked, amiért lemondtál miss Annieről. Mit tehetek érted?

— Ah!... Nagyon szereted miss Anniet?

— Annyira, hogy meg fogok bolondulni, ha ez a kutya néger elviszi őt. Egy ilyen fekete gazember karjai között!... Nem, inkább megölöm a nyomorult szerecsent és aztán a saját fejembe röpítek golyót.

— Elég, ha az afrikait küldöd a másvilágra, neked jobb lesz élve maradnod — mondta az író.

— Isten tudja, milyen gazdag! Én mindenemet feltettem, egynéhány ezer dollárom van még, amivel nem is folytathatom.

— Sejtettem és azért mertelek megszólítani.

Az elegáns fiatalember csodálkozva nézett rá.

— Te is kaliforniai vagy, mint én?

— Igen, csak hogy a mexikói határon születtem és az anyám Santa-Cruzból való spanyol nő volt. Gondolod, hogy ez a fickó még százezer dollárnál is tovább megy?

— Miss Annie kétségtelenül szép nő, de istenemre, százhuszezer dollár, hisz ez egész vagyon. Honnan szedjek még huszezer dollárt? Egyedül vagyok, nincsenek rokonaim, sem barátaim, hiszen mindössze még csak öt hete vagyok itt!... Igaz, hogy

jó jövedelmem van, mérnök vagyok a kolorádói bányákban, de mit használ mindez?

— És én nem számítok? — mondta Harry Blunt. — Nem azért követtem, hogy hiábavalóságokat beszéljek.

— Ön? — kérdezte a fekete ifju megütközve.

— Felajánlom önnek a húszezer dolláromat, amit máma nyertem. Ezzel folytathatja az ütközetet és talán megverheti a négert. Elfogadja, mérnök úr? Majd később visszaadja.

— Ön aranyzívű ember, mister Blunt, de nem vehetek el öntől ekkora összeget, amire olyan nagy szüksége van.

— Igen, kell egy új ruha és egy jó ebéd. Ez száz dollárból kitelik — nevetett az író. — Ne utasítson vissza — folytatta. Én éppen úgy, mint ön, sohasem tudnék megvigasztalódni, ha ez az imádandó leányka az undok négeré lenne. Nos, végezzünk, uram! Miss Anniet az Isten nem a szerecsennek, hanem önnek teremtette.

A mérnök megállt és erős vágya támadt, hogy a szegény nagylelkű ördögöt megölelje. De visszatartotta magát és pár percig gondolatokba mélyedt. Hirtelen valaki könnyedén megérintette a vállát.

Töredezett angol nyelven egy mély hang szólalt fel mellette.

— Lehet önnel tárgyalni, uram?

A néger állt előtte.

— Mit akar? — kérdezte összevont szemöldökkel az ifju.

— Csak rövid ideig háborgatom, mister William Harris — felelt vissza a szercesen.

— Honnan tudja a nevemet? — kérdezte meglepetve a mérnök.

— Kot Simon ezt is tudja és még sok mást is.

— Mi dolga van velem?

— Egy tanácsot adnék önnek.

— Tanácsot?

— Igen. Adja fel a harcot.

— Hogyan?

— Engedje át nekem az »aranyhercegnőt«.

— Engedjem át!... — kiáltott fenyegető mozdulattal a mérnök.

— Úgyis el fogja veszíteni, mert nem mérkőzhetik az én dollárainnal. Tudom, meddig mehet ön.

— Ki ön?

— Ej!... Valamikor szegény zsákhordó voltam és egyszerűen Simon volt a nevem. Most a Rákászok királya vagyok. Egy király és egy hercegnő... szépen hangzik, mi?...

A mérnök a négerre akarta vetni magát, de az író visszatartotta.

— Rendőröket akar?... Már mindenki idenéz.

— Igaz, mister Harry — felelt William Harris, erőt véve magán.

— Nem jönnének a gőzcsonakomra? — kérdezte a szerecsen, aki semmit sem veszített biztos nyugalmából. — Ott nem zavar senki és kényelmesen beszélgethetünk. Mister Harris, ön valószínűleg úgyszem láta még a Rákász-falukat. Nagyon érdekesek. És ha ön meglátogat engem, mutathatok valamit, ami talán megváltoztatja a szándékát.

— Én önnel menjek? — kiáltott fel a mérnök.

— Miért nem? Még csak hat óra és az egész este előttünk áll.

A mérnök, tekintve, hogy miss Annie forgott kockán, rövid tétovázás után megszólalt:

— Legyen, de jegyezze meg magának, hogy tizenkét golyó van a revolveremben és teljesen fel vagyok fegyverkezve.

— Én is — tette hozzá az író. — Vagyis — folytatta azután — ha valami csejt forral ellenünk, figyelmeztetem, hogy el vagyunk készülve.

— A Rákászok királya nem szorul cselvetésre — mondta a néger, fehér fogait mutatva. — Kérem, kövessenek.

A különös ember megindult a rakpart felé és sajtósággal megjelenésével élénk feltűnést keltett, amerre ment.

Egy kis elegáns alakú gőzhajó előtt megállt, amelyet amerikai matrózöltözetben négy néger vezetett.

— Lépjenek be, uraim — mondta a rákász-király. — Még hat személyre van hely, kényelmesen elférünk.

A mérnök és az író egy vörös bársonnyal bevont padra ültek, a szerecsen pedig a kormányrúd mellé heveredett.

A könnyű kis gőzös elszakadt a partról és gyorsan siklott keresztül a kikötőben nyüzsgő különböző árbócosok és gőzhajók között.

Már egynéhány mérföldet elhagytak és a nyílt tenger felé közeledtek, mikor az író megszólalt:

— Mire gondol, mister Harris?

— Azt hiszem, könnyelműség volt, hogy eljöttünk ezzel

a fickóval — felelte a mérnök. — Jobb lett volna elmenni miss Anniehoz.

— Mondja csak, mister Harris, már az aukció előtt is ismerte a misst?

— Egy hónap óta követem.

— Ő tudja, ki ön?

— A kaliforniai vasutigazgatóság mérnökénél volt egy össze-
jövetel, ott mutattak be neki.

— Bizonyos benne, hogy nem utasítja vissza?

— Talán megfelelnek neki, ha ugyan nem képzeldöm — felelte az ifju sóhajtva.

— Helyes, mister Harris, azután Cartownba megyünk. Az amerikai leányok este nyolc-kilenc óra után is fogadnak és akkor már megint vissza leszünk. Ugyan mit fog nekünk mutatni a szerencsen? . . . Rákász- király! . . . A rákász-törzs csupa kínai halászból áll. Hogy lehetett ez az ember a vezérük? . . .

— Nagyon furcsa — jegyezte meg a mérnök. — A kínaiak nem szeretik az idegeneket.

— Ej! — kiáltott fel hirtelen az író, — úgy emlékszem, valami házasság történt itt a kínaiaknál, ami nagy port vert fel akkoriban.

— Mit tud róla, mister Harry?

— Úgy vagy két év előtt a harmadik számú faluban egy asszony uralkodott férfi helyett, akit Rákász- királynőnek hívtak és roppant gazdag özvegy volt. Ha nem csalódom, ez a hölgy feleségül ment valami másfajtájú emberhez, ami nagy visszate-
tetszést szült a mennyei birodalom gyermekei közt. Nem lehetetlen, hogy ez a néger lett a férje.

— És a királynő?

— Alighanem meghalt.

— Szóval . . .

— Ha ő az, akkor . . .

— Tovább, Harry! . . .

— Akkor a szerencsen örökölte a királynő egész vagyonát és . .

— Értem — mondta a mérnök reszketve.

— Nem kell kétségbeesni — szakította félbe az író. — Valami motoszkál a fejemben . . . ej . . . még lesz dolgom a fekete ördöggel! . . .

— Miben töri a fejét?

— Itt nem mondhatom el — suttogta az író. — Majd később.

A hajó éppen befordult a San-Pablo öbölbe, San-Rafaeltól ötven kilométernyire és járását lassítani kezdte.

A Rákász-király felállt és a két ifjuhoz fordult.

— Tíz perc múlva ott leszünk.

A kis gőzös lassan siklott a homokos part felé.

— Kövessenek — fordult vissza a néger, aki elsőnek ugrott ki.

Szótlanul szálltak ki.

A Rákász-király intett a matrózruhásoknak, hogy maradjanak helyben, aztán megindult a felfelé kanyarodó ösvényen.

Tíz perc múlva elérték az 1-es számú kínai falut.

Egy jól sikerült csel.

San-Francisco kínai negyede, dacára annak, hogy a sárga faj kivándorlását erősen szabályozták, még mindig elég kiterjedt. Igaz ugyan, hogy a kaliforniai törvényhatóság túlságos gondoskodása folytán már sokat veszített eredeti érdekességéből.

Azért még látni itt-ott kínai stílusban épült házacskákat; még léteznek a kicsi rézkarcoló- és aranyműves-műhelyek; a kémikusok még mindig készítenek kitömött krokodilusokat és állnak még a kedves kis teaházak; de ez már mégsem az igazi menyeyi birodalom. A túlságosan sok törvény, a szigorú rendszabályok sokat rontottak a negyed igazi kínaiasságán.

Csak a San-Pablo öbölnél, a körülötte fekvő dombok között, van még három eredeti kínai falu.

Rendesen öt-hatszáz lélek lakik bennük; de halászat idején ezerre is növekedik a létszám.

Már sötétség ereszkedett az első falura, mikor a Rákász-király, a mérnök és az író megérkeztek. De a halászok még nem hagyták abba a munkát.

A zeg-zugos utcákban, kutyák és macskák között, amelyek rendszeren a nagy vaslábásokban végezték pályafutásukat, félmeztelenül álldogáltak a sárgabőrűek és az aznapi halászat eredményét preparálták.

Mialatt az egyik csoport nagy, forró vízzel telt lábasokba mártogatta a rákokat, azalatt mások fahengerek között lebőrözték őket, ismét mások a kikészített halmazokat elhelyezték nagy fűzfavesszőkosarakba, hogy másnap elszállíthassák San-Francisco felé.

A Rákász-király biztos tartással haladt el mellettük, a köszönésüket sem viszonzozta, végre megállt egy kis emelvény előtt. Az emelvényen valami oltárféle állott, rajta egy bronzváza körül néhány rák feküdt.

Egy kis üveget vett elő, amelyikben rizspálinka volt; abból egy porcellántányérba öntött néhány cseppet, egy kis pálcikával megkeverte és az egészet a bronzvázába öntötte.

— Mit csinál, mister Simon? — kérdezte az író.

— A rákistennek áldozok — felelte a néger félig komolyan, félig tréfálva. — Ha ezt elmulasztom, az alattvalóimnak nem lesz szerencsájük a halászatban. Itt van a lakásom.

A Rákász-király lakása nem volt olyan nyomoruságos szegény viskó, mint a többi halászé. Takaros, kétemeletes épület, dupla tetővel és karcsú fatornyocszával, faragott homlokzattal.

Simon a két kaliforniai egy földszintes terembe vezette. A padló fényes volt, a bútortat egyszerű, de elegáns, könnyű, lakkozott asztalkákon bronz- és elefántcsont-szobrocskák, saját-ságos formájú és színű kristályvázák álltak. Az asztalkák körül bambuszszékek, a sarokban gyöngyházzal hímzett spanyolfal.

A szerecsen valami ámbraszínű likórt hajtott fel egy kristály-pohárból, aztán a mérnökhöz fordult:

— Mister Harris, ha úgy tetszik, most beszélhetünk.

A fiatalember kezével végigsimította homlokát és körül-nézett. Azt lehetett hinni, hogy valami nehéz álomból ébredt fel.

— Miss Annieről? — kérdezte elváltozott hangon.

— Igen, uram. Akarja tudni, miért hívtam ide?

— Beszéljen.

— Hogy megmutassam, mennyire hiábavaló minden erőlködése.

— Szeretném hallani, miért.

A néger félrelebbentett egy függönyt és elötűnt egy nagy faláda vaspántokkal és kínai felírásokkal.

— Ebben aládában — mondta — az az örökség van, amit Kami, az özvegy Rákász-királynő hagyott hátra, akit én feleségül vettem és aki pár hónappal ezelőtt meghalt. Nem tanácslom, mister Harris, hogy velem szemben holnap kiálljon az árverésen.

Az övéből egy csepp kulcsot vett ki, amivel kinyitotta a ládát és felemelte a nehéz fedelet. Aztán az asztalról a lámpát a láda fölé tartotta.

A ládaüregben megszámlálhatatlan halmazban mindenféle veretű aranyak fénylettek.

— Itt milliók vannak — szólt a szerecsen. — Megadod magad, mister Harris?

A mérnök vad mozdulattal a zsebéhez kapott, de az író keze hirtelen, mint egy vaskapocs szorította át a csuklóját.

A néger éppen el volt fordulva és nem látta ezt a kis jelenetet.

— Mister Harris, kiegyezést ajánlok. Ha holnap nem jelensz meg az árverésen, megosztom veled a kincsemet. Nagyon szeretem azt a leányt és minden áron azt akarom, hogy az enyém legyen.

— Minek néz engem? — kiáltott az ifju dühtől elcsukló hangon.

— Visszautasít? — mondta a szerecsen nyugodtan.

— Elmegyek az árverésre.

A néger arcán nyugtalanság suhant át.

— Mégis gazdagabb vagy, mint ahogy a kémeim mondják? — kérdezte bizonytalan hangon.

— Majd megtudod holnap. Menjünk, mister Blunt, mert itt megesz a mérég.

Az író félt, hogy revolverre kerül a dolog, hamar kinyitotta az ajtót és kiteszkolta a mérnököt.

— Elmennek? — kérdezte a néger.

— Igen, mert másképp nem élnél sokáig — fordult vissza Harris.

— Használjátok a gőzhajómat, az embereim már értesítve vannak. Mister Harris, holnap találkozunk.

— Bár a pestis vinne el az éjjel — dörmögte az író, mialatt gyorsan haladtak lefelé a lejtőn.

A néger matrózok, alig hogy meglátták a fiatalembereket, udvariasan köszöntek és a hajóba segítették őket.

— San-Francisco — mondta az író és helyet foglalt a bársonypadon.

— Igen, massa — felelt a kormányos.

Az író cigarettára gyújtott és gondolkodásba merült.

— Hopp!... — mondta egyszerre. — Megvan!

A mérnök felemelte fejét.

— Mi van meg?

— Mister Harris, nem kell szomorkodni. Igérem, hogy megtréfálok ezt a jó szerecsent. Biztos vagyok, hogy holnap nem fog síkraszállni.

Az író gyorsan megfordult. Az utcasarkon éppen akkor fordult be Simon, a Rákász-király furcsa mennyei öltözetében, két kínaitól követve.

Az író diadalmasan mosolygott, aztán kezét zsebeibe mélyesztve, a Rákász-király felé fordult és únott hangon megszólította :

— Nagyon jókor jött, mister Simon. Csak egy óra mulva kezdődik.

— Ah, te vagy az? — kiáltott a néger. — Hogy van a barátod? Még mindig reménykedik?

— Én eléggé igyekeztem őt meggyőzni, hogy nincs értelme, ha kiáll veled. Különbén is úgy beszéltük meg, hogy itt találkozzunk és kért, hogyha látlak, téged is hívjalak be.

— Mit akar tőlem? — kérdezte meglepetten Simon.

— Beszélni akar veled.

— Azt tegnap is megtehetette volna.

— Nagyon meg volt zavarodva.

— Észrevettem — vigyorgott fehér fogaival a szerecsen.

— Mister Simon, megkinálhatom egy pohár ginnel?

— Akár hárommal.

— Akkor lépünk be. Ah!... Majd elfelejtettem!... Két jóbarátom van velem, akiket talán te is ismersz.

A két néger odalépett.

— Ej, Sam és Zim!... — mondta a Rákász-király. — Együtt dolgoztunk a felszállító gépnél.

— Igaz — mondta egyhanguan a két néger.

— Tessék — nyitotta ki a bar-ajtót az író. — Búcsuivást fogok rendezni.

— Hogyan? Elutazol?

— Még ma este, Ausztráliába.

Bementek az ivókkal telt zajos bar-ba és egy üres asztal mellé telepedtek. Az író gint rendelt és fürkészően körülment a teremben, mintha barátját keresné.

— Még nincs itt — mondta, amint leült a Rákász-király mellé. — Tyűhaj!... Még egy órát várni itten!... Igyatok és ne unatkozzatok.

A négerek és a kínaiak jól tudnak inni. Nem is nagyon kérték magukat. Lassanként mindig vidámabbak lettek, kivéve persze az író, aki csak jelezte az ivást, de alig hörpintett le többet két kortynál.

Egy teknősbéka-szivartárcát vett ki és megkínálta a Rákász-királyt és a két kínait.

— Egy mexikói kapitánytól kaptam őket, aki máma érkezett San-Diegóból és azt állítja, hogy ilyeneket még Havannában sem szívnak. Végy belőlük bátran, még van otthon két doboz.

Mister Simon rágyujtott, a többiek is követték és miután a gin és a whisky már elfogyott, grogot rendelt, hogy a már homályosulni kezdő agyvelőket újra felfrissítse.

Alig itta ki poharát a Rákász-király, imbolyogni kezdett és mintha hirtelen részegség ragadta volna meg, hátrahanyatlott a szék támlájára.

— Ohó, Simon mester — ijedezett Blunt — mi az?... Hát te csak ennyit bírsz el?

— Hadd aludjon, massa — mondta az egyik néger. — Ha az aukció megkezdődik, majd fel fogjuk kelteni.

— És most még igyunk egyet — tette hozzá a másik.

— Igen — mosolygott Blunt — barátom, hozzá csak ide egy üveg gineprot!...

Mire a bar-tulajdonos odaért a rendelt itallal, a két kínai és a két néger már alig tudta nyitva tartani a szemét.

— Ezek is leszereltek — mormogta kezeit dörzsölve Harry.

Már mindnyájan aludtak. Az író odahívta a korcsmárost és két darab tízdollárost nyomott a kezébe.

— Az egyik az italért, a másikért őrizni fogod ezeknek az álmát és vigyázol, hogy senki se zavarja őket, míg fel nem ébrednek.

— Nem fogom őket háborgatni — felelt vigyorogva a korcsmáros.

Mire Harry a szalónba ért, már javában folyt az árverés.

— Tízezer dollár harmadszor! — kiáltotta a jegyző.

Egy hang sem felelt.

— Harmadszor! — ismételte újra. — Az árverést bezárjuk.

Miss Annie mester Harris nyerte meg.

Egetverő hurráh-kiáltások reszkettették meg a levegőt.

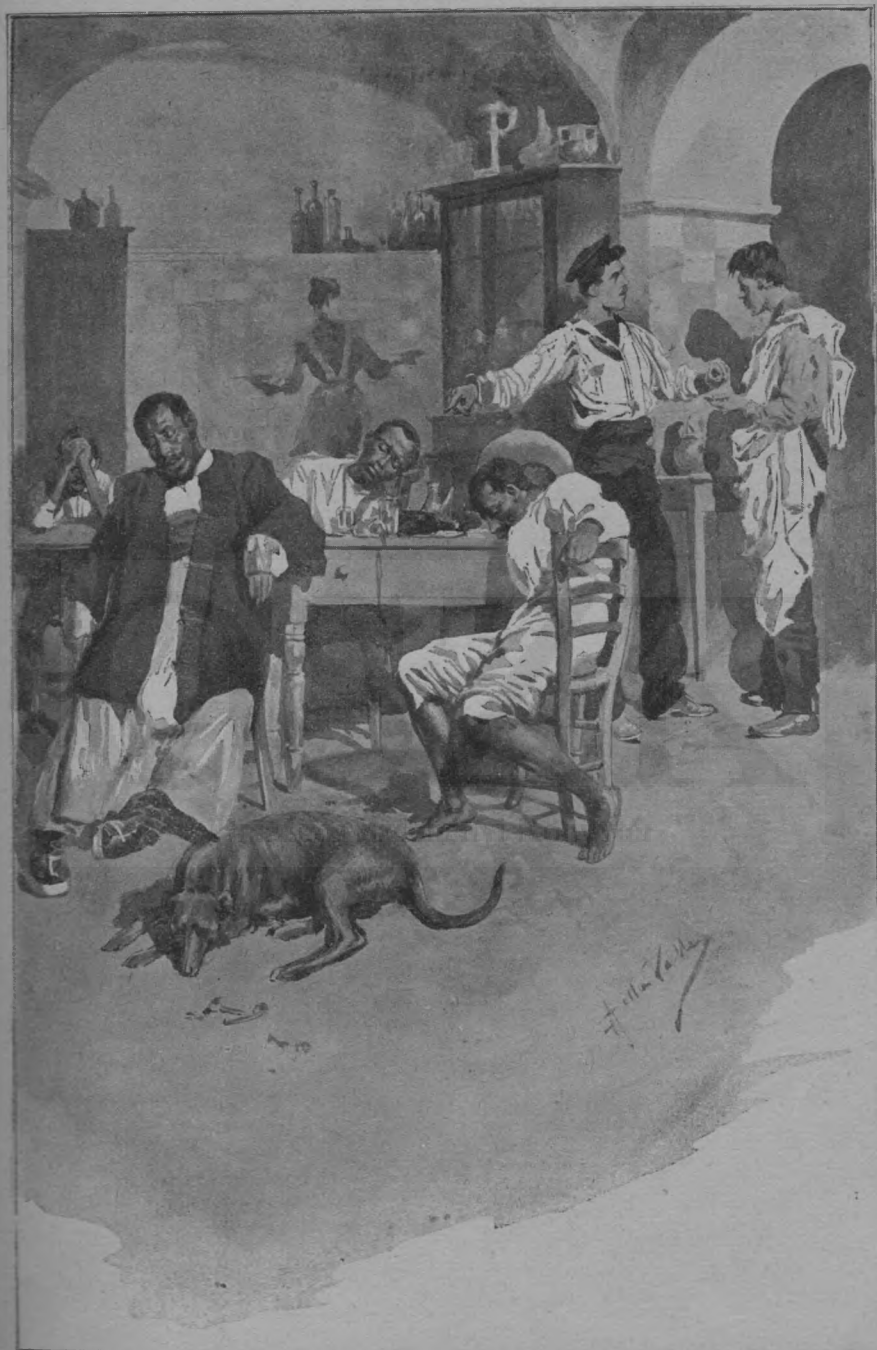
Blunt Harry ragyogó arccal sietett a mérnök felé.

— Nos, mister Harris! — kiáltotta. — Győztünk!...

A mérnök leugrott az emelvényről és szeretettel ölelte át a fiatal embert.

— Hogy háláljam meg neked?

— Ne nekem, hanem az ópiumnak — nevetett Harry.

... senkisé zavarja őket mig felébrednek!

— Hova lett Simon?

— Alszik mint a medve télen. De azért jó lesz menekülni. Hol van miss Annie?

— Előre ment Cartownba és vár. Menjünk, Harry. Lenn vár a kocsim.

— Jövök, mister Harris.

Az »aranyhercegnő«.

Cartown-negyed nem kevésbé érdekes, mint a kínai faluk. Sőt, minden túlzás nélkül, a maga nemében egyedül áll a világon.

Egy kocsváros!... Egy olyan város, amelyet a lakosai tetszés szerint tolhatnak egyik helyről a másikra.

A megalapítója nem volt amerikai. A mozgó város zseniális eszméje egy magyar fejében született meg.

Ez a kivándorló egy darab földet szerzett magának a San-Francisco-öböl partján, amelyik még egészen lakatlan volt és sással meg náddal volt borítva.

A hely máskülönben nagyon szép volt és szeretett volna egy kis házat építeni magának, de ahhoz már nem volt elég pénze.

Éppen akkor hallotta, hogy a San-franciscói vasutársaság néhány elhasznált vasuti kocsit áruba bocsátott.

A derék magyar úgy találta, hogy egy ilyen kocsi — az amerikai vagonok jóval nagyobbak a mieinknél — éppen jó lenne lakásnak.

Nem sokat gondolkodott, ötven dollárért megvett egyet és szépen berendezte magának a szükséges bútorokkal.

A dolog eredeti új íze, vagy sok embernek az a kívánsága, hogy saját házában lakhasson a tengerparton, vagy Isten tudja, mi volt az oka, elég az hozzá, az ötletes magyar nem maradt sokáig egyedül.

A sok különböző kocsiból álló város nagyon barátságosan nézett ki, mert a tulajdonosok sok gondot fordítottak a saját lakhelyük csinosítására.

Egyáltalában nem kell hinni azt, hogy Cartownban csupa szegény ördög lakik. Ellenkezőleg, ezeknek a mozgó házaknak az ára, aranyozással, bútorzattal, díszítéssel együtt ma már felment öt-hatezer dollárra.

Némelyikben raffinált fényűzés uralkodott. Voltak itt velencei

tükrök, drága perzsaszőnyegek, brokátpamlagok, nehéz selyemtakarókkal borított ágyak.

Még a villamos világítás sem hiányzott és telefon kötötte össze Cartown és San-Francisco lakosait.

Minden vagon három részből állt: egy kis ebédlő, egy cseppnyi kedves szalon, egy ágyasszoba. A konyha a leszállónál a belső helyiségben.

Egy-két élelmes ember boltot nyitott és mit akartok még? . . . Egy tea- és egy kávéház alakult és tulajdonosának, egy vállalkozó ügyes japánnak, jól megtömte a zsebeit aranyakkal . . .

Harry és a mérnök kényelmesen elhelyezkedtek az utóbbinak könnyű kocsijában, a kocsisnak meghagyták, hogy haladék nélkül Cartownba hajtson.

Nagyon jókedvűek voltak, különösen az író, aki nem birta abbahagyni a nevetést, ha jól sikerült csínyére gondolt.

— Hogy fog dühöngeni, ha felébred! . . . — mondta fuldokolva. — Szeretném látni akkor a csúf fekete szemeket.

— De mit csináltál vele? Meséld hát el végre! . . .

— Egész egyszerű: egy kubát szívattam el vele, amibe egy gyógyszerész barátom egy pár csepp ópiumot kevert.

— És ő egészen nyugodtan be hagyta magát csapni?

— Voltam olyan elővigyázatos és két négert vittem magammal, akikkel valamikor együtt dolgozott és akiket jól ismert. Ez bizalmat ébresztett.

— Hol szedted a négereket?

— Ezeket is a barátom ajánlotta. A két négernek aztán fejenként tíz dollárt ígértem, ha segítségükkel sikerül a bar-ba csalni honfitársukat. Elhitettem velük, hogy rákvásárlási ügyben akarok vele tárgyalni.

— Mivel háláljam meg mindezt — mondta megindultan a mérnök.

— Azt mondtad egyszer, ismered Arizonát.

— Három évig voltam igazgató egy ottani ezüstmányában.

— Csak azt akarom tudni, hogy igaz-e, hogy azon a vidéken mérhetetlen mennyiségű vadszárnyas és pézsmakör terem? . . .

— Az egész Unióban nincsen több.

— És indiánusok?

— Navajoe-törzsbéliek még szép számban vannak és skalpozni még nem felejtettek el.

— Köszönöm mister Harris. Egy ilyen paradicsomról álmodozom.

— Arizonába akar menni?

— Oda vagy máshová, ahol medvék, vadkanok és indiánusok vannak. Szenvedélyes vadász vagyok és már gyermekkoromban álmodoztam a prairi-ről. Most végre rámmosolygott a szerencse és a vágyam teljesül.

— Majd adok ajánlatokat ottani vadászismerőseimhez.

— Köszönöm, mister Harris. Ezzel bőven megfizetted, amit érted tettem. Itt vagyunk Cartownban!... Mondhatom, jó lovaid vannak. Mister Harris, a teaházban várom. Nem szeretném zavarni.

Megállította a kocsit, leugrott és csakhamar eltűnt a mozgó házak között.

— Derék fiu!... — mormogta a mérnök.

A kocsi tovább gördült és a házak gyorsan maradtak el utána. Elhagyták a Villa Miramárét, a chilloni kastélyt, a Quebec-erődítményt és végre egy nagy, régies formájú, de egészen frissen átfestett kocsi előtt álltak meg, amelynek oldalfolyosóján virágzó rózsafák álltak nagy porcellánvázákban. Mister Harris felszökönt a lépcsőn, egy ajtó nyílt ki és egy öreg néger nő jelent meg.

— Az aukció győztese? — kérdezte.

— Igen... Hol van miss Clayfert? — dadogta Harris.

— A szalonban vár.

A mérnök keresztülment egy kis előszobán és halk kopogás után kinyitott egy szőnyegajtót.

Belépett a szalonba, amelyik süppedő szőnyegeivel, rózsaszín selyem-foteljeivel, csipkefüggönyeivel olyan volt, mint egy bájos kis fészek.

Miss Annie kék selyemruhájában a szófán ült és dacára halványságának, szebb volt mint valaha.

Harrist meglátva, felállt és kedvesen mosolygott.

— Isten hozta... vőlegényem és jövődöbeli férjem. A házat tekintse a magáénak.

— Nem, miss — felelte az ifju elpirulva és nehezen küzdve le megindultságát. — Én a szerencsen kezei közül akkor is megmentettem volna önt, ha sohasem remélhettem volna, hogy valaha az enyém lesz. Esküszöm, miss Annie, ha óhajtja, bár mérhetetlen fájdalommal, kész vagyok önről lemondani.

A fiatal leány mélyen a szemébe nézett.

— Igen... tudom... Szeret... Már egy hónapja követ mindenfelé.

— Én szeretem... de ön?...

A miss lehajtotta szőke fejét.

— Beszéljünk másról — mondta mosolyogva.

Hirtelen elkomolyodott.

— Mit beszélnek a városban arról, hogy mindent eladtam?

— Sokfélét, miss — felelt zavartan az ifju.

— Azt mondják, hogy tönkrementem?

— Azt is.

— Igazuk van. Nagy szerencsétlenség szakadt rám.

— Kolorádóban azt beszélték, hogy az ön apja egy királyian jövedelmező aranybányának a tulajdonosa.

— Úgy is volt. Ez a bánya kétszázezer dollárt jövedelmezett évenként és ki tudja, még mennyire emelkedett volna, ha egy rossz ember gyűlölete minket tönkre nem tesz.

Harris fájdalmas csodálkozással hallgatta.

— Figyeljen, mister Harris — folytatta Annie. — Az édesapám hat év előtt fedezte fel ezt a bányát és megvette. Gran-Canonban van, hisz bizonyosan ismeri. Minden oldalról ömlöttek a bányamunkások és apám több mint kétszázat felvett.

Volt közöttük egy Rock Will nevű óriás. Páratlanul hasznavehető és ügyes ember volt és csakhamar felügyelői rangra emelkedett. Sajnos, egy csúf napon sztrájkolni kezdett és azt követelte, hogy apám nagy percentet adjon neki a jövedelemből. Az apám belátta, hogy veszedelmes emberrel van dolga és elkergette. Az óriás szó nélkül távozott, de három hónappal később egyszerre sztrájk tört ki a munkások között. Ez a nyomorult titokban felbujtotta a bányászokat, akik egyszerre valóságos bestiákká változtak át. Lemészárolták a felügyelőket és a mérnököket, eltulajdonították az aranytartályokat, dinamittal felrobbantották a lakásokat és végül az apámat is elfogták. A támadás olyan hirtelen jött, hogy lehetetlen volt előre intézkedni.

— A banditák! — mondta a mérnök indulattól sápadtan.
— És mi lesz az apjával?

— Ő most a foglyuk — felelt miss Annie reszkető hangon.
— Csak akkor adják ki, ha három hónap lefolyása alatt 500.000 dollárt küldök Rock Willnek Alamosa állomásra.

— Miután az egész aranyat elrabolták!

— Igen, mister Harris.

— Elő tudná teremteni a váltásdíjat, ha hozzáadnám a százezer dolláromat?

— Nagyon távol vagyok tőle, mert a kastélyomért, a yachtomért, a gyönyörű lovaimért nem tudtam többet kapni 200.000 dollárnál.

— És a sorshúzás?

— 60,000 dollár.

— Ez az én százezer dollárommal együtt összesen 360.000 dollár.

— Egy krajcárral sem több.

Egy darabig csend volt, a mérnök homlokát kezébe temette. Hirtelen megszólalt:

— Annie, nem félné velem jönni Arizonába?

— Ahova akarja — felelt a miss haladéktalanul.

— El fogunk utazni Arizonába. A Gran-Canonban vannak barátaim, igazgatók az ezüstmányában, akik szívesen adnak nekünk embereket.

— Mi a szándéka, mister Harris.

— Meg fogom szabadítani az apját ezektől a banditáktól és aztán felakasztatom mindnyájukat — felelt az ifju felugorva. Annie is felállt.

Szemei ragyogtak és fehér kezeit a fiatalember vállára tette.

— Ilyennek képzeltem az igazi férfit: erősnek, bátornak, vakmerőnek. Boldog vagyok, Harris és annyira szeretlek, amennyire férfit nem szerettek soha. Köszönöm, barátom, köszönöm!...

— Én köszönöm, Annie! — kiáltott vad örömmel az ifju. — Még ma este készíts el mindent és holnap hajnalban vasutra ülünk. Ah!... Nem lesz ellenedre, ha Blunt Harry is velünk jön?

— Sőt, hiszen hálás vagyok neki. Vigyük magunkkal, talán hasznunkra lehet.

— Holnap reggel itt leszek. Csak a legszükségesebb dolgokat csomagold.

— Viszontlátásra, Harris.

Kezet fogtak és hosszan néztek egymás szemébe. Végre a mérnök túlboldog szívvel gyorsan távozott.

A teaházban az író menetrenddel a kezében várta.

— Mister Blunt — szólította meg a mérnök — eljössz velem és miss Annieval Arizonába?

— Micsoda? — ugrott fel Harry.

— Holnap öt óra húsz perckor utazunk. Velünk jössz?

- Még kérdezed?
- Akkor gyere hozzám, mindent elmondok.
- Vadászni megyünk?
- Sőt: indiánusokra és brigantikra vadászunk.
- Nem kívánok többet, mister Harris.
- Kimentek a teaházból és kocsira szálltak.
- Két néger jött elő lassan, csúszva a ház mögül.
- Ők voltak, Zim!
- Igen, Sam.
- Menjünk Simonhoz.
- Egy fához kötve két sovány gebe állt, odament a két spion.

Sötét tervek.

Az árverés már régen elmúlt, mikor Simon, aki erősebb volt, mint a két vézna kínai és a két néger, elsőnek felébredt.

Egy pohár jegesvízzel, amit a korcsmáros hozott neki, egészen magához térítette. Mikor megpillantotta még mindig álomba merült társait, dühös szitkozódásokba tört ki.

— Mit adtatok ezeknek inni? — kiabált fogcsikorgatva.
 — A pestis pusztítson el minden kínai szentet!... Hé!... korcsmáros!...

A megszólított legkedvesebb mosolyával közeledett.

— Még egy pohárral, jó uram? — kérdezte mézédesen.

— Hol van az az úr, aki velünk ivott?

— Fízetett és elment.

— Azelőtt is ismerted?

— Ma láttam először.

— Az aukció még nincs befejezve?

— Melyik?... A feminista klubban?... Már két órája vége van.

— És miss Annie?

— Valami mérnöké lett.

— Ezermillió kartács!... — üvöltött a szerecsen. — Megcsaltak, felültettek! Korcsmáros, gyorsan hozzál valamit, ezeket a horkolókat felkelteni.

— Hozass gineprot. Ez a legjobb.

— Hamar egy palackkal.

A rákász-király Samot megfogta az orránál és erőszakkal

kinyitva a száját, a torkába öntött a tüzes italból, kitéve őt a megfulladás veszedelmének. A többit is munka alá vette és végre az alvók riadtan nyitották ki a szemüket, de nem értették meg a helyzetet.

— Vezesd őket a levegőre — mondta a korcsmáros.

— Igazad van.

Két dollárt dobott az asztalra, aztán egyenkint kilökdöste az embereket, vízbedobással fenyegetve őket, ha nem mennek egyenesen.

Mire a parthoz értek, már egészen ki voltak józanodva.

— Mi történt velünk? — kérdezte Sam.

— Az a gazember felültetett bennünket és én elvesztettem miss Anniet — felelt dühösen a néger.

— Mit beszélsz? . . . Nem győztél az árverésen?

— Hígfefű! . . . Engem is lerészegítettek, de a világ összes rákjára fogadom, lenyúzom még annak a gazembernek a bőrét! . . . Ha százszor Ausztráliába megy is! . . .

— Menj utána!

— Előbb más dolgom van. Ah! . . . Vissza kell szereznem miss Anniet, ha az utolsó dollárom megy is rá! . . . Megesküdtem, hogy a feleségem lesz és nem mondok le róla. Szálljunk fel és majd meglátom, használhatlak-e benneteket is.

Bementek a kis gőzösbe és a Rákász-király parancsot adott, hogy Cartown felé tartson.

— Tudtok fegyverrel bánni? — kérdezte Simon, mikor már messze voltak.

— Én pontosan célozok — felelt Sam. — Egy vadásznál szolgáltam Sierra-Nevadában.

— Én elég ügyesen kezelem a revolvert — tette hozzá Zim.

— Ötven dollárt fizetek havonként és lakást. Elfogadjátok?

— Rögtön a tengerbe dobom a zsákhordó szíjamat — felelt Sam.

— Én is — tette hozzá Zim.

— Megbízom bennetek és a szolgálataitokat most mindjárt igénybe veszem. Menjetek rögtön Cartownba és tudjátok meg, hogy ott van-e a mérnök. Aztán tudakoljátok ki, hogy az »aranyhercegnő« marad vagy elutazik valahova.

— Hol találkozunk?

— Az én házamban. Vásároljátok két lovat és jöjjetek vissza haladéktalanul.

A négerek kiugrottak és eltűntek a félhomályban.

A gőzös egy óra mulva kikötött a halászfalunál és Simon arcán a mély barázdák kissé kisimultak.

Kiugrott és a két kínai kíséretében gyorsan felhaladt a lejtőn.

A szobájába érve, meggyújtott egy lámpát, leült vele szemben és mély gondolatokba merülten bámulta a lángot.

Már régen sötét volt kint, mikor az egyik kínai jelentette, hogy a két néger megérkezett.

— Bocsásd be.

Sam és Zim izzadságcsurogva és porlepetten beléptek.

— Csoda, hogy a lovak kibírták, annyira siettünk — kezdte Sam lihegve.

— Láttátok a mérnököt?

— A mérnököt is és azt is, aki bennünket lerészegített.

— A kutya!... Hát nem utazott el?

— Ma reggel utazik a missel és a mérnökkel — újságolta Sam. — Mind kihallgattuk, először a misst és a mérnököt, aztán a mérnököt és barátját.

— Beszélj!

A néger röviden elmesélt mindent, amit hallott, előbb a miss és azután a teaház kocsija mögé bújva.

— Mit mondasz? — kiáltott fel Simon. — Arizonába mennek?... Az apja fogoly?

— Valami Rock nevű ember foglya.

A Rákász- király idegesen rohant ide-oda a szobában.

Végre nagyot ütött az egyik asztalkára, úgy hogy a csecsebecsék táncolni kezdtek.

— Ez nagy szerencse!... — mondta. — Hiszen jól ismerem a Gran-Canont!... Fiatalkoromban eleget dolgoztam arrafelé! Vegyétek ezt a ládát és jöjjetek utánam.

— Hova megyünk?

— Rögtön Arizonába.

— Csak mi?

— Nem vagyok annyira ügyefogyott — felelt Simon. — Magunkkal visszük a néger matrózokat, csupa erős, megbízható ember.

Behívta a két kínait, akik valami titkárforma állást látszottak nála betölteni és mondta:

— Elutazom egy pár napra. Vagy talán egy pár hónapra,

mindegy. Vigyázzatok a házamra és ha valami bajt találok, mire visszajövök, kiszedetem a szemeteket.

Sam és Zim felemelték a nehéz ládát és a néger után siettek, aki gyorsan ment a lejtőn lefelé.

A hajóban megparancsolta a matrózoknak, hogy a legnagyobb sietéssel San-Franciscóba igyekezzenek.

Tizenegy óra volt, mire megérkeztek.

Simon lázas sietséggel néhány szót váltott a gépésszel, aztán az öt négerrel a város felé indult.

A vasládát is maga után vitette.

A kínai negyedben egy csinos ház előtt megálltak, a szerezsen megnyomta a kis ezüst csengőt és a kapu kipattant.

Simon a ládát bevitette, aztán meghagyta kísérőinek, hogy várjanak reá és felszaladt az emeletre.

Mikor visszajött, jó nagy utazóbőrönd és egy tekintélyes csomag volt nála.

— Az állomásra — mondta. — Itt van elég fegyver és pénz. Ezzel a kettővel a világ végére is el lehet menni.

Éjfél tájban ott ültek az állomási vendéglőben lángoló puncs mellett.

Tíz perccel a vonat indulása előtt beszálltak.

Simon félrevonta az ablakfüggönyöket és figyelmesen vizsgálta az érkezőket és beszállókat.

Egyszerre átkozódni kezdett.

— Mi az, mester? — ijedt fel Sam.

— Itt vannak!

— A mérnök és miss Annie?

— Ők.

— Min mérgelődöl?

— Hogy nem fojthatom meg most rögtön azt a gazembert, aki minket lerészegített.

— Ő is itt van?

— Velük van.

— Ne mutassátok magatokat az ablaknál, mert...

— Ne félj, mester, nincs kedvünk megismerkedni az ökleiddel.

— Csend!

Éles fütty sivitott át a levegőn, a vonat előbb lassan, aztán mindig gyorsabban hagyta el az üvegtető pályaudvart.

Kalifornián keresztül.

Miss Annie, Harris és az író, kevéssel a vonat indulása előtt érkeztek és már csak az utolsó vagonok egyikében kaptak helyet, ahol kényelmesen elhelyezkedtek.

A fiatal leányon elegáns egyszerű sűrke utazóruha volt, amely érvényre juttatta finom, kecses természetét.

Harris és az író, hogy kevésbé legyenek felismerhetők, a mexikóiak festői öltözetét választották. Sombrerót, a puha, széles, aranyszínű kalapot, bársonynadrágot aranygombokkal és magas csizmákat.

Colt-féle revolverekkel voltak felfegyverkezve, amelyek a legjobbak és ötven lépésnyiről is leterítik az embert.

Kényelmesen elhelyezkedve a tágas kocsiiban, amelyen frissítő szellő lengett keresztül, kiki elmerült a saját gondolataiba.

— Jól tettet, Blunt, hogy velünk jöttél — kezdte el Harris.
— Egész Kaliforniában nem lettél volna biztonságban.

— Mindenképpen eljöttem volna, amíg indiánusok és pézsmáökrök lesznek — felelt Harry.

— Csak lassabban az indiánusokkal, barátom. Azok, akikkel mi találkozni fogunk, nagyon rossz hírben állanak.

Az apacheok és a navajoek!... Valóságos bestiák, akik még mindig leszedik a fehér ember fejbőrét, ha lehet.

— Barátaim — folytatta Harris — nem lenne jó reggelizni? Az étkezőkocsi mellettünk van és azt hiszem, ez az erős reggeli levegő nem rontotta el az étvágyunkat!... Nincs igazam, Annie?

— De igen — nevetett a leány.

Átmentek és vidám falatozásba kezdtek, mialatt a vonat gyorsan robogott tovább.

Nyolc órakor dübörögve futottak be a S.-José állomásra, s pár perc múlva tovább repültek Lathrop felé.

Régi aranymezők mellett száguldottak el, amelyek évtizedekkel ezelőtt millió és millió aranyra éhes embert vonzottak oda.

— Az arany eltűnt — jegyezte meg Harris — de ez a föld még mindig ér valamit. Kitűnő szálló terem rajta.

Éles fütty szakította félbe.

— Nilesben vagyunk — folytatta kinézve. — Nemsokára

meglátjuk a Sierra Nevadát. Itt ritkaszép tájakban gyönyörködhetsz, Harry.

A vonat éjfélkor megállt Berendán, ott friss szenet és vizet vett magához, aztán két óraker újra elindult.

— Gyorsan megyünk — mondta Harry, amint meglátta a távolban feltűnedező Sierra Nevada örökösen hóval borított szürkésfehér csúcsait.

— Ha túl leszünk Kalifornián, még gyorsabban — felelt Harris — ott már alig van állomás és azoknál sem áll meg mindig.

— Hol végződik ez az útvonal?

— Az Atlanti-tenger partján, kedves barátom. Bátran mérkőzhetik a Pacific-vasuttal.

— Micsoda munka lehetett ezt a hosszú útvonalat felépíteni!

— És milyen nagy esemény lehetett, mikor kihirdették, hogy a vállalat elkészült! — tette hozzá miss Annie.

— Az amerikaiak majd hogy meg nem bolondultak örömben.

— Ugyan beszélj, Harris — kíváncsiskodott az író — kinek az eszméje volt ez?

— Egy Judah Tamás nevű mérnöké, aki sokáig tanulmányozta a Sierra Nevadát és 1862-ben, július elején Washingtonban, sakramentói tőkepezések gyülekezetén adta elő óriási tervét. Két társulat, a Pacific Unió és a Central Pacific magáévá tette az ügyet, 465 milliót szavazva meg. A vasutnak megegyezés szerint 1876-ban, július elsején kellett volna elkészülnie, de már 1869 május elsején átadták a forgalomnak. A megnyitási ünnepély felejthetetlen volt.

— Képzelem! — vetette közbe Blunt.

— Egész Amerika örömkönnyeket sírt, minden városban tüntetések voltak, ágyukat sütöttek el.

— Szerettem volna ott lenni — mondta Blunt.

— Szép lehetett — felelt a mérnök. — Mi az? A vonat lassabban megy. Közel lehetünk Mojavéhez. Ott pedig alighanem várni kell.

— Sokáig?

— Csak holnap négy óráig. Majd keresünk szállodát, van itt elég.

— Hány óra van? — kérdezte Annie.

— Három. Mister Blunt, szedjük le a bőröndöket.

A vaquero.

Mialatt a mérnök, miss Annie és az író élénk beszélgetéssel töltötték az időt, azalatt Simon hallgatagon kuporgott vagonjának egyik sarkában.

A négerek eleinte fel akarták rázni némaságából, de nem mentek sokra, abbahagyták és kártyázni kezdtek.

A szeme gyakori felvillanásán és az arckifejezésén látni lehetett, hogy sötét gondolatokkal foglalkozik.

Csakugyan, kevéssel a kicsi Warde állomás előtt, egy ökölcsapással, amelytől a szék karfája majdnem széthasadt, magára vonta társainak figyelmét.

— Megvan — vigyorgott nagy fehér fogaival.

— Mi az, mester? — fordultak meg egyszerre Zim és Sam.

— Öszvérek vagytok — ordított Simon. — Mondhatom, nehéz felfogású fejetek van.

— De annál erősebb az öklünk — tartotta helyesnek megjegyezni Sam.

— Abból még semmit sem láttam.

— Csak parancsolj — jelentkezett Zim. — Mihelyt akarod . . .

— Csitt, nagyfülű és most hallgassatok ide.

A négerek köréje gyülekeztek.

— Te Sam, azt hiszem, a legintelligensebb vagy mindnyájatok között és már voltál ezen a vidéken.

— Igen, egy gazdag »ranchman« szolgálatában.

— Hallgass, ez engem nem érdekel. Sokáig áll Mojavenál a vonat?

— Egész éjjel, uram.

— Kapunk lovakat azon a környéken?

— Amennyit akarsz. Vaquero laknak ott.

— Vaquero? — mondta Simon elégedetten. — Hiszen ez nagyszerű! . . . Ezek az emberek semmitől sem riadnak vissza, ha jól megfizetik őket.

— Vaquero és rabló az majdnem egy.

— Kaphatunk majd vagy tizet?

— Minek?

— Megtámadni a vonatot!

Sam és Zim egymásra néztek és pamutos fejüket vakargatták.

— Feleljetek hát — kiáltott Simon.

— Lehet... lehet, ... de... egy vasutat megtámadni... az állomásban...

— Egészen hülye vagy? — üvöltött Simon. — Ki beszél erről? Nyílt mezőn fogjuk megtámadni és zsákmányolhattok, amennyit csak akartok. Nekem csak miss Annie kell. Hol a legközelebbi telefonállomás?

— Rogersban.

— Sok lakosa van?

— Senki.

— Katonák vagy valami kis erődítmény?

— Semmi, semmi.

— Akkor helyes — mondta a Rákász-herceg: — Drágalátos mister Harris, nem sokáig fogsz örülni a menyasszonyodnak. El fogom vinni magammal és te is kapsz búcsuzóul egy golyót. Az talán lehűti benned a szenvedélyeket.

Négy órával később a vonat berobogott Mojaveba.

— Megérkeztünk — mondta Sam és levette a nagy bőröndöt.

— Lassan! — kiáltott Simon. — Te itt maradsz és vigyázol a holmira, te pedig, Zim, fogod ezt a faskatulyát és velem jössz. Vigyázz, hogy hozzá ne üsd valamihez, mert a levegőbe repülsz.

— Mi van benne? — kérdezte a néger ijedten.

— Semmi közöd hozzá. Várjatok egy kicsit.

Vigyázva felemelte a függönyt és kinézett.

A lokomotív éles füttyentései összevegyültek a zsákhordók kiáltozásaival és különböző utasok, mexikóiak, nyugatamerikaiak szálltak le minden oldalról.

Megvárta, amíg vége volt, aztán óvatosan ő is leugrott a négy négerrel, az ötödik fent maradt.

Sam vezetése mellett gyors lépésekkel mentek ki az állomásról egy sáros, piszkos utcán keresztül, aztán megálltak egy nagy sátor előtt.

— Lépünk be, mister — mondta Sam. — Itt isznak, kártyáznak és táncolnak. Itt meg fogjuk találni, amit keresünk.

Bementek a nyitott ajtón, de a füsttől először nem láttak semmit. Csak lassankint tudták megkülönböztetni, hogy asztalok vannak bent, amelyek körül lármázó emberek ültek.

Egy sarokban gitárpengetés mellett fandangót táncoltak.

Feltűnő volt, hogy mindnyájan jól fel voltak fegyverkezve. Az övükben revolver, az oldalukon a macchetto, a hajlított pengéjű híres mexikói kard és hosszúcsövű, kéttöltéses puska.

— Jól mulatnak itt — mondta a Rákász-király egy asztal mellé telepedve, amelyiknél csak egy ember ült — mennyi gazember!

Az asztalnál ülő ember — a sombreroja után ítélve, mexikói — felemelte fejét és villogó fekete szemeivel ránézett a szerecsenre.

— Kiről beszélsz? — ráncolta össze a homlokát. — Rólunk vagy magadról?

— Mindnyájunkról — felelt gyorsan a Rákász-király.

— Úgy látom, nem tudod kivel beszélsz!

— Egyáltalában nem is sejtem.

— Ha tudnád, más hangot vennél fel.

— Össze akarsz velem vészni? — kérdezte Simon jelentékeny ökleit mutatva.

— Mirim José nem fél sem a fehérektől, sem a feketéktől — adta vissza a mexikói.

Hirtelen kiragadta macchettóját és maga elé tette az asztalra.

— Bátor embernek látszol — mondta Simon — és nekem éppen ilyenekre van szükségem.

— Neked? — mondta megvetően a mexikói.

— Jól fizetek — folytatta a Rákász-király. — Még sohasem hallottál gazdag szerecsenekről?

Megfogott egy arramenő pincért.

— Öt üveg spanyol bort, az ötdollárosokból! Jó bor mellett fogjuk megkötni a barátságot.

A mexikói most már bámult és mikor a drága bort az asztalra tették, két pohárral mindjárt lehajtott és koccintott Simonnal.

— Nem vagyok yankee, nincs bennem fajgyűlölet. Fehér, fekete vagy vörös, nekem mindegy... akkor is, amikor kirablom őket.

— Ah — mondta Simon — csakugyan?

— Alkalomadtán nem szoktam visszariadni az embertársaim megtámadásától.

— Nagyon őszinte vagy. Nem félsz, hogy feladlak?

— Nem hagynék neked időt rá, különben is itt senki sem mer hozzámnyúlni.

— Nagyon tetszel nekem — mondta a Rákász-király. — Valóságos szerencse, hogy rád találtam. Kellemetlen volna neked, ha a társaiddal együtt 50.000 dollárt kereshetnél?

A mexikói felugrott, úgy hogy a sarkantyúi csörögtek.

— Carramba!... 50.000 dollár!... Nem tréfálsz?

— Komolyan mondom.

— Bővebb magyarázatot.

— Hány embered van?

— Esetleg tíz, esetleg ötven.

— Banditák?

— Éppen olyan emberek, mint én.

— Tíz ember elég lesz, de lovastul.

— Meglesz. Mit kell tennünk?

— Csak a vonatot kell megállítani, amelyik holnap reggel megy Bartson felé.

— Ördög és pokol!... Kicsit kemény dió!

— 50.000 dollárt kapsz.

— Hol állítjuk meg?

— A legközelebbi állomásnál.

— Szóval Rogersban. Nem nehéz. Ott nincs mitől félni. Csak egy baj van. Ide többé nem jöhetnek vissza.

— Azt mondják, a vaquerónak nincs hazája.

— Ej!... ez igaz. És miért támadod meg a vonatot?

— Majd útközben elmesélem.

— Hogy akarod megállítani?

— Lehetetlenné kell tenni az állomást és szétszedni a sineket.

Erre a célra van nálam dinamit.

— És most, uram, előleget — mondta kinyujtott kézzel a vaquero.

Mister Simon egy csekket vett ki és átnyujtotta neki.

— Itt van kétszáz dollár és...

Hangos, brutális nevetés szakította félbe.

— A néger fizet a vaquerónak!... — hallatszott egy rekedt hang. — Csúf csimpánz és nekünk semmit?

Simon feltekintett és hét-nyolc embert látott festői vaqueroöltözetben, fejükön sombreroval, durván röhögve feléjük közeledni.

Tökéletesen részegesek voltak.

Simon sötét arca egy árnyalattal fakóbb lett, sötétén nézett rájuk.

Mirim José eléjük lépett.

— Mi bajotok, szomorú banda?

A mexikói nem volt olyan magas, mint Simon, de csinos, erőteljes, kissé sovány és ideges termete éppen olyan imponáló volt. Harminc éves lehetett, az arca büszke és erélyes.

Mély érces hangja nem maradt hatás nélkül.

A részegesek hátrább vonultak és onnan kiabálta az egyik:

— Szép társaságban vagy!... José négekkel iddogál...

— Barátaim — felelte a mexikói.

— Akkor parancsold meg a négernek, hogy nekünk is fizessen — mondta egy másik.

— Nézzétek!... Ötdolláros bor!... A négernek aranybányája van.

— Undok fekete bőr! — ordította egy negyedik. — Ha nem énekelsz, betörjük a majomábrázatodat!

— Elég! — kiáltott a néger. — Majd megtanítlak, hogy kell szerecsenekkel beszélni!

Előre ugrott és arra, aki majomábrázatunak nevezte, olyant sujtott az öklével, hogy az alsó állkapcsa betört és az ember leesett a földre.

Ezt látva, minden oldalról előjöttek a vaquerók, késeket és revolvereket rántva elő.

Mirim José a részeg had elé vetette magát és kihúzta kését.

— Jöjjön, aki meg akarja kóstolni a késemet! — kiáltotta.

A Rákász-király felé fordult:

— Bizd rám. Nem ismered ezeket és csak ronthatsz a dolgon.

— Nem vagyok az az ember, aki fél.

— Mindegy.

Mirim José feltartott karral, vívópózban állt meg előttük.

— Jöjjön, aki mer!... — mondta egy lépést téve előre.

A többiek mélyen hallgattak. Úgy látszik, ismerték Josét és félték tőle.

Hirtelen hátul valaki felkiáltott:

— Mit?... Mindig meghátráljunk ezek elől?... Végezni kell ezzel az utonállóval.

— Utonálló? — kiáltotta vaquero.

— Igen, az vagy, mindenki tudja!

— Idejőjj és a szemembe mondd!

— Itt vagyok!

A hang tulajdonosa előre jött.

Nem volt mexikói, mint a többiek, hanem vérbeli yankee. Széles, tömör alakja, vörös haja, irlandi származásra engedett következtetni.

— Connaugh Tamás! — hallatszott köröskörül.

— Igen, Connaugh Tamás! Most végre leckét adok ennek a hengegőnek! — üvöltött az amerikai. — Aztán majd a négekkel végzek, a cinkosaival!

— Kezdd el velem — lépett előre Simon. — Volna kedved velem ököltre menni?

Az amerikai meglepetten nézte a szerecsent, hihetetlennek találta a vakmerőségét. Aztán elkezdett nevetni.

— Ha, ha, ha.

A többiek is nevettek.

A Rákász- király arca szürkére sápadt.

— Elég! — kiáltotta. — Hagyd abba, tisztátalan krokodilus. — Erre az amerikai hirtelen abbahagyta a nevetést.

— Ah! . . . várj csak, csimpánz!

— Légy nyugodt, hogy nem szaladok el!

Az amerikai szinte tajtékozott dühében és fogcsikorgatva üvöltötte:

— Darabokra hasítlak!

— De én is ott leszek! — felelte a néger kihívóan.

Majd új barátjához fordult és megvetően mondta:

— Nem fog tartani öt percig sem.

— Megvárlok — mondta nyugodtan Mirim és keresztbe fonta karjait.

Ökölharc.

Az ivók visszavonultak, hogy helyet csináljanak a két ellenfélnek és mindjárt fogadásokat kötöttek.

A legtöbben a yankeere fogadtak, akinek az öklei híresek voltak, mások nagyon megbíztak a néger óriási tagjaiban, hatalmas izmaiban.

— Egy cock-tailst! — mondta Simon.

— Talán vitriolt — csúfolódott a yankee.

— Amit majd te fogsz meginni, ha készen leszünk.

Felhörpintette a tüzes italt, aztán a yankeehez fordult.

— Ha úgy tetszik!

Tamás támadt először.

Meg akarván téveszteni ellenfelét, melléhez tartotta ökleit, aztán hirtelen kétszer lesujtott rá ökleivel, minden eredmény nélkül.

— Szilárdabb vagy, mint gondoltam — mondta fogcsikorgatva. — Azért mégis elérem a bordáidat, ne félj.

Egy borzasztó ökölcsepás szakította félbe, amit éppen a szájára mért a néger.

A nézők csodálkozva felkiáltottak.

— Szép vágás! — kiáltott Mirim José.

Az amerikai halálsápadt lett, két fogat és vért köpött ki.

— Kutya — kiáltotta — meg foglak ölni! Adjatok nekem is egy cock-tailst! . . .

Hamar megkapta, amit kívánt, aztán jelezték, hogy kezdhetik.

Tom, mint egy tigris, aki ugrásra készül, lehajtott fejjel ment a szerecsen felé.

Mély csend uralkodott a teremben.

Mindenki tudta, hogy a yankee azoknak a csapásoknak egyikére készül, amik rendszeren döntő fordulatot adnak az ütközetnek.

Még Mirim José is összeráncolta a homlokát és nyugtalan-nak látszott.

Az amerikai egyszerre előreugrott, Simon ki akarta kerülni a csapást, de csak félig sikerült. Széles melle, mint a tambura, visszhangzott a szörnyű ütéstől, de az óriás, nemhogy hátrált volna, hanem még csak meg sem mozdult. Csak fájdalmas kiáltást hallatott.

A yankee újabb támadásra készült, de a szerecsen megelőzte.

Egy valóban mesteri ütéssel szétroncsolta a szerencsétlen yankee állkapcsát.

A boldogtalan aoh! kiáltással hátraesett hozzáiető barátainak karjai közé.

Dörgő hurrah! üdvözölte a győztes csapást.

— Bravó, fekete bőr! . . . Hurrah . . . hurrah! . . .

A Rákász-király mosolygott.

— Uram! — közeledett feléje a mexikói. — Itt nincs többé keresni valónk. Jó lesz menni.

— Kiengednek?

— Ezek már nem mernek semmit. Különben bízd rám.

— Van olyan, aki ki mer velem állni? — kérdezte hangosan. Senki sem felelt.

— Akkor jó éjt, uraim!

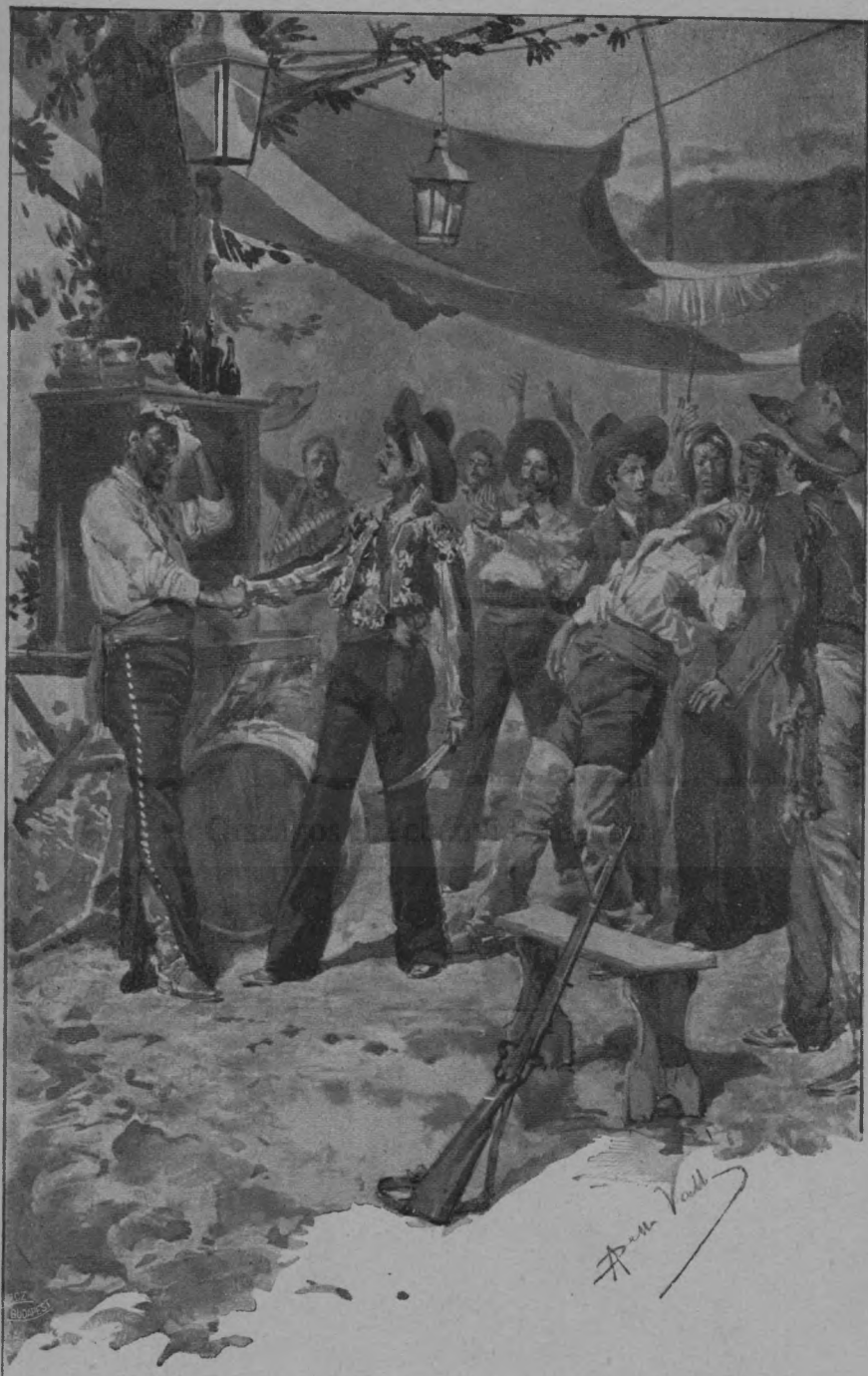
Simon egy marék dollárt dobott az asztalra, jó éjt kívánt és mindnyájan akadály nélkül kimentek.

Egy istálló előtt hat jól felfegyverkezett vaquero állt őrt.

— Itt benn vannak a lovak? — kérdezte Simon.

— Ötszáz darab, egy sinorabeli telepítvényesnek a tulajdona.

— Ezt szeretem — bólított a szerecsen elégedetten.

...hátraesett hozzásiető barátainak karjai közé.

— Várj itt rám, amíg kiválasztom az embereimet.

— Siess!

— Két percig tart.

— És jó lovakat hozzál.

— Tudok választani.

Bement az istálló mögé és csakhamar kijött tíz nagyon kétes kinézésű emberrel, akik sombrero-t és aranygombos bársony-nadrágot viseltek.

Tizenhat szép, hosszúsörényű ló is jött velük.

Felszálltak és egy perc múlva a kis csapat a már sötétedő puszta felé indult.

Míg a vaquerók nagy csendben követték őket, a két vezető, Simon és José, élénken beszélgettek.

Simon elmondta viszontagságait az aranyhercegnővel, akit mindenáron bírni akart.

— Meg fogjuk szerezni — felelt a vaquero. — Egy olyan nőt, aki megér ötvenezer dollárt, érdemes elrabolni. Sarkantyúzni, uram, még hét-nyolc mérföldünk van.

— Éjfél előtt csak odaérünk?

— Tizenegy órákor. Hoztál dinamitot?

— Eleget.

— Burkold el az arcodat, nehogy valaki megismerjen.

Egy órával később José egy dombot mutatott Simonnak.

— A mögött vannak a sinek és az állomás.

Mikor közel értek, José füttyentett és a lovak megálltak.

— Mit csinálsz? — kérdezte Simon.

— A lovak itt maradnak, egy ember vigyáz rájuk. Gondoljunk arra is, hogy talán szökni kell.

— Félsz valamitől? — kérdezte nyugtalanul a Rákász-király.

— Eh, sohasem lehet tudni.

Leszálltak, eltakarták az arcukat, csak a szemüket hagyva ki és a domb felé mentek. Egy kis kétemeletes ház állt mögötte kerttel és kivilágított ablakkal. Kicsit tovább még két kisebb ház.

— Pardo — mondta José egyik emberének — öten a magazinba mentek és értelmetlenné teszitek az öröket. Nem lesz nehéz.

Pardo és emberei halkán elindultak, José pedig közeledett a telefonfülkéhez, amelynek az ajtaja be volt ugyan csukva, de az ablakon lámpafény szűrődött keresztül.

— Majd én beszélek vele — mondta José — a hivatalnok ismeri a nevetet és ki fog nyitni.

— Egyedül lesz?

— A felesége biztosan vele van.

— Csak menj.

A mexikói erősen kopogott az ajtón.

— Nyiss ki, sürgöny van!

— Ki az? — kérdezte belülről egy hang.

— Mirim José.

— Mit kívánsz?

— Táviratot kell küldeni Mojavéba, hogy doktor Karkot jöjjön az ötórai vonattal. Az egyik barátomat megsebezte egy medve.

— Csakugyan Mirim José vagy?

— Senki más.

Az ajtó kinyílt és egy huszonötéves, sápadt, lerongyolódott fiatalember lett láthatóvá. Kezében lámpát tartott.

A vaquero hamar megragadta szabadon maradt csuklóját és a karabélyt mellének szegezte.

— Meghalsz, ha ellenkezel!

A szegény hivatalnok hátrált, aztán hirtelen a távirókészülék felé akart osonni.

José szemmel tartotta és hozzáugrott.

— Ne bolondozz — mondta lövésre tartva puskáját — van benne golyó és őszintén mondvá sajnálnálak.

— Te nem vagy Mirim José — dadogta a hivatalnok.

— Ahhoz semmi közöd — felelt elváltozott hangon José.

— Ki vagy?

— Nem sok hasznod lenne belőle, ha tudnád!

— Mondd meg legalább, mit akarsz?

— Egyszerűen megakadályozlak, hogy Mojavéba sürgönyözz!

— Ez nagyon csúnya dolog!

— Azzal keveset törődünk, mister. Engedd, hogy megköötzelek és elrontsam a masinádat.

— Soha!...

— Uram — mondta hidegvérrel a vaquero Simonhoz fordulva — vezesd ki ezt az embert és lödd le.

A hivatalnok lehajtotta fejét.

— Látom, hogy minden ellenálásom hasztalan ilyen rablók-kal szemben. Megadom magamat és a törvény majd ítéljen felettetek, — mondta szomoruan.

A magazinba küldött emberek beléptek.

— Nos? — kérdezte José.

— Meg vannak kötözve, egy ember ott maradt velük.

— Az asszonyt is ártalmatlanná kell tenni — mondta José. Bement a másik szobába, de ott nem volt senki.

Nyugtalanul jött vissza.

— A hivatalnok felesége eltűnt — mondta Simonnak, aki kérdőleg nézett rá.

— Elszökött?

A hivatalnokhoz fordult:

— Hol van a feleséged?

A hivatalnok értelmetlenül nézett reá, majd hirtelen felvillanó szemmel mondta:

— Ma reggel ment el.

— Hova?

— Kramerbe.

— Akkor máma nem jöhet vissza.

— Szó sincs róla.

Mirim kissé fellélekzett, de egyszerre megrázkódott — a távolban halk lódobogást lehetett hallani.

— Hazudik ez az ember? — kérdezte magát. — Bah!... Nem törődöm vele. A dolog már félig-meddig megvan és az ötven-ezer dollár biztos!

Egy megtámadott vonat.

Éjfélre mindennel elkészültek. A sinek hatvan méternyire robbanószerekkel ki voltak emelve.

A vaquerók és a négerek, miután volt még hat órányi idejük és egy kamrában élelmiszereket találtak, bevitték azokat a távirófülkébe és a szegény hivatalnok keserves tiltakozása dacára vígan falatozni kezdtek.

Csak Mirim volt szórakozott, még a borból is elfelejtett inni, amit Simon töltött neki.

— Nyugtalanak látszol, mister José — mondta a Rákász-király. — Igyál, attól jókedvű leszel.

— Csakugyan, nem vagyok egészen megelégedve — felelt a mexikói.

— Hiszen még eddig nem volt baj semmi!

— Az az asszony ad nekem gondokat.

— Hisz hallottad, hogy Kramerbe ment.

— Igen, csak hidd el neki!

— Nem mer egy asszony éjjel egyedül elindulni a farkasok közé!

— Nagyon erélyes nő! . . . — felelt a vaquero. — Egyszer megmentett egy vonatot, amely abban a veszedelemben forgott, hogy egy hegyről leszakadt nagy sziklának nekimegy.

— Van lova ennek a hivatalnoknak?

— Igen.

— És nem láttad?

— Az istálló üres.

— Talán lovon ment Kramerbe?

— Mind azt mondják.

— Akkor igyunk és ne féljünk. Két óra van már.

Öt óra felé egy fütty hallatszott a távolban.

A néger arca felragyogott.

Közel volt a pillanat, amikor magáénak mondhatta a kecses »aranyhercegnőt« és a vagyonának az ötvenedrésze sem fogyott el.

— Készítsétek a karabélyokat — parancsolta embereinek.

— Lehet, hogy ütközetre kerül a sor.

— A mérnököt se kíméljük? — kérdezte Sam.

— Húsz dollárt kap, aki lehüti — mondta kegyetlen mosollyal Simon.

Nyugat felől két égő, vörös pont közeledett és egyre nagyobb lett. Éles, hosszú füttyentés süvített keresztül az éjszakán.

A vaquero feltette álarcát és a szétroncsolt sinek felé ment.

A vonat nagy sebességgel közeledett, mert ez a kis állomás nem volt állóhely.

Már hallani lehetett a kerekek dübörgését, a gőzsíp zakatolását és néhány elkapkodott énekhangot.

Talán bányászok voltak, akik dalolással fűszerezték az utat, amely a fájdalmas és a nélkülözések országa felé vezette őket.

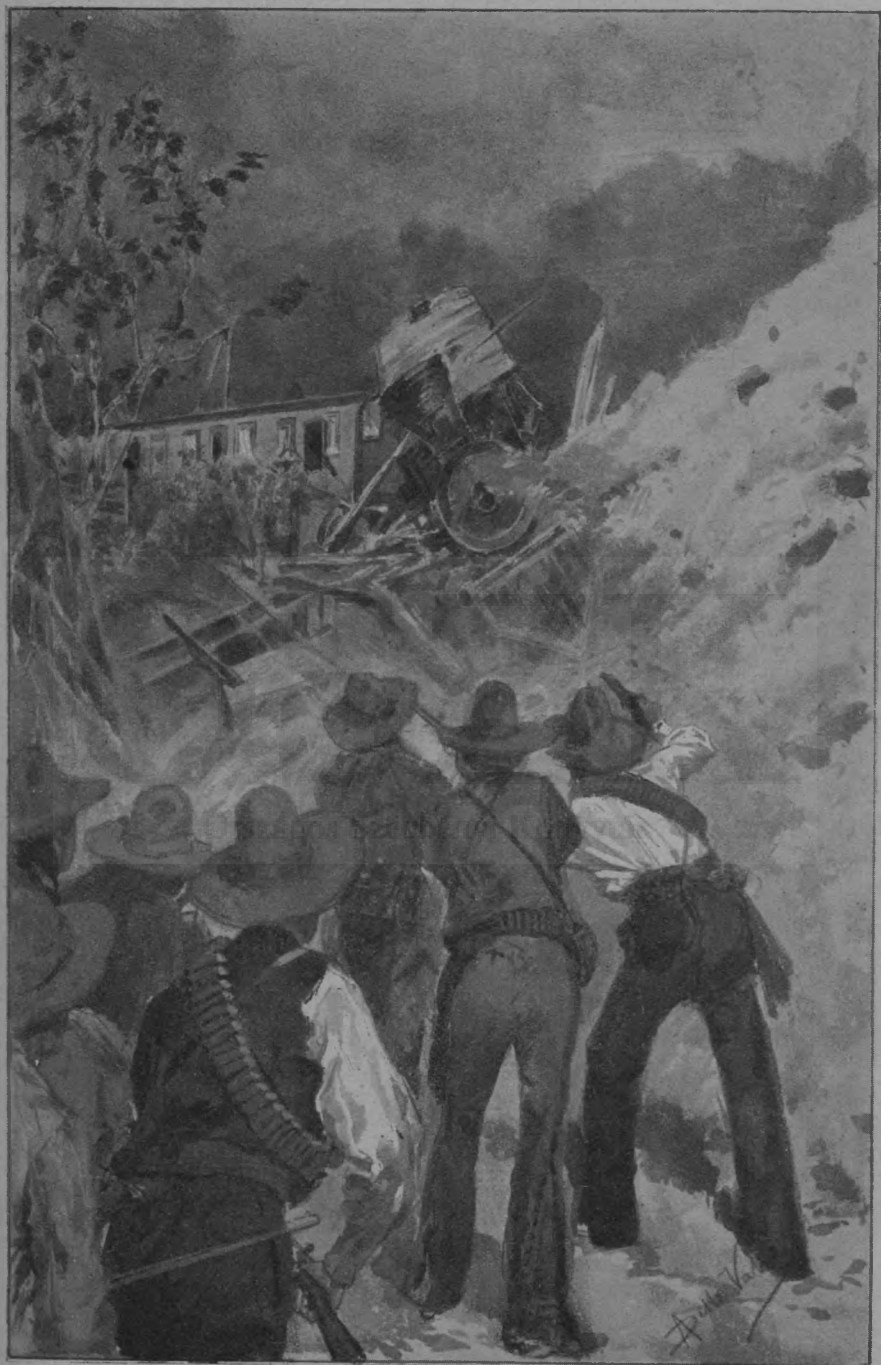
A vonat óránkénti nyolcvan kilométernyi sebességgel közeledett. Hirtelen egy vörös lámpát forgattak meg rajta.

A mozdony kiszaladt a sinből és még vagy húsz métert futott tovább. Egy kis dombnak futott neki és nagy dörgéssel megállt.

A négy utána következő vagon hirtelen visszaesett.

A kocsikban kétségbeesetten kiáltozni kezdtek.

Egyszerre öt lövés dördült el és José parancsoló hangja hallatszott:

Öt-hat revolverlövés dördült el.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

— Jaj annak, aki ellenáll!

Az ijedt kiáltások közül egy kocsiból egy erős hang kiabált ki:

— Tüzet a brigantiknak!

Öt-hat revolverlövés dördült el, úgy hogy a négerék ijedten hátráltak, mert az utasok részéről semmi ellenállásra nem számítottak.

A Rákász-király mérgesen felordított:

— Harris, a mérnök!...

— Lőjünk be középük — kiabált Sam, hirtelen bátorságra kapva.

— Miss Annie akarod megölni? Nem szabad belőni!

— Senkit sem bántunk, aki minket nem bánt — kiáltott hangosan José.

— Mit akartok hát? — kiáltott le a vonatvezető.

— Egy leány van a vonatban, aki engedelem nélkül megszökött a szülői háztól. Az apja bennünket bízott meg, hogy vezessük vissza.

— Ki az? — kiáltott egynéhány hang.

— Miss Annie Clayfert!

— Hazudsz! — kiáltott a leányka, a második vagon lépcsőjébe kapaszkodva. — Te meg vagy fizetve, hogy engemet elrabolj! Szitkozódások hangzottak fel a miss szavai után.

— Briganti!

— Útonálló!

— Gazember!

— Fel kell kötni!

— Nyomorultak!

A mérnök és az író volt, akik revolverrel jöttek ki a felhágóra.

A vaquero gyorsan közeledett embereivel.

— Aki lő, halál fia! — kiabált.

Simon és a négerék karabéllyal rohantak a kocsi felé.

Harris és Blunt hamar visszamentek a kocsi belsejébe, jól becsukták az ajtót és az ablakokon keresztül sűrűn lövöldözni kezdtek, ami nagy előny volt rájuk nézve, mert a támadók, nehogy kárt ejtsenek miss Annieban, nem mertek belőni.

Az egyik néger mindjárt az első tüzelésnél golyót kapott a homlokába, egy másik golyó José sombreroját fúrta át.

A többi kocsiban levő, teljesen sértetlen állapotban maradt utasok is merészebbek lettek és egy-egy lövést kockáztattak meg.

Már valóságos harc kezdett kifejlődni, mikor hirtelen éles fütty hasított bele a puskaropogásba.

A Rákász- király meglepetten kiáltott fel:

— El vagyunk árulva!... Segédvonat!...

Egy lokomotív, egyetlen nagy vagonnal állt meg ebben a percben az állomás előtt és gyorsan néhány ember szállt ki belőle.

— Katonák! — kiáltott fel hátrálva José.

— Meneküljünk!

Erre a kiáltásra a négerek és vaquerók össze-vissza, eszeveszetten futni kezdtek a lovaik felé.

A katonák, akiket a vonat hozott, utánuk vetették magukat.

Huszan voltak, határőrök, csupa gyakorlott, ügyes ifju.

A vonattal érkezettek között volt egy magas, szőke, harminc év körüli asszony is.

— Kereket oldottak — jegyezte meg a mérnök, aki még mindig nem jött magához csodálkozásából. — Nem sok hiányzott, Annie, hogy a kezeik közé kerülj.

— Kik lehettek? — kérdezte Annie.

— Kicsoda? — kiáltott Blunt izgatottan. — Senki más, mint a Rákász- király bérencei.

— És ő is köztük lehetett — tette hozzá Harris. — Láttam egy nagy, vállas embert, akinek éppen olyan formája volt.

— Én is észrevettem — sietett hozzátenni Blunt. — Céloztam rá, de...

A felügyelő és két hivatalnok jött be.

— Uraim — mondta — vannak sebesültek?

— Nincsenek, szerencsére — feleltek az utasok egyhanguan.

— Hol a gépész?

— Itt vagyok, uram — szólt egy hang.

— Semmi baja?

— Bob a fütő, meg én jókor leugrottunk a masináról. Bob sántít egy kicsit, más baja nincs.

— És a gép?

— Annak vége!

— Hatvan méternyire szedték ki a sineket — mondta az egyik hivatalnok.

— Dinamittal csinálták.

Kintről valaki kiabált:

— Egy halott van itt!

— Utas?

— Nem, valami briganti.

— Ezt mi öltük meg — jelentette ki Harris.

— Nézzük meg.

Két állomásbeli csomaghordó éppen felemelte a holttestet, mikor kiértek és az utasok elé vitte.

Levették az arcát elburkoló vértől átázott rongyokat.

— Egy szerecsen!

— Gondoltam — jelentette ki Harris. — Ez a Rákász- király embere.

— Uraim — szakította őket félbe a tisztviselő — menjetek az állomásra, a Kramerből jövő vonatnak nemsokára meg kell érkeznie.

Mialatt az épület felé haladtak, a tisztviselő Harris felé ment.

— Önök egész bizonyosan ismerik a banditák fejét?

— Senki más nem lehetett, mint egy bizonyos Simon nevű ember, akit San-Franciscóban nagyon jól ismernek. Megesküdött, hogy elrabolja a menyasszonyomat.

— Annie Clayfert vagyok — mondta a miss közelebb lépve.

— Az aranybányatulajdonos leánya! Ismerem a történetét, miss, a lapok sokat foglalkoztak vele. Talán ez az az úr, aki megnyerte önt azon az izgalmas aukción?

— Igen — felelte Annie.

— Meg kell fogni azt a szerecsent. A katonák utánuk mentek és nem fognak visszajönni üres kézzel.

Éppen ebben a pillanatban, sárosan és lihegve megérkeztek a katonák.

— Nos?

— Elmenekültek, uram — felelt a káplár. — A lovaik el voltak rejtve és alig hogy észretértünk, elvágattak.

— Majd később megkeressük őket — mondta a tisztviselő. — Előre, uraim, a vonat már füttyül.

Pézsmakör-kivándorlás.

A vonat dübörögve állt meg.

A banditák eltávoztak és úgy látszott, nem szándékoztak újra felvenni a harcot, tekintve, hogy a lovaikkal úgy sem tudták volna követni a száguldó vonatot.

— Remélem, nem látjuk többé ezeket a nyomorultakat —

mondta Harris. — A Rákász-király messze visszamaradt és amire megérkezik, Isten tudja, már hol leszünk.

— Harris — mondta Blunt — csakugyan ő volt az?

— Ki más tudhatta, hogy Annie velünk van?

— De hogyan érhetett oda velünk együtt?

— Mojavéig velünk utazott.

— És itt bérelte fel a banditákat is — tette hozzá Annie.

— Mojavében van elég rabló — jegyezte meg az ifju — mindenre kaphatók, ha jól meg lesznek fizetve.

— Biztos, hogy a gaz szerecsen tudja, hogy Arizonába megyünk — jegyezte meg Harry. — Ha még egyszer элем kerül, jól megfizet mindenért.

— Csillapodjon, mister Blunt — nevetett Annie.

A vonat zúgva száguldott tovább a füvel borított rétek között, ahol ezer és ezer ökör, ürü és ló legelészett vad kinézésű vaquerók felügyelete alatt.

Sok kisebb állomás mellett elrobogtak és estefelé egy magasan ívelt hídhoz értek, amely a Kolorádo folyó felett emelkedett.

Kolorádo Nyugat-Amerika legnagyobb folyója.

A vonat elöl egy nagy csapat ember menekült át a hidon a másik oldalra, nagy hálókat cipelve magukkal.

Miss Annie kiment a teraszra, hogy jobban lássa őket.

— Mire halásznak? — kérdezte.

— Lazacokra — felelt a Blunttal utána siető Harris.

— Nézz erősen a vízbe. Nem látod őket?

— És milyen lármát csinálnak — tette hozzá Blunt.

Ezer és ezer hal igyekezett elsiklani a halászok által a folyó közepe felé vetett hálók elöl. Élénken csapkodtak közbe a farkaikkal és ez okozta a lármát, amely még a vonat zakatolását is túlharsogta.

— Milyen sok! — csodálkozott Annie.

— Milliós és millió — tette hozzá Harry.

— És honnan jönnek? — kérdezte Annie.

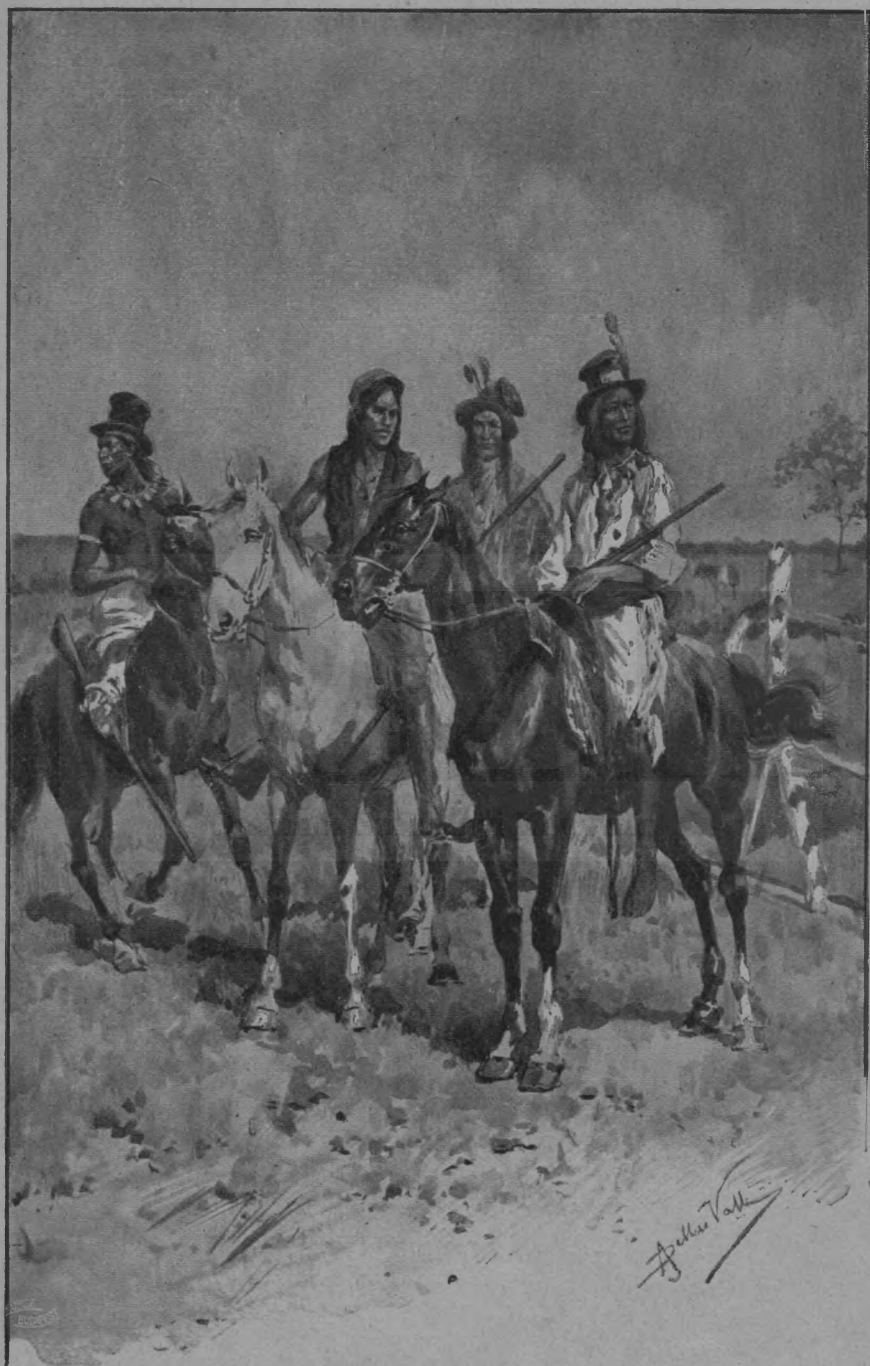
— A tengerből — felelt a mérnök.

— Hogyan! A sós vízből édes vízbe?

— Igen, Annie. A lazac jól érzi magát mindenhol.

— Valóságos utazó — nevetett a leányka.

— Szeret vándorolni, mint a pézsmáökök. Az első ifjuságát a folyóban tölti el, mert a nőstények csak édes vízbe rakják a tojásaikat. Mikor nagyobbak lesznek, elvesztik a szürke színüket.

Négy összerongyolt kinézésű ember volt.

szép ezüstös pikkelyeket kapnak, nagy csapatokban összeállnak és kezdődik az utazás. Tavaszkor indulnak el és minden akadály nélkül eljutnak a tengerig.

— A halászok sem bántják őket?

— Nem, Annie, különben is olyan erősek, hogy sokszor átszakítják a hálót és a nyíláson keresztül a legnagyobb rész elmenekül.

— Barátaim, keresztülmentünk a hídon. Itt vagyunk Arizona határán. Kolorádo és a Gran-Canon nincs messze.

— Az első állomásnál szállunk le? — kérdezte Annie megindultan.

— Nem, Peach-Springben.

— Nemsokára meglátjuk az első indiánusokat.

A vonat egy óriási kiterjedésű réten robogott keresztül, amelynek a végét nem lehetett látni.

Embermagasságú fűben a virágoknak csodálatos tarkasága hullámzott. A fehér virágfergeteggel borított kaktuszok között kicsi vízerek szaladgáltak.

Estefelé végre megláttak egy kis indiánus csoportot.

Négy összerongyolt kinézésű ember volt lóháton, három gyalogjáró asszonytól kísérve. Az asszonyok, mint az öszvérek, fel voltak pakkolva, csunyák, kicsinyek, lapos arcuk.

Micsoda szánalmas látvány volt ez a hitvány indiánussereg a civilizáció által átformálva!... Hol voltak a vakmerő harcosok, akiknek a harci riadója megreszkettette a városokat és erődítményeket és akik leskalpozott fejeket és romlást hagytak mindenfelé, amerre mentek! Hol voltak az aranyozott és hímzett mokasinok skalpokkal kiaggatva, a drágaköves diadémok, a hatalmas tollbokréták, amelyek földig hullámszanak a fejről?...

Blunt egyre csodálkozott.

— Ezek azok a híres indiánusok?... Lehetséges?... Nem, ezek a figurák nem lehetnek a félelmes vörösbőrűek!

— Kedves barátom, — felelt a mérnök, nagyokat nevetve barátja megütközésén — bizony ezek igazi indiánusok.

— Ilyen ruhában?

— Mit akarsz, Harry. Ez a civilizáció hatása.

— Ja úgy, ezek...

— Ezek megtért indiánusok.

— Szerencsétlen alakok!... Nem ilyeneknek képzeltem őket. A könyvekben másképpen vannak leírva.

— Lassan, barátom. Fogsz még látni tollas, mokassinos, tomahawkos indiánusokat is.

— Vannak még sokan? — kérdezte Annie.

— Vannak, mert ezek a törzsek nem verekszenek egymás között és visszautasították a brandit, meg a wiskit, ami a többi törzset tönkretette.

— Igaz, hogy a legtöbb indiánus faj hihetetlen gyorsasággal fogy?

— Egészen eltűnnek a föld színéről — felelt Harry. — Vannak fajok, amelyek még tíz év előtt virágzóban voltak és ma már csak a hírük van meg. A barbárság és a civilizáció nem lehet meg egymás mellett. A vörös fajnak a természet gyönyörű földeket ajándékozott, szebbeket, mint bármely más népnek. A nagylelkű természet sok időt hagyott a vörösbőrűeknek, hogy a kincseit felfedezze és felhasználja. De az indiánus nem tartotta magához méltónak a munkát és az izzadtságot és terméketlenül hagyta a földeket. Végre a természet türelmét vesztette és megérkezett a fehér ember, aki tüzzel és energiával látott hozzá a munkához és ettől a naptól kezdve az indiánusok el voltak veszve.

— Akkor ötven év múlva már nem is lesznek indiánusok — tette hozzá Annie.

— Talán mégis — mondta Harris. — Egy részük egyezséget kötött az Unióval és földműveléssel kezdett foglalkozni. Az Unió védelmet ígért nekik.

— Oh!

A vonat megrázkódott, megállt és a kémény füttyült.

— A pézsmáökrök! — kiáltott fel a mérnök. — Blunt, itt aztán vadászatsz!

Ameddig a szem ellátott, óriási, púpos, bundás hátú állatok feketésvörös bőrrrel és messzire elágazó szarvakkal közeledtek beláthatatlan csapatokban éppen keresztbe a vonat útja elé.

Északról délre vándorló pézsmáökrök voltak, amelyek új legehőket kerestek.

— Micsoda tömeg! — kiáltott Blunt. — Mister Harris!... Miss Annie!... Szedjük elő a karabélyokat.

— Mit akarsz most ennyi hússal? A vonatvezető úgy sem venné fel és csak az indiánusoknak volna belőle hasznuk.

— Utánuk indiánusok jönnek?

— Ahol pézsmáökrök van, ott indiánus is van — felelt Harris.

— Nem fogják megtámadni a vonatot? — aggodalmaskodott Annie.

— Lehet, de ezek a vagonok nagyon erősek. Nem lenne könnyű elbánni velük és a vezetőnek van egy biztos fogása, amivel eltávolítja őket.

— Mivel?

— Forró vízzel a masinából!... Késő van már, menjünk vacsorázni és holnap, ha úgy tetszik, vadászhatunk.

A többi vagonban is nyugalomra készültek, abban a biztos tudatban, hogy a vonat még másnap reggel is állni fog.

Reggel hat órakor még mindig beláthatatlan sokaságban vonultak a sineken keresztül az állatok, olyan lassan, hogy attól lehetett félni, hogy a vonat még egy egész napig és talán még éjjel is állni lesz kénytelen.

Egy pár bányász leszállt a vonatról. Blunt és Harry is elővették karabélyukat azzal a szándékkal, hogy miss Annienak reggelire pézsmakörnyelvet szereznek.

— Mészárlást fogunk véghezvinni — mondta az író tréfás komolysággal.

Miss Annie csak nehezen egyezett bele, hogy a kocsiban maradjon. Mindamellettt elkészítette kis amerikai karabélyát, ha esetleg szükség lenne rá.

A pézsmakörök egyáltalán nem nyugtalankodtak a vonat láttára.

A két ifju és három bányász leszállt és kiválasztott egy-egy állatot és csakhamar öt lövés dördült el.

A csapatokban élénk mozgolódás támadt. Öt-hat óriási ökrök kivált fenyegetően.

— Gyorsan löni! — mondta a mérnök.

Alighogy a lövések elhangzottak, a hat bős állat üvölteni kezdett és leszegett fejvel futni kezdtek a támadók felé.

A föld rengett súlyos lépteik alatt, mintha orkán közeledne a vadászok felé.

— Tüzet! — kiáltott Harris.

Öt golyó süvített a hosszúszerű bundák felé.

Az ökrök visszahökkenetek, aztán megfordultak és a csapat felé kezdtek futni. Egy közülök halálra találva leesett.

— Itt a reggeli! — kiáltott Harry.

Oda akart futni a leesett állathoz, mikor a mérnök visszatartotta őket.

— Hamar! Egy embert megtámadtak!

Az egyik pézsmasörkoszoros visszafordult és egy menekülő bányász felé vetette magát.

Borzalmas kiáltás hallatszott.

Az ökor a szarvával a levegőbe hajította a szerencsétlen embert, aki háromszor-négyszer megfordulva esett vissza a földre.

A vadászok rohanva céloztak és lőttek, de csak megsebeztek a feldühödött bestiát.

Mikor a feldobott ember összetörve visszaesett a földre, a bestia rávetette magát és felismerhetetlenné taposta össze.

Most megálltak és megint céloztak.

Az ökor halálosan megsebesülve térdre esett és az orrát fájdalmasan mozgatta, majd az egyik oldalára fordult és kiadta páráját.

Ebben a pillanatban a távolban egy elnyújtott fütty hallatszott és Kolorádo felől füstoszlop szállt fel.

— Vonat? — kérdezték néhányan.

— Ennek is várni kell majd — mondta a mérnök.

— Barátom — tette hozzá — szabadítsuk meg a zsákmányunkat nyelvtől és adjuk át a szakácsnak.

Az első indiánusok.

Az étkezőkocsiban a szakácsoknak volt elég dolguk a rengeteg húst felszolgálni, amivel az utasok aznap nem akartak betelni.

Idejük volt elég, mert az ökorátvonulásnak még egyáltalában nem akart vége szakadni.

Az ujonnan érkezett vonat kétezer méternyire megállt, de az utasokat nem lehetett látni.

Nem lehettek sokan, mert csak egy kocsi volt csatolva a lokomotívhoz.

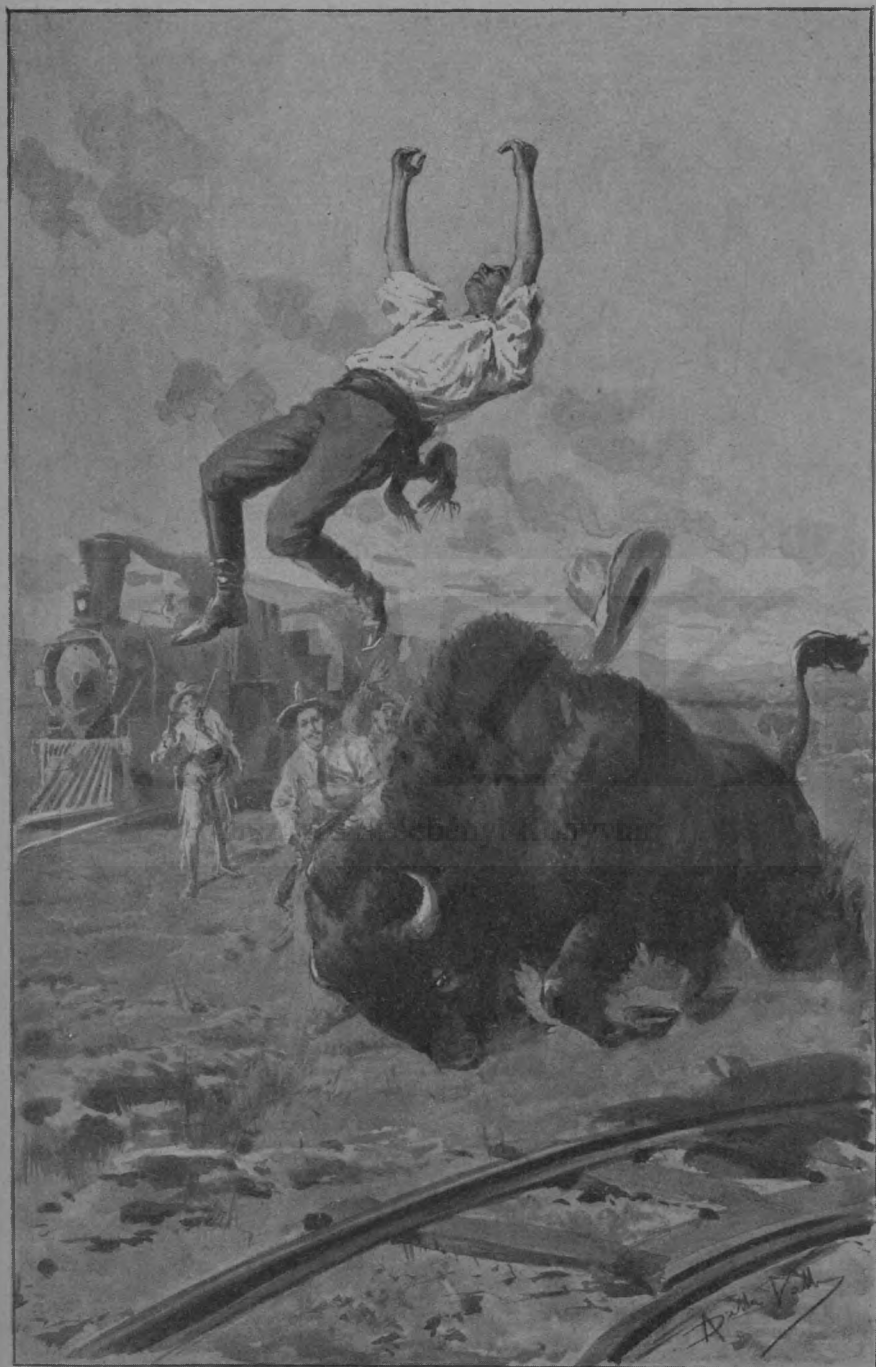
Kik lehettek? A vonatvezető nem tudott róluk semmit.

A mérnök, Blunt és miss Annie a saját szakaszukban étkeztek és már a teánál tartottak, mikor messziről puska- és elvész emberi hangok hallatszottak.

— Ezek az indiánusok — mondta Harris gyorsan felugorva. — Menjünk, ha igazi vörösek akarsz látni, Blunt.

A többi folyosó is megtelt kíváncsiakkal.

A kékes távolságban kicsi fekete pontok közeledtek csoportokba verődve és megint szétválva.

Levegőbe hajtotta a szerencsétlen embert.

— Valamit nem tudok megérteni — mondta a mérnök.

— Ugyan mit?

— Nekem úgy tűnik fel, hogy ezek nem az ökröket üldözik.

— Talán azt a kis vörös pontot ottan?

— Igen — felelt Harris.

— Talán embert hajszolnak?

— Nagyon lehetséges.

— Pedig csakugyan indiánusok — mondta Annie — már látom a tollaikat és a tomahawkjaikat ragyogni a napfényben.

— És lövöldöznek — tette hozzá Blunt.

— Ah! — kiáltott egyszerre Harris. — Fehér embert követnek. Fontos személy lehet, ha miatta lemondanak az ökrökről.

— Készüljünk, uraim — mondta Back.

— Úgy látszik nem lesz szüksége a segítségünkre. Már nagyon megelőzte őket. Jó lesz készülni, mert ha navajookról vagy apacheokról van szó, nem lehetetlen, hogy megtámadják a vonatot.

A vörös folt szemmel láthatólag nagyobbodott.

Csakugyan fehér ember volt a pusztalakók festői öltözetében, lobogó fekete haján széles sombreroval.

Vörös lovon ült és a vonat felé vágatott.

Ötven lépésnyire a vonattól megállt és kezéből tölcserűt csinálva, kiáltott:

— Vigyázzatok, Apacheok jönnek. Készítsétek a fegyvereket.

Örömkialtás hangzott a vonat belsejéből.

— Buffalo Bill!

A lovas levett kalappal üdvözölte a kint álló miss Anniet, aztán befordult a gép felé.

Nagyon szép külsejű, harminc év körüli ember volt, tökéletes görög vonásokkal, magas termettel, hosszú fekete haja a vállát verte.

Mikor a vörösbőrűek meglátták a vonatot, habozva álltak meg.

Húszan voltak és csakugyan nem hasonlítottak a Kolorádó mellett látott indiánusokhoz.

Magas termetükkel, sötét bőrükkel, fejükön a hatalmas tollbokrétáival büszke látványt nyujtottak.

— Apacheok — mondta Annie. — Oh, jól ismerem őket! Eleget láttam a Gran-Canonban.

Az indiánusok tanácskozni látszóttak.

Egyszerre felkerekedtek és a pézsmáökrök utolsó csapata felé vetették magukat, amelyek éppen akkor mentek át legvégül a síneken.

Ezek bőgve menekültek előlük, akiket, mint százados ellenségüket, már nagyon jól ismertek.

— Nyisd ki a szemed, Harry — mondta a mérnök — szép csatát fogsz végignézni.

Az indiánusok eszeveszetten kezdték öldösni a leghátulso állatokat a baltájukkal és a késeikkel.

A mézszárlás tíz-tizenöt percig tartott.

Ez a rövid idő elég volt, hogy a vörös vadászok néhány hétre el legyenek látva hússal.

Mikor az utolsó ökör csapatok elhagyták a síneket, az indiánusok ötven-hatvan darab ökröt és számos borjut szedtek fel a vértől áztatott fűben.

Hirtelen egy lövés hallatszott és a vonat mellett vágatva száguldott el a szép vadász.

A kezével üdvözlést intett az utasok felé, akik dörgő hurráhhallal fogadták és eltűnt a közeli kis erdőben.

— Bravo, Buffalo Bill! — kiáltott Annie. — Ez az ember az ördögtől sem fél!...

A vonat végre-valahára megindult.

— Ki ez a Buffalo Bill? — kérdezte az író.

— Cody ezredes vagy más néven Buffalo Bill — felelt a mérnök. — Utahban már láttam. A legnépszerűbb és a legvakmerőbb pusztafia.

— Csodálatos ember — tette hozzá Annie. — Egyetlen kalandjáról sok érdekes könyvet lehetne írni.

— És milyen szép fiú! — sietett megjegyezni Blunt.

A Gran-Canon felé.

Dél felé a vonat megállt Kingman állomásnál, hogy szénrel és vízzel lássa el magát.

Itt pár óráig kellett állniok és miss Annie, a mérnök és Blunt felhasználták az alkalmat, hogy az ott levő híres petrolleumforrásokat megnézzék.

— Mister Harris — kezdte Blunt — mire valók ezek a faházak?

— Még sohasem láttál petroleumbányát? Ezekkel átlukasztják a földet. Ezek nélkül a könnyű szerszámok nélkül sokáig tartana a petroleumszivattyúzás és nagyon veszélyes is lenne.

— Miért?

— Mert ha a petroleum kijárást talál, előbb sok port és mérges gázokat lök ki.

— Nagy mennyiségben ömlik?

— Nem mindig. Vannak helyek Pennsylvániában, amelyek ötezer liter naftát adnak naponként. Jó lesz visszamenni az állomásra.

— Mondd csak, Harris — kérdezte Blunt — mikor hagyjuk el a vonatot végképpen?

— Holnap délután Peach-Springben leszünk és aztán kocsin megyünk tovább Gran-Canonig. Remélem, szabad lesz az út.

— Hogy érted azt?

— Az Apacheok és navajok sokszor felkelnek arrafelé.

— És az állam nem segít?

— Igen, de sok embert vesz el olyankor.

— Itt van az az ember is, aki miss Annie apját elfogta?

— Alighanem — felelt Harris.

— Megöljük! . . .

— Mindent megteszünk erre nézve.

A vonat harmadszor füttyült és felszálltak.

A mérnök észrevette, hogy az utolsó kocsiban és a lokomotívban határőrök voltak elég szép számmal.

Nem akarta Anniet nyugtalanítani és azért hallgatott. De a fiatal leány magától is meglátta.

— Harris — mondta vőlegényének — itt baj van.

— Miért, Annie?

— Katonák vannak a vonaton.

— Garnizont cserélnek.

— Hm! . . . — mondta a leányka. — Ilyen jó lovasoknak nem volna szükségük a vasutra.

Ebben a percben egy hivatalnok lépett be.

— Uraim — mondta — fel vannak fegyverkezve?

— Mi történt? — kérdezte Annie.

— Az Apacheok és a navajok felkeltek és megszállották a mezőket. A vezérük, Viktória megesküdtött, hogy elpusztítja az összes itt lakó fehéreket.

— Viktória! — kiáltott fel Harris, mikor egyedül maradtak.
— Ez csakugyan kellemetlen újság!

— Mi lesz az apámmal? — sóhajtott Annie.

— A banditák, akik elfogták, nem lesznek olyan bolondok, hogy kiengedjék a kezeik közül. Őt nem kell félteni, Annie.

— Nem lesz nehéz megtalálni a nyomorult brigantikát?

— Rock Willt jól ismerik egész Arizonában és a bányászoktól majd megtudjuk, hol rejtőzik.

— Lelőjük, mint egy veszett kutyát! — tette hozzá Harry.

A vonat egy füves mezőn száguldott keresztül, amelyikben pamutfák és babérbokrok gyéren tenyésztek.

Lassanként este lett és a vonat valamit engedett gyorsaságából.

Megálltak Truxtonnál, egy egészen kicsi állomásnál.

A tisztviselő belépett a szakaszba.

— Ma nem megyünk tovább, urak.

— Nem?

— Az útvonal nincs biztonságban. Reggelig vesztegelünk.

— Navajoek? — kérdezte Annie.

— Láttak elszórt csapatokat és félnek, hogy felszedték a sineket.

— Lehet Speach-Springbe postakocsit kapni?

— Nem hiszem! Már két napja nem indul.

— Komoly dolog! — sóhajtott Blunt.

— Tud ön lovagolni? — kérdezte miss Annie az író.

— Mint a szél, miss — felelt Harry.

— Akkor lovon is mehetünk, ha nem kapunk kocsit — mondta miss Annie.

— Nincs más választásunk.

Leszálltak és az egyetlen szállodában két kis szobát vettek fel.

Másnap délben a vonat minden baj nélkül megérkezett Speach-Springbe.

Itt élénk élet uralkodott.

Harris a csomagokat egy elég tisztességes szállodába vitette, ahol Annie iránti kíméletből hosszabb ideig szándékoztak pihenni.

A szállodás rossz híreket tudott.

A postakocsi már két nap óta nem közlekedik, a reggel elindult vonatot pedig Yampainál megállították. Az egész Gran-Canon a harc lángjában állott és a bányászok megszöktek az Apacheok elől.

— Mit tegyünk, Harris? — kérdezte ijedten miss Annie.
— Várjuk meg, amíg az indiánusok visszahúzódnak?

— Az indiánus csak akkor távozik, ha elkergetik — felelt Harris. — Azt pedig nem lehet tudni, hogy az Unió csapatai mikor érkeznek ide; ez hetekig eltarthat. Nem, Annie, nem várhatunk addig.

— Köszönöm, barátom — mondta Annie meghatottan nyujtva kezét.

— Reggelizzünk, aztán meglátogatjuk egy régi barátomat, aki talán rábírja a fuvarost, hogy vigyen el bennünket Gran-Canonba.

— Ki az?

— Pelton ezredes.

— Akinek a felesége annyi ideig volt az Apacheoknál?

— Ismered?

— Hallottam a szomorú történetéről.

— Én nem — mondta Blunt.

— Majd elmesélem, kíváncsi ember — nevetett Harris.

Pelton ezredes.

Reggeli után Harris és az író felkerekedtek, hogy kocsit és egy kis csapatot szerezzenek.

— Hol lakik az ezredes? — kérdezte Harry.

— Az állomás mellett egy kis kastélyban — felelt Harris.

— Már rég otthagya a hadsereget és csak szerencsétlen feleségével foglalkozik.

— Mi baja a feleségének?

— Vak. Az Apacheok kiégették a szemét.

— Sohasem hallottam róla.

— Régen volt, 1844-ben — mesélte Harris. — Abban az időben mister Pelton kishivatalnok volt az Unióban és csak sokkal később, a mexikói háboruban szerezte meg az ezredesi rangot. Egy bájos mexikói leányba beleszeretett és feleségül vette. Egy pár hónapig nagyon boldogok voltak, aztán elhatározták, hogy kissé lejjebb mennek délfelé egy birtokot megvásárolni. Útközben esett meg, hogy az indiánusok rájuk törtek, a velük utazó anyját megölték, a feleségét pedig elfogták és magukkal vitték.

— Gyalázatosak — vetette közbe Blunt — rosszabbak a tigriseknél.

— Az Apache a legkegyetlenebb rézbőrű — felelt a mérnök — mondtam már.

— Folytasd.

— Az ezredes is súlyosan megsebesült, társai vitték tovább Makrae erődítménybe, ahol a katonai kórházban elhelyezték. Az orvos gondos ápolása mellett hamar felépült. Komor, szeretet nélküli élet várt rá ezentúl. A lelkét bosszúvágy töltötte be. Az indiánusok üldözésére adta magát. Gazdag volt, bőven vásárolt fegyvereket és vakmerő emberekből álló csapatokat szervezett. Minden erejével azon volt, hogy meggyilkolt feleségét megbosszulja.

— Hisz azt mondtad, hogy él — szólt közbe Harry.

— Lassan, öregem. Most jön az érdekesebb fele. Egyszer Pelton megtudta, hogy valamelyik indiánus törzs haragban van az Apacheokkal és ezekhez csatlakozott ő is az embereivel. Az élet már semmi vonzóerővel sem bírt ránézve, a lehetetlenségig vakmerő volt és mégsem történt soha semmi baja. Egyszer, tíz év múlva, ötven embert szerzett, vakmerő kalandorokat, amilyeneket csak itt, az amerikai civilizáció határán lehet találni. Ezekkel ismét megindult régi ellenségei felé. Elhatározta, hogy az indiánusokat az otthonukban fogja megtámadni. Az Apacheok erre nem voltak elkészülve és ellentállás nélkül menekültek, feleségeiket és leányaikat kiszolgáltatva az ellenségnek. Az öldöklés kezdetét vette, mikor az egyik wigwamból egy fehér asszony rohant ki és az ezredes lábai elé vetette magát.

— Kegyelem, uram, kíméld a tehetetleneket és az ártatlanokat! A szegény asszony vak volt.

— A felesége! — csodálkozott Harry.

— Türelem, fiu. Az ezredes rögtön megkérdezte, hogyan jutott a rézbőrűek közé.

— Tíz éve vagyok itt — felelt az asszony. — Könnyörgöm, vigy el innen, talán megtalálhatom a férjemet, ha még él.

— Ki volt a férjed?

— Makrae parancsnoka.

A többit elképzelheted. A szegény nő aztán elmesélte férjének, hogy az Apacheok, nehogy elszökjön, kiégették a szemeit és magukkal cipelték erre a szörnyű helyre. Az ezredes hazavitte a feleségét és otthagya a katonaságot. Most állattenyésztéssel

foglalkozik, nyugodt életet él és a feleségének szenteli minden szabad idejét.

— Kár, hogy nem születtem húsz évvel ezelőtt, beálltam volna a seregébe — mondta Blunt. — Nem kíméltem volna a vörös bestiákat.

— Itt vagyunk — jelentette ki a mérnök. — Ott van egy bar, igyál egy pohár sört és várj meg, Harry. Majd én magam megyek fel.

— Várlak, Harris — felelt az író.

A korcsma felé tartott, amikor két részegnek látszó, dülöngő vaquero jött feléje.

Az egyik, úgylátszott, valóban el akarta veszteni az egyensúlyt, mert a fiatalember mellé érve, annyira meglökte, hogy a falnak esett.

— Ejhaj! — üvöltött a részeg. — Sokat ittam máma!...

— Vigyázz, részeg kutya! — kiáltott Harry, revolveréhez kapva.

— Részeg kutya? — fenyegetőzött a dülöngő. — Befogd a csőrödet, mosdatlan fickó!

— Vágd kupán! — tette hozzá a másik.

Harry már sokat hallott a vaquero durvaságáról, de most nem törődött velük tovább.

A két részeg dülöngve és átkozódva tovább haladt.

Mikor már elég messze voltak, Harry, aki jó fülekkel birt, a következőket hallotta:

— Találkozunk vele a Gran-Canonban és a mérnökkel is lesz dolgunk.

Mi volt ez? Talán még régi ellenségei voltak itt mister Harrisnak?

Elgondolkodva lépett be a bar-ba, sört rendelt és leült egy sarokba.

Egy óráig várakozott, végre belépett barátja, a mérnök.

Magas, őszszakállú, katonás tartású öreg úr jött vele.

— Pelton ezredes — mutatta be Harris.

— Pardon, Harris — mondta az író — mindenekelőtt engedj meg egy kérdést.

— Beszélj.

— Vannak itt vaquero ismerőseid?

— Nem hinném, miért?

— Itt vannak emberek, akik tudják, hogy mi Gran-Canonba utazunk.

— Lehetetlen! — kiáltott fel a mérnök. — Hisz nem beszélünk még itt senkivel!

Az író röviden elmondta a történeteket.

Harris felugrott.

— Megint ez a nyomorult!

Blunt gondolkodott.

— Ördög és pokol! — ugrott fel azután. — Ők azok! ... Most már egész biztos vagyok benne! Mit gondolsz, Harris?

— Emlékszel a különvonatra?

— Amelyik utánunk jött, mikor az ökrökre vártunk és amelyet aztán a legközelebbi állomásnál előre engedtek?

— Éppen arról van szó!

— Lehetséges volna? ... Megölöm a nyomorult szerecsent!

— Ezredes, jött ide egy különvonat?

— Hallottam valamit.

— Kik jöttek vele?

— Azt hamar megtudhatom, az állomásfőnök szívesen megmondja nekem. Várjatok meg, urak, mindjárt megmondom.

Elment és negyedóra múlva visszajött.

Az arca nyugtalan volt.

— A különvonatot sürgönyileg rendelték Needlesből és ötezer dollárt fizettek érte.

— Kik rendelték?

— Vagy tizenöt utas, nagyobbára vaquerok.

— Négerek nem?

— Három-négy néger is volt köztük.

— Ők azok!

— Itt maradtak? — kérdezte tovább Harry.

— Nem hiszem. Lovakat hoztak a vonaton és tovább mentek.

Azt mondják, észak felé.

— És az a kettő, aki velem ki akart kötni?

— Azokat itthagyták, hogy vigyázzanak ránk — mondta Harris. — Isten veletek, én megnézem, mit csinál miss Annie.

— És mi elmegyünk a fuvaroshoz — folytatta az ezredes. — Nem lakik messze és otthon szokott lenni.

Egy utcán mentek keresztül és az ezredes Harryt egy tágas udvarba vezette. Egy pajtatető alatt óriási méretű, barnára sült bőrű ember állt, aki nagyokat harapott egy darab sült húsból.

Mikor az érkezőket meglátta, letette a húst egy székre és feljük fordult.

— Mi jót hoz, mister Pelton? — kérdezte.

— Nem sok jót, kedves Koltar — felelt az ezredes. — Ez az úr és a barátja fel akarnak téged fogadni, nagyon jól fizetnek és te nem félsz az indiánusoktól, ugyebár?

— Fél a kakuk — felelt az óriás — régi barátok vagyunk és ismerik az ökleimet.

— Elviszed ezeket az urakat Gran-Canonba?

A fuvaros összeráncolta homlokát és kelletlen arcot vágott.

— Nagyon kellemetlen dolgot kívánsz tőlem, uram — felelt. — Tudod, hogy a navajoek megszállták a mezőket és nem hagyánának nyugtot nekünk.

— Kétezer dollárt fizetek — mondta Harry — és megterítem a lovaiddat, ha az indiánusok le találják löni.

— A skalpomról van szó, uram, amire az indiánusoknak már régen fáj a foguk, nem a lovacról. Hányan vagytok?

— Ketten és egy hölgy. De egy hat tagból álló segédcsapatot is viszünk magunkkal mister Pelton jóvoltából.

— Siessetek, kedves Koltar — tette hozzá az ezredes. — Az indiánusok éjjel alusznak és ez alatt az idő alatt ti már jó messzire lehettek.

— Legyen — mondta elszántan a koloszsus. — Kilenc jól felfegyverkezett ember nem csekélység.

— Mikor indulunk? — kérdezte Harry.

— Nyolckor este, urak, minden rendben lesz.

Harry vidáman távozott az ezredessel.

Alighogy eltűntek az utcasarkon, egy kapu mögül két ember lépett ki.

A két vaquero volt.

Valószínűleg ismerték a fuvarost, mert egyenesen feléje mentek.

— Egy fiatalember volt nálad az előbb — szólította meg az egyik. — Nem tudod, merre mennek?

— Nem tudom kiről beszélsz?

— Egy öreg ember volt veled.

— Vagy úgy!... Nos és?...

— Tudni akarom, hova megy!

— Ejnye, de kíváncsi vagy!

— Dupla árat ígérünk neked, ha nem viszed el őket, vagy...

— Vagy?..

— Vagy ha útközben hasznavehetetlenné teszed a kocsit!

Koltar szikrázó szemekkel állt fel.

— Minek tartasz engem, nyomorult?

Felragadott egy széket.

— Ki innen, gazember, mert nem felelek magamért! Én tisztességes ember vagyok!

A Gran-Canon.

A nap már lement, mikor Harris, Annie, Blunt és az ezredes a határőrökkel belépett a fuvaros udvarába.

A kocsi már készen állt.

— Hamar, hamar — mondta a fuvaros. — Hátul a katonák, az urak velem és a fiatal hölgy a középen.

Az ezredes Harrishoz közeledett.

— Szerencsés utat, barátaim. El fogjátok érni a Gran-Canont. Éppen most hallottam, hogy Buffalo Bill a cowboyokkal védelmébe veszi a mezőt. Ez az ember sokat ér.

— Köszönöm, ezredes — nyújtotta kezét a fiatal ember. — Remélem, viszont látjuk egymást.

— Go ahead! — kiáltott a fuvaros.

Harris felszállt melléje a bakra, a másik oldalon az író foglalt helyet.

— Előre! . . .

A nagy, nehéz kocsi ugrálva gördült ki az udvarból és nekiindult a sötétségnek.

A kocsisnak kitünő szemei voltak, a sötétben úgy látott mint egy macska. Egész egyenes irányban mentek előre.

Mindenfelé mély csend volt. A magas fű felfogta a kerekek robogását is. Már tizenkét mérföldet hagytak el, mikor valahonnan hosszú, fájdalmas vonítás hallatszott.

— Farkas? — kérdezte Harris.

— Annak farkas, akinek nincs olyan gyakorlott füle, mint nekem — felelt a fuvaros.

— Mi lehetne? . . . Ismerem a farkasnak a hangját! . . .

— Hm! . . . — mondta a fuvaros egy darab dohányt téve a szájába.

— Mire gondolsz?

— Mondom önöknek, ez egy jeladás.

— A navajoek?

— Igen, az átkozott férgek.

— Felfedeztek?

— Ne beszéljünk, urak.

A borzalmas, síri üvöltés megint felhangzott.

A fuvaros fejét csóválta.

— Észrevették, hogy ez a második üvöltés éppen ellenkező oldalról hallatszott?

A kocsi őrült sebességgel rohant tovább.

— Mi az? — kiáltott előre egy katona. — Valami baj van?

— Legyetek résen — felelt vissza a fuvaros.

— Hát te éjjel is látsz?

— Lehet.

— Harris — szólalt meg Annie is — mi az?

— Semmi, Annie — felelt a mérnök. — Úgy látszik indiánusokkal lesz dolgunk. Nem félsz, Annie?

— Engem ne félt, barátom — felelt nyugodt hangon a fiatal leány.

Tizenegy óra felé az óriás megállította a kocsit, mert a lovak erősen ki voltak merülve.

Előttük egy sötét tömeg emelkedett.

— Mi lehet az? — kérdezte az író.

— Valami erdő — felelt Koltar.

— Átmenyünk rajta?

— Nem, megkerüljük, még pedig jó messzire. Az indiánusok csakis ott lehetnek. Éppen azért pihentetem a lovakat, mert máskülönben harminc mérföldet is befutnak szünet nélkül.

— Remek állatok, jól választottad őket.

— Az egész síkságon nincsenek hozzájuk hasonlók. Gondold meg, milyen szükségem van jó futókra, ha nem akarom itt hagyni a skalpomat. Már nem egyszer mentették meg az életemet.

— És...

— Csend, uram — mondta hirtelen Koltar.

Messziről farkasüvöltés és lódobogás hallatszott.

— Már megint — jegyezte meg a fuvaros. — Már értesítették egymást és a pipámat teszem ötven dollár ellen, hogy már várnak reánk az erdő szélén. Előre!

A kocsi ismét megindult.

Tíz percig haladt előre, mikor az egyik katona felkiáltott:

— Hé, Koltar, azt hiszem támadás lesz!

— Kik?

— Navajoe-csapatok.

A fuvaros hátrafordult és csakugyan száz lépésnyire lovas árnyékokat látott mozogni.

— Ők azok!

— Az indiánusok?

— Igen, a nyomunkban vannak!

— Hányan?

— Úgy látom, valami négyen.

— Ez talán az előcsapat!

— A többi utánuk jön.

— Kezdjük? — kérdezte Harry.

— Még nem. Amíg ők nem támadnak, addig hagyjuk őket nyugodtan szaladni.

A nagy jármű fantasztikus gyorsasággal repült előre.

Az indiánusok először kissé hátramaradtak, de a lovaik, úgy látszik, kitűnőek lehetnek, mert csakhamar fogyni kezdett a köztük levő távolság.

Néha-néha felhangzott egy-egy éles kiáltás. Az indiánus nagyon gyakran nyereg és sarkantyú nélkül lovagol és ilyenkor kiáltásokkal biztatja a lovát.

Hirtelen golyók süvítettek a postakocsi felé.

— Nohát! — kiáltott Koltar. — Ne kíméljétek a puskaport!

A katonák golyózáporral feleltek és egy-két indiánus ló elesett.

Harry, a mérnök és Annie is tüzeltek, de mindez nem állította meg a közeledő csapatot.

Hirtelen az erdőből ötven emberből álló csapat száguldott elő.

Nyilak süvítettek keresztül a levegőn és a leghátul felrakott podgyászba furódtak.

Egy katona megsebesült, de azért a lövöldözés nem maradt abba és a kocsi örült vágatásban tovább robogott, az indiánusok vad lármájától kísérve.

Rettenetes lárma közepett így tartott ez vagy tíz percig. Egyszerre Koltar átkozódni kezdett.

— Mi bajod? — kérdezte Harry. — A lovak nem mennek tovább?

— Lovasok jönnek velünk szemben.

— Hol?

— Ott, a síkságon keresztül.

— Megint indiánusok?

— Ki más lehetne?

— Akkor el vagyunk veszve — kiáltott elcsukló hangon a mérnök. — Szegény Anniem!

Felemelte a karabélyát és löni akart, mikor egy csengő hang szólalt meg a sötétségen keresztül:

— Bátorság!... Segítséget hozunk!

Ugyanabban a pillanatban lövések hallatszottak és az előbbi hang újból megszólalt:

— Löni, fiuk!

Az indiánusok, akik már amúgy is sokat vesztek, mert nem voltak eléggé felfegyverkezve, egy darabig haboztak, aztán megfordultak és eltűntek a sötétségben.

— Buffalo Bill? — kiáltott a kocsis, mikor az egyik lovast közeledni látta feléjük.

— Igen, Koltar — felelt a lovas. — Tíz cowboy van velem, akik nem ijednek meg a navajoe-csapatoktól.

— Ne félj, ha Gran-Canon felé igyekszel, el fogunk kísélni.

— Köszönöm, Bill mester.

— Vannak utasaid?

— Három, köztük egy hölgy, aki benn van a kocsiban.

— Helyes, én mellettetek fogok lovagolni, a többiek hátvédet fognak képezni.

— Hej, Koltar — kiabált hátulról az egyik katona — tudod, hogy van egy halottunk és két sebesültünk?

— Komolyan?

— Igen!

— Nehéz sebesültek?

— Nem nagyon!

— Akkor valahogy kötözzétek be a sebeiket: majd holnap reggel jobban megnézzük őket.

Hajnal felé a kocsis, holtra fáradt lovakkal, megállt egy kis erdő szélén.

Buffalo Bill.

Buffalo Bill, aki később egész Európában, de főleg Olaszországban híres lett az indiánus csapatával, akkoriban a prairi legünnepeltebb hőse volt. Ebben a rendkívüli emberben csodálatos módon egyesült a tökéletes görög szépség a fizikai erővel és meg nem hátráló vakmerőséggel.

Igazi típusa volt a vakmerő kalandornak, akinek kenyere és gyönyörűsége a veszedelem, éltető eleme a szabad pusztá, melynek végtelen síkján a gondolat sebességével nyargalászhat tüzes paripáján. Hírnevét mint páratlan vadász alapította meg abban az időben, mikor a világhírű Pacific-vasutat építették.

A vasútépítő társaságok legnagyobb gondja volt a pusztá és lakatlan területeken dolgozó munkások élelmezése. Ezek a munkások ugyanis a szó szoros értelmében csak félkézzel dolgozhattak, mert másik kezük állandóan a puska agyát szorongatta, mivel az indusok éjjel-nappal nyugtalanították őket vakmerő támadásaikkal. Magában már ez is eléggé hátráltatta a vasútépítést; de sokkal nagyobb baj volt ennél, hogy az indusok megállították és kifosztották azokat a vonatokat, melyek az alig lerakott síneken élelmiszereket szállítottak a munkásoknak.

Eleinte úgy segítettek magukon, hogy vadásztak a mezőségekben; de a vadakat csakhamar elriasztották a gépek meg a folytonos üldözés, úgy hogy a vállalatot komoly veszedelem fenyegette. Arról volt szó, hogy nem fogják tudni tovább folytatni a vasút-építést, mert lehetetlen élelmezni a munkásokat.

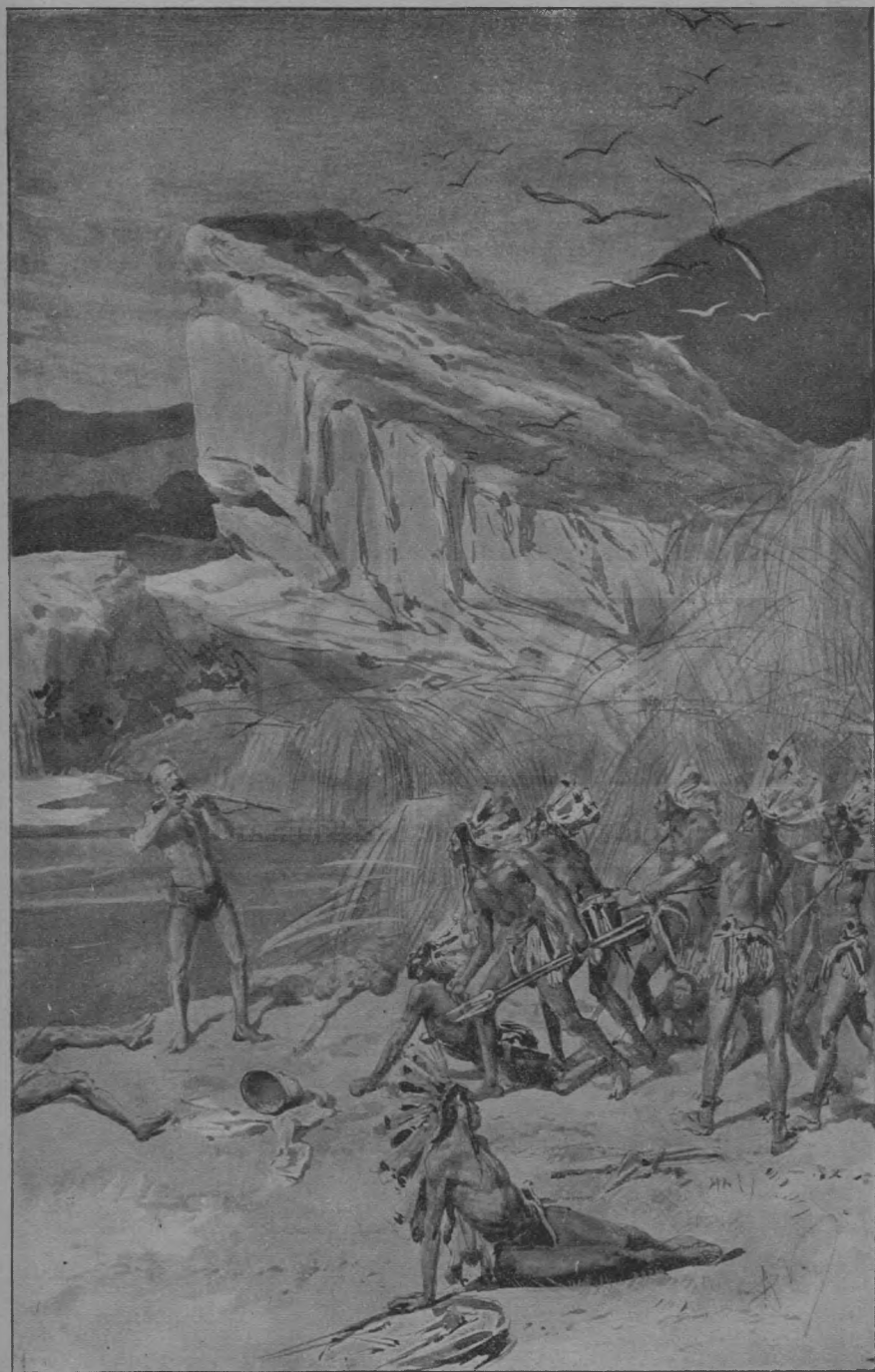
Ekkor jelent meg Buffalo Bill, aki akkor még csak 18 éves volt ugyan, de máris nagy híre volt messze vidéken, mert cowboy pajtásai is legelsőnek ismerték őt maguk között. A vállalat vezetője elmondta aggodalmait Buffalo Billnek, aki erre rögtön azt felelte, hogy elvállalja a munkásság élelmezését, ha beérik bölényhússal.

— Annyi embert adok rendelkezésére, amennyire csak szüksége van — jelentette ki a vállalat vezetője.

— Nekem elég ez a puska! — felelte Buffalo Bill és szeretettel megsimogatta Springfield-puskájának agyát.

Üres hetvenkedésnek tartotta mindenki ezt a kérkedő választ, de Buffalo Bill csakhamar bebizonyította, hogy szavának tud állani. Mindjárt másnap tizenegy bölényt lőtt s földarabolva szállította a finom pecsenyét a munkástáborba. És ettől fogva a vasútépítés vígan haladt előre; soha egy napig se volt hiány húsból a munkások közt s az alatt a tizennyolc hónap alatt, míg Buffalo Bill a vasúttársaság szolgálatában állott, úgy számítják, hogy mintegy ötezer bölényt lőtt a munkásoknak.

Túlzottnak látszhatnék talán ez a szám, ha nem tudnók, hogy abban az időben még ezer és ezer számra vándoroltak a

Föltartóztatta az indusokat.

bölények északról délre és viszont, a nyári és téli hónapokban. A pontosan összeállított statisztika szerint még 1870-ben is oly tömegben voltak a bölények, hogy akárhányszor órákon át feltartóztatták a vonatokat, mialatt a sineken keresztül vágtattak s ugyanez a statisztika megállapítja, hogy 1865-től 1880-ig tizenegy millió bölényt pusztítottak el, csupán csak azért, hogy csontjaikkal a földet trágyázzák! . . .

Mikor a vasútvonal elkészült, Buffalo Bill rögtön az indián határszélekre sietett s ettől fogva állandóan harcban állt az indiánusokkal. Néhány évvel később ő lett a Sherman-, a Sheridan- és a Miles-expedíciók vezetője s ekkor alapította meg világhírét a »Távol Nyugaton«. Majd a »Fekete Hegyek«-be került a »Far West« rettegett hőse s itt mérkőzött a kegyetlen Sitting Bull-lel (Ülő Biká), aki az utolsó lábíg lemészárolta Custer tábornok csapatait s az elesett vezér szívét azon nyersen fölfalta.

Innen Meredith tábornok szolgálatába állott, aki azzal bízta meg, hogy lepje meg a cheyenne-indiánusokat, még mielőtt ezek harcra készülődhetnének. A tábornok egy szűk völgytorokban pihentette csapatait, mikor Buffalo Bill tizedmagával kém-szemlére indult. A völgytorok kijáratánál széles folyó zárta el útját; ám ő habozás nélkül átúszott rajta kis csapatjával és félmeztelenül folytatta útját. De néhány perc múlva megelevenedett a vidék és százával rajzottak a cheyennek mindenfelől: -- Buffalo Bill tehát elkésett, sőt az a veszedelem is fenyegette a tábornok csapatait, hogy az indusok köröskörül megszállják a völgytorok magaslatait s akkor a völgybe szorult katonákat mind lemészárolják.

Buffalo Bill rögtön átlátta ezt a veszedelmet s azonnal elhatározta, hogy minden módon elejét veszi. Azon pőrén, ahogy volt, megkezdte a harcot az indusokkal, tudván, hogy a puskaropogás figyelmessé teszi Meredith tábornokot s így lesz módja és alkalmá arra, hogy a völgytorok túlsó nyílásán kiszabaduljon a kelepceből. És a vakmerő ember majdnem egy álló óráig föltartóztatta az indusokat a folyam partján s míg társai egyenként menekültek vissza a vizen át a táborba, ő maga utolsóinak maradt s az indusok nyílzáporától üldözve, akkor vetette magát a folyóba, mikor már csaknem öltre mentek vele a rézbőrűek. Ugyanekkor történt az is, hogy midőn Buffalo Bill csapatja pár nap múlva találkozott ugyanezekkel a cheyennekkel, az egyik lovas kiugratott közülük s így szólt Buffalo Billhez:

— Ismerlek, hosszúhajú — kiáltotta. — Te nagy hős vagy és már sok indiánust küldtél a másvilágra. Én is nagy vezér vagyok és szintén megöltem sok fehér embert. Ha mersz, állj ki Sárga Kézze!

— Elfogadom — felelt Buffalo Bill. — Helyet!

Nyeregbe ugrottak és egymásnak rontottak.

Az indiánus lova hamar elesett, nemkülönben Bill paripája is sebet kapott. Leugrottak tehát és úgy folytatták a párbajt.

Sárga Kéz egy golyótól találva elesett és Bill föléje hajolva, harci zsákmányul levette fejről a tollbokrétát.

Ettől a naptól kezdve réme lett a vörösbőrűeknek, az amerikai mezők legfélelmesebb hőse!...

Alighogy Annie és a többiek a kocsiról leszálltak, Buffalo megparancsolta embereinek, széledjenek el kémkedni a vidéken, hogy az indiánusok újra meg ne lephessék őket.

Koltar felé fordult, aki éppen akkor vette le lováról a kantárt.

— Öregem — szólította meg — nem félted a hajzatodat? Tudom, hogy bátor fickó vagy, de ilyen könnyelműség több a soknál!

— Én vagyok a hibás — szólta oda a mérnök. — Koltar csak az én kérésemnek engedett.

Buffalo Bill most meglátta Anniét.

— Miss Annie Clayfert!... — közeledett hozzá levett kalappal. — Nem csalódom?... A bányatulajdonos leánya!...

— Az vagyok, uram — felelt az »aranyhercegnő«.

— Mi dolga van erre, miss Annie? Azt hallottam, San-Franciscóban van.

— Nem hallotta az apám esetét?

— Mi történt? Hisz nincs hat hónapja, hogy együtt reggeliztem vele a bányában!

— Rock Will foglya már két hónap óta.

Bill szörnyűködve felkiáltott:

— Azé a rablóé?

— Ismeri? — kérdezte Harris odalépve.

— A legkomiszabb bandita egész Arizonában.

— Milyen ember?

— Óriás, olyan mint egy szürke medve. A legközönségesebb tolvaj és boldog volnék, ha egy jó erős ágra felköthetném. És ez fogta el az ön apját! Képzelem, szép kis váltságdíjat követel.

— Horribilis összeget.

A vadász arca félelmesen elsötétült.

— A gazember gyalázatosan fizetett Mr. Clayfert jóságáért! Miss, arra kérem, meséljen el nekem mindent részletesen. A Codyak becsületére esküszöm, a nyomorult lógva fogja befejezni hiábavaló életét.

— Bocsásson meg, mister Cody, hogyan jutott ön éppen most erre a vidékre?

— Egy dúsgazdag Gran-Canonbeli állattenyésztő barátom felkért, hogy legyen rá gondom, hogy egy nagy állatsorda, amelyet Peach-Springbe küld, szerencsésen megérkezzen oda. A csordát előre küldtem és itt maradtam hátvédnek, mikor a lövéseiket meghallottam. Mindjárt gondoltam, hogy valami navajoe-támadás és idesiettem. Nagyon leköteleznének, ha valami harapnivalóval megkínálnának.

— A kocsifülkében mindig van elemózsia — felelt a kocsis.

— Telepedjünk le itt és várjuk meg a hajnalt — ajánlotta Buffalo Bill.

Koltar meggyújtotta a jármű lámpáját, aztán konzervált halat, füstölt húst, kenyeret és egy üveg brandyt vett elő.

Falatozás közben Harris és Annie elmondták az ezredesnek, hogy miért vannak itt, nem hagyva ki a Rákász- király félelmes alakját sem.

— Két mindenre elszánt ellenfél és az indiánusok felkelése éppen most — jegyezte meg Buffalo Bill — rossz időt választottatok! Nagyon rosszul áll az ügyetek! És ez a gaz Rock Will csakugyan rettenetes nagy summát követel! Először vele fogok végezni, ha megengedi miss Annie, hogy csatlakozzam önökhöz.

— Ki utasítana vissza ilyen segítséget? — felelt Annie. — Amerika legnagyobb hőse sem.

Buffalo mosolygott.

— Mindenekelőtt meg kell tudni, hol rejtőzik Rock.

— Talán elment Gran-Canonból, az indiánusok miatt! — jegyezte meg Harris.

— Mindenhol jól ismerik a jómadarat és sehol sem fogadják be — felelt Bill. — A fehérek ránézve még veszedelmesebbek, mint a rézbőrűek.

— Talán meg se találjuk!

— Attól ne féljen. Ismerem a Gran-Canon minden zugát. Lehet, hogy nem fog hamar menni, de biztosan...

— Nos ?

— Ej, csakugyan . . .

— Micsoda ?

— Nem lehetetlen, hogy egyesült a vörösökkel. Akkor nem lesz könnyű rátalálni. De azért nem fogunk megijedni ! . . . Urak, az indiánusoktól most nem kell tartani, talán aludjunk egy sort.

Annie, akinek a szemei már leragadtak, felszállt a kocsiba, ahol kényelmesen aludhatott, a többiek leheveredtek a fűbe.

Hajnalban, amikor az első rózsaszín csíkok halványlottak az égen, melancholikus fuvolahang riasztotta fel az alvókat.

— Az ikkischota ! . . . — kiáltott Buffalo Bill gyorsan talpra ugorva.

— Mi az ? — kérdezte szemeit dörzsölve Blunt.

— Az indiánusok harci muzsikája, egy emberi csontból készült szerszám. Most már biztos, hogy megint nem fognak nyugton hagyni.

A cowboyk felemelkedtek.

— Jönnek ! — mondta az egyik a távolságot kémelve.

— Sokan ?

— Nem többen mint tegnap.

— Koltar, fel. Ha mindjárt indulunk, talán nem tudnak utólélni. Akkor este Gran-Canonban leszünk.

— Már csak négyen vagyunk, uram — mondta az egyik katona.

— Hogy-hogy ?

— Az egyiknek tegnap egy golyó ment a fejébe, a másik megsebesült és tegnap este meghalt.

— Eltemettétek őket ?

— Megtörtént.

— Akkor előre !

Blunt és Harris felszálltak Koltar mellé és a jármű dübörögve megindult. Buffalo a kocsi egyik oldalán lovagolt és beszélgetett miss Annieval. A másik oldalt a cowboyk védték.

Alighogy kiértek a mezőre, harminc-negyven lovat láttak közeledni kötött sorokban, de lovasok nélkül.

— Mi ez ? — csodálkozott az író. — Ezek itt vadul tenyésznek ilyen szépen ?

— És még hozzá olyan intelligensek, hogy fel akarnak bennünket tartóztatni. Mit szólsz hozzá Harry ? — mosólygott a mérnök.

— Csúfolódsz ?

— Csak egy kicsit.

— Hát akkor . . .

— Mindegyiknek megvan a maga lovasa, ne félj.

— Hol ?

— A fű nagyon magas. Másképp látnád, hogy minden lovon oldalt egy indiánus lóg féllábon.

A mező lassankint elváltozott. A talaj sziklás és köves lett, a lovaknak sokszor nagyokat kellett ugrni, a kocsi némelykor majdnem feldült. A kocsis átkozódott.

— Bill — mondta egyszerre — kénytelen vagyok lassabban hajtani. Másképp kirepülünk ebből a gaz szekérből. Tartsd vissza az indiánusokat.

Alighogy ezt kimondta, a két első ló hirtelen felágaskodott és aztán belebotlott egy gödörbe, amit nem tudott már kikerülni.

A hat ló össze-vissza egymásba bukott, a gyeplő ropogva szakadt el és a jármű egyszerre csak súlyos dörgéssel az egyik oldalára fordult.

Buffalo egy clown ügyességével a földön termett és a kocsiban levők segítségére sietett.

— Foglalkozzatok az indiánusokkal — kiáltott vissza az emberei felé. — Hasaljatok a földre a lovak mögé és lőjjetek, ahogyan csak tudtok !

Navajoe-támadás.

A fű jó magas volt azon a helyen és a cowboyok könnyen elrejtőzhettek benne. Buffalo Bill a kocsihoz lépett, amely esetlenül feküdt a jobboldalán a gödör felett.

Belülről Annie hangja hallatszott, aki hangosan szólította Harrist.

Az ezredes kinyitotta a kocsiajtót és belépett.

A leánykát, a ki két szék között szorongott, felvette izmos karjaiba és kivitte.

— Megsebesült, miss ?

— Nem hiszem . . . Hol van Harris ?

— Itt vagyunk — feleltek egyszerre az író és a mérnök.

Mindketten éppen idején ugrottak le a bakról, míg Kolrat a lovak közül igyekezett kiszabadulni.

A katonák a fűben hemperegtek és keresgéltek puskáikat.

A magas, puha fű felfogta az esést, úgy hogy semmi komolyabb baj nem történt.

— Semmi bajod, Harris? — fordult Annie vőlegényéhez és a kocsi háta mögé menekült, mert a golyók már élénken süvöltöztek körülötte.

— Nem, Annie — felelt a mérnök.

— És Blunt?

— Én is élek még, miss — mondta az író — pedig csakugyan féltettem a hátgerincemet!

— Hé, Koltar — kiabált Buffalo — talán elég volt már az átkozódásból!

A fuvaros végre kiszabadult a lovak közül és a két első lónak, akiknek az elülső lábaik eltörtek, levágta a gyeplőit.

— Hogy néz ki a kocsim?

— Semmi baja!

— A kerekek?

— Egész jól vannak.

— Akkor mehetünk tovább.

— Ohó, nem kell sietni!... A lovaidnak nem fog ártani egy kis pihenés. És a gyeplők is mind elszakadtak...

— Vannak köteleim, majd azokat használom.

— Miss Annie — mondta Bill — tartsa magát a kocsi mögött és önök, uraim, segítsenek felállítani ezt a szekeret.

Mialatt az utasok, a katonák és Koltar, aki egymaga is megért öt embert, a kocsival bajlódtak, azalatt a cowboyok dühösen verték vissza az indiánusok közeledését.

A rézbőrűek tudták, hogy jó céllövőkkel van dolguk, nem mertek felülni lovaikra.

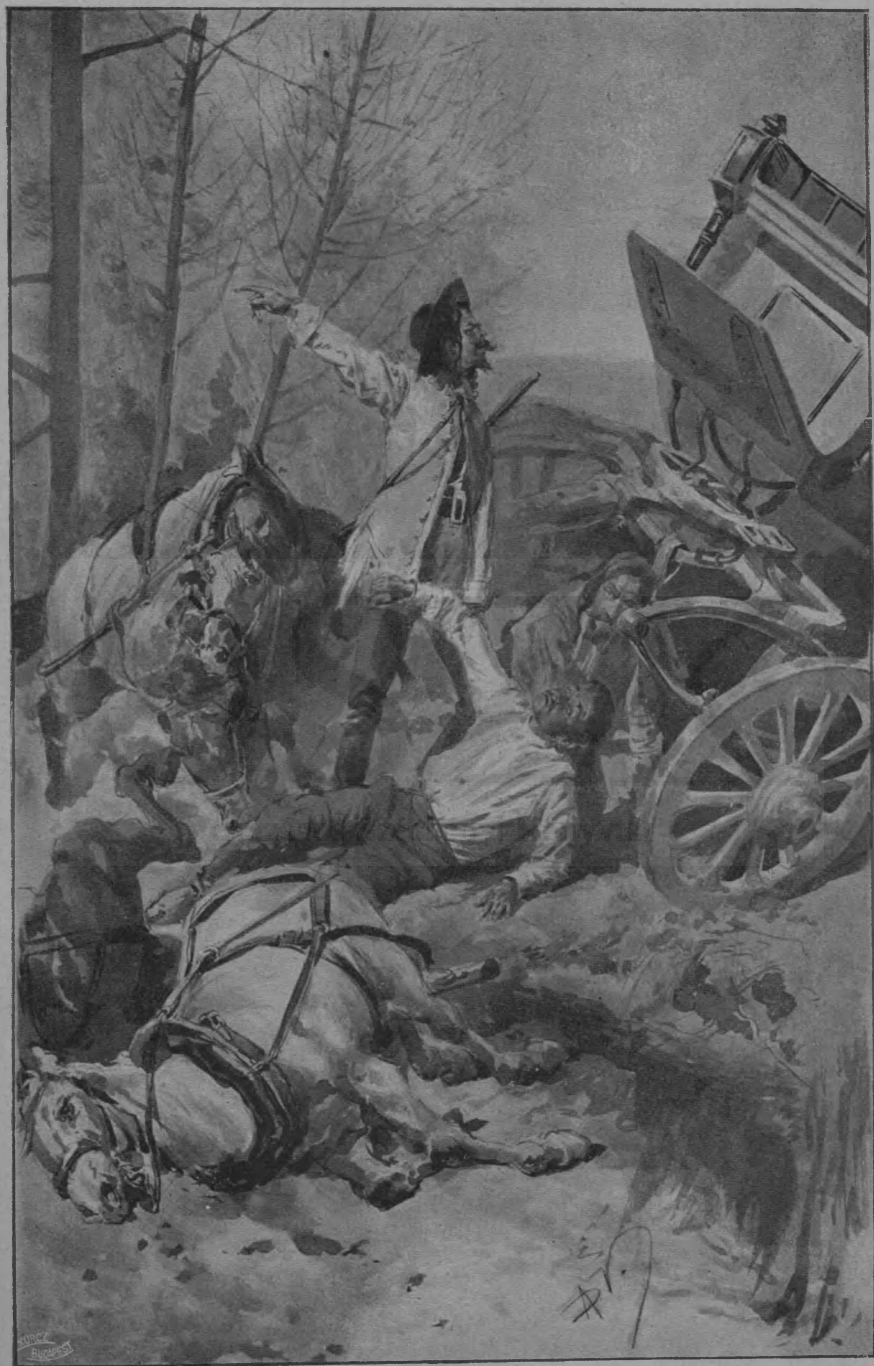
Taktikát változtattak.

A lovaikkal nem sokat törődtek, az volt nekik otthon elég, azokat tehát szabadon hagyták, maguk a fűben elbujva, csúsztatva közeledtek.

Néha az egyik hirtelen felugrott egy ló hátára, hogy lássa, merre van az ellenség, aztán, még mielőtt célozni lehetett volna, hirtelen lebukott megint.

A lovaik azonban rosszul álltak. Három-négy hullott el egyszerre.

— Le a lovaikkal — mondta Buk, aki Buffalo mellett vezényelt. — A gyalogos indiánus nem sokat ér.

— Lőjjetek egyre! — kiáltotta Buffalo Bill.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A lövöldözés mindkét oldalon hevesen folyt tovább.

Szerencsére a cowboyk lovai jól el voltak rejtve a magas fűben és semmi kár sem történt bennük.

A kocsit nagy erőlködéssel már féligmeddig kiemelték és a négy ló is kint volt már a gödörből, mikor Buk felugrott és a jármű felé sietett.

— Mi az? — kérdezte az ezredes.

— A rézbőrűek! — felelt a cowboy. — Fogadok, hogy egy sincs már a lovaknál.

— Hát hol lennének?

— Itt vannak közel és a tomahawkjaikkal fognak meg-támadni.

— Ördög és pokol! — üvöltött Koltar.

— Lőjjetek egyre! — kiáltotta Buffalo Bill, — hogy a rézbőrűek meg ne támadhassanak.

Buk segítségével egy utolsó rántással egészen kiemelte a kocsit.

— A kerekei egészek? — kérdezte Bill.

— Hálistennek! — felelt Koltar.

— Hamar fel, a miss belül.

Koltar felállt a magas bakra és széjjelnézett. Gyorsan leugrott megint.

— Itt vannak!

— Merre? — kérdezték egyszerre.

— Arra kelet felé.

— Felszállni, Koltar, és ne sajnáld az ostorodat.

A cowboyok pillanat alatt nyeregben voltak és a menet megindult. Az egyik cowboy egy kicsit hátramaradt.

Egy indiánus, aki már egészen közel volt, felugrott és egész erejével rásujtott a tomahawkjával.

A szerencsétlen egy hang nélkül összeesett.

A rézbőrű párdücsügységgel mellette termett a késével.

Hihetetlen gyorsasággal körülvágta a koponyát, megfogta a haját és egy rántással az egészet lehúzta.

A véres trofeát diadalmas ordítással emelte fel, de nem sokáig élvezhette győzelmét, hirtelen golyótól találva, lebukott ellenfele mellére.

Buffalo Bill golyója sohasem tévesztette el célját.

— Tom meg van bosszúlva! — kiáltott. — Hajts, Koltar!

A navajoe-csapat csakhamar belátta, hogy lovak nélkül

nem fogják beérni a vágató kocsit és vadul átkozódva, visszafordultak.

— Valóságos csoda, hogy megmenekültünk — fordult Harris Blunthoz. — Csak egy perccel később kellett volna indulnunk és el lettünk volna veszve.

— Olyan félelmesek szemtől szembe?

— Bámulatosan bánnak a tomahawkjaikkal!

— Nem fognak utánunk jönni?

Az író megfordult: a rézbőrűek már jó messze voltak és befordultak az erdő felé.

Körülbelül húsznak nem volt lova.

A talaj mindig hullámosabb és változatosabb lett. Napraforgók, Artemisiák és Euforgia-csomók ragyogtak mindenféle élénk színekkel.

A koci a puha fűben elég hangtalanul gördült tovább vagy két óra hosszat, egyszerre Buffalo Bill visszarántotta a lovát.

— Figyelem!... Itt szemek vannak a fű között.

— Én is észrevettem, ezredes. Szép dolog!...

— Mi az megint? — érdeklődött Blunt.

— Tyű! A szemek!... Ez rosszabb mint a szakadék.

— Miféle »szem«?

— Ezek kicsi tavak, amik elbujnak a fű között és nem lehet mindjárt észrevenni.

— Ej!... Egy fürdő nem olyan nagy dolog.

— Csak kijönni nehéz innen, öregem!

— Ugyan, Harris!... Csak nincsenek benne krokodilusok?

— Még rosszabb, Harris. Igaz, hogy harminc lábnál nem mélyebbek, de alattuk vándor homok van. Ha a koci beletéved egy ilyenbe, soha többé ki nem kászolódik és...

Buffalo Bill ordítása és Koltar cifra átkozódása vágta el beszédjüket.

— Koltar, az istenért!...

— A szem!...

— Most majdnem belementek a lovak.

— Ezer...

Lökés rázkódtatta meg a kocsit. Az utasok majd hogy ki nem fordultak belőle. Egyszerre a négy ló egymás hátára dült egy sással borított helyen és mocsaras vizet fröccsentett szét maga körül.

Buffalo Bill megállt.

A kocsi ingadozva süppedt tovább az áruló vízben.

— Elvesztünk! — ordított fájdalmasan a kocsis.

A cowboyk sietve távolodtak a veszedelmes helyről.

A kocsiba fogott négy ló már csak derékig látszott és kétségbeesetten csapkodta maga körül a vizet, de csak annál gyorsabban ment a süllyedés.

Buffalo Bill leugrott a lováról és a víz szélére ment.

— Hé!... — kiáltott át a kocsi felé — mozog a föld, úgy-e bár?

— A mozgó homok! — hebegett Koltar. — Vége a lovaknak. Harris elsápadt.

— Annie! — kiáltott be a kocsiba.

— Mi történt? — felelt a leányka.

— Bemegy a víz?

— A lábaim már egészen vízeseek.

— Kocsis, vágd el a gyeplőket — ordított Bill. — Ne törődj a szerencsétlen párákkal, azokon már úgy sem lehet segíteni!

— El fognak süllyedni!

— Hadd süllyedjenek!

— És a kocsi is rámegy. Nagyon nehéz és Isten tudja milyen mély a víz!

— Katonák, vigyétek fel a miszt a bakra!

Bill a cowboyk felé fordult:

— Készítsétek a lasszókat!

Menekülés.

Ilyen eldugott tavacska elég van a prairi magas füvei között. Nagyon veszedelmes ellensége az utasoknak. Már igen sokszor megtörtént, hogy egész kocsik utasostul elsüllyedtek a mélységeikben.

Harris egy ugrással fent termett a kocsi fedelén, ahol a katonák már szitkozódva kerestek egy helyet, ahonnan át lehetne ugorni a szárazra.

— Majd én! — mondta Koltar és egy baltát vett elő.

Két csapással belevágott a kocsi oldalába és az így támadt elég nagy nyíláson benyújtotta a karját miss Annie felé.

— Kapaszkodjék belém, miss!

Egy pillanat múlva a leányka is kint volt a kocsi tetején.

— A cipóm és a harisnyám egészen átázott — mondta mosolyogva.

A cowboyk most megragadták a lasszókat, tizenkét méter hosszú erős kötelek voltak, gyűrűvel a végükön.

— Buk, te kezded! — vezényelt Bill.

— Vigyázz, kocsis — kiáltott a cowboy.

— Készen — felelt Koltar.

A gyakorlott kéz által hajítva, a lasszó végigsüvített a levegőn és a fuvaros körül tekerőzött.

— Tovább!

További nyolc lasszó lejt átdobva, amiket a katonák, Harry és a mérnök sietve felszedtek.

— Koltar — mondta Bill — félsz a víztől?

— Még a petroleumtól sem!

— Akkor te leszel az utolsó.

— Most pedig hidat csinálunk miss Annienak.

— Koltar magasabb volt, mint a többi, összefogott négy kötelet és magasan, jól kifeszítve tartotta, míg szemben a parton erősen húzták a másik felét. A katonák leguggoltak és a többi kötelet lent feszítették ki.

— Miss, önön a sor. Vigyázzon, le ne essék. Ha szédülést érez, hunyja be a szemét.

— Nem szükséges — felelt a leány.

Megragadta kezével a fent kinyujtott kötelet, lábával lelépett az alsóra és megindult az ingó hídon.

Harris és Blunt remegve figyelték, de szerencsére az egész út csak hét-nyolc méternyi volt és Annie csakhamar szerencsésen megérkezett.

Harris, aztán Blunt ugyanezen az úton jutottak át. Végre pedig a katonák is parton voltak.

Ebben a pillanatban a lovak utolsó fájdalmas nyerítéssel végképpen elmerültek a posványban.

A kocsinak is éppen már csak a teteje látszott ki.

Koltar gyorsan maga köré csavarta a lasszót és elszántan beleugrott a vízbe. Csakhamar ő is a többiek között volt.

— Ezredes, önnek nagy hálával tartozunk — fordult Harris az ezredeshez. — Ön nélkül nem tudtunk volna kiszabadulni.

— Mindenki így tett volna — felelt Bill. — Csak egyet sajnálok.

— Ugyan mi az?

Miss Annie megindult az ingó hidon.

— Hogy máma este már nem leszünk Gran-Canonban.

— Nem olyan sietős.

— Csak az indiánusok ne kellemetlenkedjenek. Különben, ismerek egy erdőt, amelyikben nem fognak háborgatni. Miss Annie, ön elfoglalhatja lovamat.

— És ön?

— Én felszálok Buk mellé. Az ő lova nagyon erős. A többiek is majd így segítenek magukon. Fel, urak, ne veszítsünk sok időt!

Harris, Blunt és Koltar, aki még mindig dörmögött, felszálltak egy-egy cowboy mögé és a lovak, dupla terhükkel, csakhamar elindultak.

A lovakat kímélni kellett és csakhamar ismét letelepedtek.

Az egyik cowboy egy jókora vad foglyot leterített, abból bőséges reggelit készítettek.

Négy óra felé aztán megint útnak indultak.

A dús legelők mostan elmaradtak és valami vad, kopár, sziklás vidék következett.

A sárga napraforgók és a színes vadvirágok helyett üres, agyagos, meztelen földdarabokat lehetett látni.

— Rossz talaj ez a lovaknak, — jegyezte meg Buffalo Bill — de mennyi ásvány lehet itt. Nem csodálkoznék, ha egy szép napon gazdag aranyereket találnának itten. A vidék nagyon hasonlít Kolorádóhoz.

Buffalo Bill hirtelen kirántotta a gyeplőt a cowboy kezéből, megállította a lovat és szaglászni kezdett a levegőben.

A többiek is rögtön megálltak.

— Ezredes — mondta Annie — miért állunk meg éppen itt, ahol még csak egy pálmafa sem vet árnyékot?

— Türelem, miss — felelt a vadász, akinek ráncha verődött a homloka.

Bukhoz fordult.

— Érzed?

A cowboy három-négyszer erősen lélegzett, aztán kétségbeesetten az ég felé fordította fekete szemeit.

— Lehetséges volna!...

— Mit szólnsz hozzá?

— Ez füstszag!...

— Az indiánusok gyujtogatnak nekünk!

— Elevenen akarnak megsütni, ezredes.

— A szél keletről fúj, tehát onnan gyujthatták meg a füvet. Csak azt szeretném tudni, hogy mező ég-e, vagy valami erdő.

— Bill mester — mondta az író — én nem érzek semmiféle füstszagot, pedig nekem is elég jó szaglásom van.

— Mi jobban ismerjük ezt. A füst még nem látszik, de már a levegőben van.

— Mégis azt hiszem, hogy ön téved — adta vissza az író. — Ej, hisz az én orrom is csak ér valamit!

Harris ellenben ismerte a cowboyk kitünő szimatoló képességét és félelemmel kémlelte Buffalo Bill arcát.

— Ha az ezredes ennyire nyugtalan, az nagyon sokat jelent — mondta — ő nem szokott felindulni holmi csekélységen.

Megint megsarkantyúzták a lovakat és tovább repültek.

Egy félóra múlva Buffalo Bill a kelet felé kékülő szemhatárra mutatott.

— Látjátok?

Mindnyájan odafordultak.

Szürkés köd terjedt el a mezők felett, amelyből fekete pontok váltak ki és gyorsan távolodtak.

— Bill mester — hitetlenkedett Blunt — ez füst lenne? Én inkább felhőnek nézem.

— Ha szándékában van odalovagolni és megnézni, én nem szeretnék a bőrében lenni!... Egyi Könyvtár

— Inkább itt maradok és hiszek. De mik azok a fekete pontok?

— Menekülő farkasok. Ide jönnek.

— Nem fogják leharapni a lovak lábait?

Mindnyájan hangos nevetésben törtek ki.

— Más dolguk van — mosolygott Bill. — Különben is gyáva bestiák.

Este hét órakor már a lángokat is ki lehetett venni. Hirtelen Buffalo Bill egy sötét vonalra mutatott, amely a láthatáron végigvonult.

— Ott a folyó — kiáltott vad örömmel. — Ez egyszer megint kisiklottunk a rézbőrűek körmei közül!... Hopp!... Még egy utolsó erőfeszítés!...

Húsz perccel később egy zöldelő, kies vidékre értek, amelyik élénk ellentétet képezett az előbbi zord pusztasággal.

Ecetfák, tölgy- és hársfák alatt széleslevelű dinnyebokrok virultak.

Keresztülvágtattak és belevetették magukat egy tiszta, sekélyvizű, de gyorsan száguldó folyó hullámaiba.

Hamar áttaposták és felmásztak a túlsó meredek parton, amelyik vad cseresznyével volt borítva.

Nehézkesen és fáradtan ugrottak le lovaikról.

— Urak — mondta Buffalo Bill, akinek örökös jókedve visszatért — a folyó megvéd bennünket a tüztől, nincs mitől félnünk. Itt pihenhetünk, de tüzet nem szabad gyujtani, nehogy a rézbőrűek észrevegyenek.

Az égő mező.

A cowboyk elkészítették a nyughelyeket, száraz galyakból és levelekből, mert az utasok nem voltak hozzászokva az éjszakai nedvességhez.

Alighogy elkészültek a sovány vacsorával, eltűnt a nap a láthatáron. A folyó mögül az égen vörös reflexiók gyultak ki, mintha valami óriási hajnalpír égett volna arrafelé.

— A tűz hamar jön — mondta Bill. — Szép darab mező éghet ottan!

— Hol vannak az indiánusok? — kérdezte Blunt.

— Alighanem a tűz mögött jönnek a tomahawkjaikkal.

— Észrevehették már, hogy megmenekültünk?

— Attól még messze vannak.

— Szóval nincs mitől félnünk.

— Hacsak valami állatsordától nem.

Mintegy feleletül éppen ebben a pillanatban egy fekete medve-familia jelent meg: hím, nőstény és két kis medvebocs.

A hím különösen gyönyörű példány volt. Majdnem két méter hosszú. Masszív nehéz alakját hosszú, fényes szőrme borította.

A nőstény jóval kisebb volt, a bocsok pedig sárga bundában, mint valami kutya, loholtak az öregek után.

A hím a folyóban közel a parthoz meglátott egy úszó fatörzset és rávetette magát, a többi utána.

— Kellemes utat! — kiáltott Buffalo Bill. — Ezek nem fognak megsülni!

Most nagy farkascapat érkezett a parthoz, dámszarvasoktól és hét-nyolc hatalmas pézsmáoktól kísérve, melyeknek a szája csupa fehér hab volt a rémes vágatástól.

A tűzveszedelem már az egész szemhatárt bevilágította és szikrázva közeledett a parthoz.

— Kár, hogy nem rakhatunk tüzet — mondta Harris.

— Szigoruan megtiltom — felelt Bill. — Nem mutathatjuk meg az indiánusoknak, hogy hol vagyunk.

— És ha mégis utánunk jönnek?

— Jöjjenek!

Hirtelen emberi hangok csendültek meg a túlsó parton, amik nem hasonlítottak az indiánusok hangjaihoz.

Bill csodálkozva hallgatózott.

— Ott fehérek vannak!

— Lehetséges?

— Egész biztos. Nagyon jól ismerem az indiánus hangokat.

— Ezredes, ne menjünk segítségükre?

— Nem tehetünk semmit a tűz ellen — felelt Bill.

— Hátha a boldogtalanok nem tudnak erről a folyóról? Átmehetnének és figyelmeztethetnének őket.

— Tisztelem a nagylelkűségét, de nem tartom okosnak átmenni most, az állatok közé, mikor nemcsak pézsmáökrök, hanem szürke medvék is lehetnek ottan.

Hirtelen lövések és újabb kiáltások hallatszottak.

— Csak egy kilométernyire lehetnek — mondta Bill. — Hát velem jönnek?

— Igen, uram — felelt a két ifju egyszerre.

— Koltar!

Az óriás felemelkedett.

— Velünk jössz, fuvaros — mondta Bill — és te, Buk, itt maradsz és jól vigyázol.

— Meglesz, ezredes.

Egy perccel később Bill, a fuvaros, Harry és a mérnök lóháton átgázoltak a folyón.

Egy olyan helyen értek át, ahol kevés volt a vadállat és utat törtek maguknak a bokrok között.

Harris lovagolt elől és csakhamar meglátott nyolc-tíz vágató lovast.

— Barátok vagyunk — kiáltott — itt a folyó.

Az egyik lovas egy pillanatra megállt, aztán száguldva és üvöltve tovább repült.

Mindnyájan eltűntek észak felé.

— Ostobák — dühöngött Blunt.

— Indiánusoknak néztek minket?

— A tűz erősen világított és jól láthattak — mondta Buffalo elgondolkozva.

— Cowboyk voltak?

— Azt hiszem, inkább vaquerok.

— Vaquerok!... — kiáltottak Harris és Blunt egyszerre, összenézve.

— Nekem is úgy tűnt fel — mondta a fuvaros.

— Mi van veletek? — kérdezte Bill a két fiatalembertől.

— Ezredes — mondta sápadtan Harris — az arcukat is láttad?

— Egy pillanatra azt, aki megállt.

— Szerecsen volt?

— Nem.

— Pedig szerecseneknek is kellett köztük lenni.

— Ah!... Csak nem az a Simon, akiről beszéltél?

— Azt hiszem, ezek ugyanazok a vaquerok, akik megtámadták a vonatot.

— Én is azt hiszem — mondta Blunt.

Az ezredes megfogta puskáját.

— Ezzel lesz dolguk — mondta — és a Rákász- király lesz az első, aki meg fogja kóstolni.

— Menjünk vissza, mert itt már semmi dolgunk.

Áttörték magukat a sűrű bokrokon, egyszerre Blunt egy hatalmas tömeget látott fölemelkedni, amely, még mielőtt ő megmozdulhatott volna, rávetette magát a ló hátára. A ló felágaskodott és szegény Harry bukfencezve messzire elrepült a földre.

— Egy »efraim«! — kiáltott fel Koltar iszonyattal.

A gigászi állat hasonlított a barna medvéhez, de két és fél méter magas volt. Egy bokorból ugrott elő, ahol mindjárt egy másik fej is feltűnt, valószínűleg a párja.

Úgynevezett szürke medve volt, egyike a legfélelmesebb állatoknak. Veszedelmesebb talán az oroszlánál és a tigrisnél is, mert az izmai páratlanul hatalmasak. Négy-öt puskalövést meg sem éreznek ezek a kolosszusok és a talpuk egy csapásra leüt egy embert.

— Leszállni! — parancsolta Buffalo Bill. — Hagyjátok a lovakat!

A vakmerő vadász egy nagy ugrással mintegy négy-öt méternyire került közel a bestiához.

— Menekülj! — kiáltott oda Bluntnak, látva, hogy a bestia az írora szegzi nagy fekete szemeit.

A medve most meglátta az ezredest, mély hangon morogni kezdett és nagy sárga fogait mutatta. A nőstény is kiugrott a bokorból, Koltar és a mérnök felé fordulva.

— Lőjjetek! — kiáltott Buffalo Bill.

Az »efraim« — ahogyan az amerikai ezt az állatot tréfásan nevezi — ilyen nagy formáktól el sem képzelhető könnyedséggel nekiugrott Buffalo Billnek, de ez már nagyon is ismerte a hasonló eseteket és tudta mit csinál.

Gyorsan félreszökkent és a bestia mellére célzott.

Valami nagyon fontos erét fúrhatta át a golyó, mert a vadállat kétségbeesetten felüvöltött, oldalt bukott és a fejét villámgyorsan ide-oda rázva, a fogait csattogtatta és megint támadni készült.

Most a koponyájába kapott egy újabb golyót, mialatt a nőstény egyszerre támadta meg Harrist és a fuvarost.

A mérnök egy jól irányzott golyóval az állkapcsát zúzta széjjel, aztán félreugrott.

Ellenben Koltar, még mielőtt célozhatott volna, hirtelen a bestia talpai közé került.

Koltar, az óriás, sem most vadászott először és nem vesztette el a fejét.

Nem ellenkezett, a karabélyát is ki hagyta esni a kezéből, miután ebben az esetben semmi szüksége sem lehetett rá; ellenben kihúzta hosszú bowie-kését és markolatig beledöfte a bestia gyomrába.

A bestia vonitva eresztette el áldozatát.

— Ne közeledjete! — kiáltott Koltar, mikor látta, hogy a többiek segítségére akarnak sietni. — Elvégzem magam.

Most felkapta a karabélyát, belelőtt a vadállat torkába és aztán megfordította és a vasas felével kétségbeesetten ütni kezdte a medve koponyáját. Szörnyű erejével addig ütötte a szegény állatot, ameddig az egészen el volt borítva vérrel.

— Elég volt? — üvöltötte egészen megvadulva.

A bestia, úgy látszik, csakugyan megelégette a kegyetlen játékot, mert megfordult és bögve a cserjék mögé iramodott.

Ugyanabban a pillanatban a másik a földön hentergett és kétségbeesetten csapkodta maga körül a homokot.

Öt golyót kapott, az utolsó éppen a szívébe ment.

Pár perc alatt kimúlt.

— Koltar — fordult az ezredes az óriáshoz — jó vacsoránk lesz máma. Neked jó késed van, rajta!

— Nem is hagyom itt a jó medvetalpakat a farkasoknak, — felelt a fuvaros.

— Semmi bajod sem történt?

— Az én csontjaim kemények.

— Láss hozzá, barátom.

Az óriás ügyesen levágta a medve talpait, mialatt Bill és Harry a nem messze levő lovakat terelték össze.

— Micsoda állat! — jegyezte meg a mérnök. — Sohasem hittem volna, hogy ekkora medvék létezzenek.

— A Szirtes-hegységben megöltem kettőt, azok jóval nagyobbak voltak. Kész vagy, Koltar?

— Igen, ezredes.

— Akaszd fel őket a nyeregbe és siessünk. Odaát már nyugtalanodni fognak a lövések miatt.

Otthagyták a medveholttestet, felszálltak és a folyó felé lovagoltak.

A másik parton Buk és Annie siettek eléjük.

— Siessetek, itt nem maradhatunk!

— Mi az, Buk?

— Pézsmáökrök és medvék vannak körülöttünk. Minden oldalról jönnek.

Mikor a táborba értek, Annie aggódalmasan fordult Harris felé:

— Kikre lőttetek?... Már itt vannak az indiánusok?...

— Nyugodj meg, Annie — felelt a mérnök — semmi baj sincs. Nem igaz, ezredes?

— Persze, hogy semmi — hagyta rá Bill, akinek Harris intett, hogy ne nyugtalanítsa a leánykát.

Buffalo Bill hamar meggyőződött róla, hogy Buknak volt oka aggódn.

Minden oldalon különböző fajta vadállat nyüzsgött, amelyek ugyan mindedig még nem voltak veszedelmesek, mert a tűzvész megfélemlítette és zavarba ejtette őket, de ez a nyugalom nem tarthatott sokáig.

— Végre is fel fognak bennünket falni, ezredes, jobb volna menni innen — tanácsolta Blunt.

Szavait mindnyájan helyeselték és kettesével felszálltak lovaikra és szépen észak felé ügettek.

— Most már igazán nem vagyunk messze — jegyezte meg Buffalo Bill.

— Ott leszünk hajnalban?

— Még sokkal előbb, aztán sürgősen egy rejtékhelyet fogunk keresni, ahol meghúzhatjuk magunkat, van ott a szakadékban elég.

— Menedékhelyet? ... Minek? ... Nem hiszem, hogy az indiánusok oda utánunk jönnek! ...

— Nem érzi, milyen fülledt a levegő?

— Ez talán még a tüztől van!

— Téved, barátom. A tűz a hátunk mögött van, míg ez a fojtó szellő innen délről jön. Nem látja, milyen fényük van a csillagoknak? Vihar lesz, abban bizonyos vagyok és én tudom, mit jelent egy orkán errefelé! ... Előre, nem kell a lovakat sajnálni. Majd holnap pihenhetnek eleget ...

A szegény párák természetfeletti erővel rohantak tovább, bár alig pihentek többet pár óránál.

Hajnalban, két óraker, a lovak már csak nagyon nehezen tartották magukat, amikor Buffalo Bill észak felől egy nagyon sötét vonalat mutatott társainak.

— Ez a Gran-Canon határa — mondta. — Ha a lovak odáig kibírják, akkor végre teljes biztonságban leszünk.

— Hány mérföld van még odáig? — kérdezte Annie.

— Még öt mérföld.

Felcikázó villám szakította félbe beszélgetésüket.

— Kezdődik — mondta az ezredes.

Még vagy tíz percig lovak és lovasok összeszedték minden erejüket, aztán hirtelen megálltak.

Előttük egy ecet- és pamutfákkal borított földdarab emelkedett.

— A Gran-Canon — mondta Buffalo Bill — száz lépésnyire van tőlünk. Szálljatok le és a lovakat vezessétek kantáron.

A Kolorádó.

A kolorádóbeli Gran-Canon egyike Északamerika legnagyobb csodáinak. Egy sziklatömegbe vájt valóságos négyszög, aminek nincs párja az egész világon.

Még az újonnan Tibetben felfedezett szakadékok, amelyekkel pedig tele volt a világ, sem közelítik meg ezeket.

A mélységes üreg olyan nagy, hogy egész Páris, New-York és akár Peking is elveszne benne millió és millió lakosaival.

Míg a földgömb többi nagy folyója, a Nilus, az Iravaddy, az Amazon gyakran kiöntenek, addig a Kolorádó sohasem lép ki medréből.

Ez onnan van, hogy a vize és a benne levő homok roppant erős és a fenekén levő sziklákat és köveket folyton szétszedi.

Ezek a kidobott kövek aztán felrakódnak a partokon hihetetlen magasságig és közöttük változatlanul dübörög a Kolorádó.

A mellékfolyói többnyire kétezer méter magasságból zuhanak beléje és gyémántporszerűen erős vizükkel mély szakadékokat vájnak a sziklába.

Ebben az időben a szörnyű mélységben sem városok, sem faluk nem voltak, csakis bányákat műveltek.

Ellenben a sziklák oldalában hosszú, végtelen, titokzatos üregek és bányák bujkáltak, amiknek nagyrészt még a régi indiánusok, a lupai törzs ásott és épített.

Ezek a régi vörösbőrűek még művelték a földet és nem foglalkoztak kizárólag vadászattal, mint a mostaniak. Aztán jöttek az Apache és navajoe törzsek, akik szétkergették és elűzték őket, egészen fel a legmagasabb sziklacsúcsokig.

Buffalo Bill nem akarta tovább fárasztani a lovakat és gyeplőnél fogva vezette őket tovább.

— Találunk rejtekhelyet? — kérdezte Harris.

— Igen, egy régi lupai falut. Siessünk, az orkán már a hátunk mögött van.

Dermesztően hideg, vad szélrohamok süvöltöttek már körülöttük és a távolban mennydörgések dübörögtek.

— Megérkeztünk — jelentette ki Buffalo Bill. — Urak, óvatosan lépjetek, mert kénytelenek vagyunk a szakadék szélén menni és aki elcsúszik, az két-három ezer méter mélységbe bukik.

— Annie — mondta Harris — add ide a kezedet.

— Fiuk, a lovakra vigyázzatok — fordult hátra Buffalo Bill. — Kár lenne értük.

Egy villám vakító fényénél Harris egy keskeny ösvényt látott a sziklatetőn. Lent a szédítő mélységben bögve zúgott a Kolorádó és olykor félelmesen csillant fel a villámok fényében.

Az ezredes egyáltalán nem tudta, mi a szédülés, úgy ment ott, mintha valami széles utcán lett volna. Még csak meg sem hajolt a szél csapásai alatt.

Harris, erősen fogva Anniét, szorosán mögötte ment, utána jött Buk Taylor, aki vigyázott rájuk; aztán következett Blunt a fuvarossal, végre a katonák a lovakat vezetve.

— Helyben vagyunk — mondta az ezredes, egy bolthajtás előtt megállva. — Mindnyájan megvagyunk?

— Igen — felelt Harris — de rémes egy út volt. Kétszer-háromszor úgy éreztem, mintha a mélység magához akart volna húzni.

Bill a boltozat felé közeledett.

— Készíts fáklyát, Buk — mondta.

— Hol vagyunk? — kérdezte Blunt.

— Közel a »cliff-dwelling«-hez, a régi indiánusok lakásához. Itt mindentől meg leszünk védve.

Bementek és egy négyszögletes teremben találták magukat, amely bele volt vájva a hegyoldal réteges, puha oldalába.

Egy másik szoba nyílt bele, amelyik valószínűleg ismét másik szobákba vezetett.

— Urak — szólalt meg Bill — itt valószínűleg kinevethetjük az orkánt és akadály nélkül pihenhetünk. Koltar, ott fadarakokat és csontokat látok abban a sarokban, amelyek talán már sok száz évesek. Próbálj meg tüzet rakni és készítsd el a vacsorát.

— Kik laktak itt, mister Bill? — kérdezte Blunt, amint letelepedett egy homokköre Annie és Harris mellé.

— A legenda szerint a lupai indiánusok — felelt Buffalo — itt a Gran-Canon körül ezren és ezren éltek a sziklák körül.

— És hosszú századokig tanyáztak itt békésen és ismeretlenül — toldotta meg Harris.

— És hova tűntek?

— Jöttek a vad navajoe törzsek és szétromboltak itt mindent, a lakásaikba menekült indiánusokat legyilkolták és a mélységekbe taszították.

— Nincs már egyetlen lupai sem?

— Valószínű, hogy még létezik egy pár — mondta Buffalo — valahol egészen a hegyek tetején, elérhetetlen magasságban. Egyszer itt a környéken bolyongtam és egészen fent a magasban embereket láttam a sziklák felkapaszzkodni és eltűnni egy sziklarésben. Egész fiatal gyerekek is voltak köztük, akik olyan fürgék voltak, mint a zergék. A bányászok sokszor kutatnak utánuk, mert remélik, hogy az arany titkát megtudják tőlük.

— Az arany titkát?

— Azt mondják, hogy Mexikó meghódítása után rengeteg kincset hurcoltak volna magukkal és elrejtették titokzatos helyekre — folytatta Buffalo Bill. — Másrészt az a hit van róluk elterjedve, hogy a szerencsétlenül járt fejedelemnek, a boldogtalan Montezumának, akit Cortez öletett meg, szóval ennek az inkának nagykiterjedésű aranybányáit akkor befalazták és eltemették és a mai lupaiak tudják, hogy hol. Voltak bányászok, akik indiánus nőket vettek feleségül, remélve, hogy így tudják meg a nagy titkot.

— És mit értek el?

— Semmit, egészen mostanig, sőt két fehér embert, akiknek sikerült megtudni, hol van az elrejtett kincs, üzőbe vettek és addig nem volt nyugtuk, míg meg nem ölték őket, nehogy a titkukat elárulják. Koltar, mi van a vacsorával?

— Készen van, ezredes — felelt az óriás — a szagán érezheted, hogy a pecsenye jól sikerült; bámulatos, mennyi zsírja van egy ilyen medvének!....

— Buk, kutasd ki a táskámat, a nyereg mellett lóg!... Lesz még benne egy üveg wisky!.... Aztán alszunk egyet és nem sokat törődünk az orkánnal.

A fuvaros terítőket tett a földre, aztán feltálalta leveleken az illatos pecsenyét.

Buffalo Bill ügyesen felszeletelte és Annienál kezdve, mindenkinek osztott egy darabot.

Alighogy készen voltak a korai reggelivel, kintről valami zúgó szakadás hallatszott.

Mintha ezer és ezer patak zajlott volna végig a sziklafalakon.

A kis ablakokban, amelyek a szakadék fölé nyíltak, folytonosan felvillant a villám fénye dübörgő mennydörgésektől kísérve.

— Hallottad, ezredes? — mondta hirtelen egyik cowboy.

— Mit?

— Emberi hangok.

— A Gran-Canonból?

— Nem, inkább fentről.

— Lehet, hogy még egy »cliff-dwelling« van felettünk.

— Figyeld csak!

Buffalo Bill felállt.

Csakugyan, a ciklon bömbölő hangjai között mintha emberi kiáltások csendültek volna meg.

— Kimegyünk, Buk.

A kijárást felé igyekeztek, amikor a padló megreszketett lábaik alatt és a falak is rengeni kezdtek.

— Földrengés! — kiáltott Bill elsápadva.

Buk hirtelen vad átkozódásba fogott.

— Ezermillió ördög! . . . A kijárást elzárta egy földomlás! . . .

Befalazva.

A ciklon, ez a borzasztó szélvész, amelyik most a sziklák közül süvöltött, egyike volt a legnagyobbaknak.

A lökés, amelybe a sziklafalak is beleremegtek, olyan erős volt, hogy Harris, Annie és Blunt, akik már mélyen aludtak, hirtelen feljédtek. A tűz már kialudt, csak a parázs felcsillanó fénye vetett olykor-olykor kísérteties árnyakat a falakra.

A lovak felemelkedtek és nyugtalanul nyeríteni kezdtek.

— Mister Bill — kiáltott Harris, magához szorítva Anniét, mintha valami ismeretlen veszélytől akarta volna megvédeni — mi történt?

— Nyugalom, urak — felelt az ezredes, aki a legkétségbeejtőbb körülmények közt sem vesztette el józanságát és hidegvérét — úgylátszik a vihar egy sziklát gurított éppen az ajtó elé és egyelőre nem mehetünk ki.

— Be vagyunk temetve? — kérdezték egyszerre Harris, Blunt és Annie.

— Mondom, csak látszólag.

— Nem, ezredes, a dolog valóban úgy van — mondta Buk, a kijárást vizsgálva. — Ezen az oldalon többé nem mehetünk ki.

— Talán lesz még más kijárást is — jegyezte meg Annie.

— Majd meglátjuk, miss — felelt az ezredes — ezeknek a lakásoknak szokott több kijárást is lenni. A fő, hogy ne veszítjük el a bátorságunkat és akkor biztosan találunk módot, hogy kimeneküljünk.

— A szél dobta le ezt a sziklát — jegyezte meg Blunt.

— Hm! . . . — mondta Buk Taylor.

— Talán kétkezd benne?

— Ezredes, mielőtt ez a tömb legurult, hangokat hallottunk, nem igaz? . . .

— Csakugyan.

— Gondolod, hogy indiánusok voltak?

— Talán láttak minket ide bejönni.

— Vagy az ablakon át meglátták a világosságot!...

— Most nem tehetünk semmit — szólta Buffalo Bill. — Aludjunk és majd holnap, mihelyt a nap felkel, átnézzük a barlangot.

Az ezredes nyugalma mindnyájukat kissé lecsillapította, betakaróztak a takaróikba és csakhamar elaludtak.

Hét óra felé Buffalo felkeltette őket.

A vihar egészen megszűnt és élénk világosság ömlött a terembe.

Wiskeyvel felfrissítették magukat, aztán Buffalo Bill megszólalt :

— Mindenekelőtt nézzük meg a sziklát, hátha el lehet mozdítani.

Rövid ideig tartó vizsgálat meggyőzte őket az ellenkezőről.

— Hogyan tudták ezt idegurítani? — kérdezte Annie, aki semmi félelmet nem mutatott.

— Régi indiánusok kanálisokat vágtak a sziklákba, amelyek alighanem arra a célra készültek, hogy azokon köveket gurítsanak az ellenségeikre. Sok ilyen vajt utat láttam már a sziklák között.

— Ravaszok ezek az indiánusok — jegyezte meg Blunt.

— Kezdjük meg a kutatást.

— Fáklya nélkül?

— Nincs rá szükség. A szobák mind a Gran-Canonra nyílnak és mindnek van ablaka.

Beléptek a második terembe, amelyik nagyobb volt, mint az első, hat kis ablakkal.

Sok szoba következett és ők tovább mentek, míg félórai kutatás után egy zárt teraszra jutottak. Innen már nem nyílt több szoba.

A »cliff-dwelling« bevégeződött.

— Nincs kijárás — mondta Blunt sápadtan — be vagyunk falazva.

— Lassabban, barátom — nyugtatta meg Buffalo — eddig még csak általánosságban néztük végig a szobákat és még mindig található valami eldugott titkos kijárást. Menjünk vissza és nézzük meg jól az első szobákat. Különben is a dolog nem olyan sietős és előbb reggelizhetünk. Nem kell megijedni sohasem.

Mialatt Koltar a reggelit a lehető legízletesebben igyekezett elkészíteni, azalatt Buk Taylor, aki nagyon kíváncsi természetű

volt, mint általában a cowboyk, egy lehullott faltömeg mögül meglátott egy nyilást és vakmerően belebujt, hogy meglássa, hova vezet.

Mikor visszajött, a szemeiben ijedt kifejezés ült.

— Ezredes — mondta megváltozott hangon — vannak itt szellemek is?

— Ugyan Buk!...

— Egy kerek grottát fedeztem fel és mikor be akartam menni, egy fehér alak állt a középén és nekem úgy tűnt fel, mintha integetett volna. Vagy szobor lehetett vagy valami ember, aki meg akart ijeszteni.

— Ugyan Buk! — nevetett Bill. — Nem vagy már cowboy?

— Igen, de...

— Nem bánom, nézzük meg mi is. Hátha éppen ebben a teremben van a várva-várt kijárás.

Egymásután átbujtak a lyukon és egy kupolaszerű teremben találták magukat, amelyett csak egy ablak világított meg.

A falak érthetetlen jelekkel és felírásokkal voltak borítva és a középén egy oszlopon egy furcsa fehér szobor ült.

Nagyon nagy feje volt, a kezeit összekulcsolta felfűjt hasán és a lábai keresztbe voltak rakva.

— Egy régi indiánus isten! — fordult Buffalo a mérnökhöz, aki élénk kíváncsisággal nézte a szobrot.

— Vagy talán egy ázsiai Buddha-kópia!... — mondta Harris. — Csakugyan igaz volna, hogy a kínaiak a történelem előtti időkben már érintkeztek Amerikával?

— Csakugyan, ez a szobor az ázsiai istenekhez hasonlít! — kiáltott fel Annie.

— Igen — felelt Harris — ez a szobor egészen ugyanaz, amit néhány év előtt láttam Kínában.

— Uram — mondta Buffalo Bill — én már az indiánusoktól is hallottam különös történeteket a régesrégii indiánusok és a kínaiak közötti viszonyról.

— Igaz ez?

— Igen, a texasi indiánusoktól hallottam egy legendát, amelyet egyik század adott át a másiknak, egy különös emberről, akinek más volt az arcszíne, mint az övék és aki hosszú köntöst viselt s aki békességre, józanságra és mértékletességre tanította az embereket, de valami ok miatt el kellett szöknie és eltűnt, csak az egyik lábának a lenyomatát hagyva meg egy sziklában.

— Igazán azt hiszik, hogy a kínaiak kikötöttek itt már a legrégebbi multban? — csodálkozott Annie.

— Sok tudós bizonyítja ezt és a jelek nem hiányoznak. Nemcsak az indiánusok emlékeznek a másszínű emberekre, hanem Kínában is mesélnek egy 499-ben történt különös utazásról, amelyet egy Hui-Shen nevű afganisztáni buddhista tett meg, aki különös ismeretlen növényeket és ásványokat hozott haza Kínába. A tradíciók szerint később is vándorolt ki öt buddhista pap, akik kikötöttek Amerikában és ott a vallásukat, művészetüket és tudományt terjesztették.

— Szóval a kínaiak már Kolumbus előtt ismerték Amerikát? — csodálkozott Blunt.

— Igen, de ez nem vesz el semmit a bátor és csodálatosan vakmerő utazó érdeméből — felelt Harris. — De még egy más különös felfedezésről is hallottam, amely szerint belső Amerikában a yucatanok nyelve jó harmadrészben tisztára görög.

— Görög!... — kiáltottak fel egyszerre Buffalo és Annie.

— Csodálatos, igaz?... És a görög talán nem a szanszkritből ered?... Ez még jobban bizonyítja, hogy ezen a vidéken ázsiai népek jártak.

Egy dördülés, amely döngve visszhangzott a teremben, hallatszott be kintről.

Mindnyájan csodálkozva egymásra néztek, mintegy nem bízva füleikben.

— Lövés! — mondta végre Harris.

— Még pedig karabély! — tette hozzá Buffalo.

— Honnan?

— Onnan hallatszott, ahol a lovaink vannak, az első teremben. Visszamegyünk, urak.

Gyorsan kivonultak és átfutottak a szobákon anélkül, hogy valakivel találkoztak volna.

Újra elcsattant egy lövés, még pedig egész tisztán lehetett hallani, kint a leesett szikla előtt.

Egy résen kis vékony füstfelleg jött be.

— Indiánusok? — kérdezte Annie.

— A lupai törzsnek nincsenek puskái, miután sohasem érintkeztek fehérekkel — felelt Buffalo.

Aztán a szikla felé fordult és dörgő hangon kikiáltott:

— Kik vagytok?

— Ah!... Megszólaltatok végre?... — felelt egy hang.

— Szép, hogy a ti türelmeteknek is vége szakad egyszer!... Jól aludtatok legalább?

— Azt kérdezem, kik vagytok? — dörgött vissza felingerelten a vadász.

— A nevemre vagy kíváncsi? Mirim Josénak hívnak.

— Ebből még nem sokat tudok és kérlek, fejezd ki magadat világosabban. Ajánlom, ne tréfálj Buffalo Billel!...

— Gondoltam, hogy te vagy — felelt az ismeretlen. — Szavamra mondom, sajnálom, hogy a többiekkel be vagy zárva.

— Ez engem cseppet sem izgat — felelt mérgösen a vadász. — Szóval, ti csuktatok be minket ide?

— Természetesen. Nem is volt nehéz. Az utat már előre megcsinálták a régi jó indiánusok és nekünk csak a sziklát kellett legurítani.

— Hagyd abba — kiáltott Buffalo Bill haraggal. — Azt kérdeztem, mit akarsz és miért zártál be minket ide?

— Adjátok ki azt a leányt, aki veletek van!

— Micsoda? — ugrott fel Harris.

— Miss Annie Clayfertet!...

— Engem?... — kiáltott a leányka.

— Ki meri ezt követelni? — kiáltotta ki Harris.

— Simon, a Rákász-király — felelt egy mély hang.

— A nyomorult néger! — kiáltották egyszerre Harris és Blunt.

Ismét a Rákász-király.

A »cliff«-ben néhány pillanatig nyomasztó csend volt.

A meglepetés egészen elnémította a kis társaságot.

A szerencsére már senki sem gondolt és legkevésbé várták, hogy ő lehetett volna az, aki velük szemben a csínyet elkövette.

Simon törte meg a csendet.

— Mi lesz? — kiáltott be.

— Kell valami? Briganti! — dühöngött Harris.

— Adjátok ki az »aranyhercegnőt«!

— Majd inkább egy golyót a koponyádba!...

— Most az egyszer lehetetlen, jó uram — gúnyolódott Simon. — Sok ember van itt körülöttem, akik meg tudnak téged akadályozni.

— Mister szerecsen — szólalt meg Buffalo Bill — nincs kedvünk negédeskedéssel tölteni az időt és tudd meg, hogyha neked van egy csomó semmirevaló rabló cinkosod, a mérnök sincs egészen elhagyatva. És most beszélj világosabban.

— Ez nem szükséges, már megmondtam, mit akarok.

— És ha nem kapod meg, mister Afrika?

— Ott maradtok, ahol vagytok és éhen veszhettek. Válaszszatok.

— Nyomorult szerecsen! — kiáltott Annie — ha kint lennék, arcul ütnék.

— Majd később, miss, ha kedved tartja — felelt Simon. — A sorshúzáson kisiklottál a kezeim közül, de most el foglak érni.

— Őrült!... — kiáltott Harry.

— Á, ön is itt van? Meg fogod nekem fizetni, kutya, amit a bar-ban tettél velem!... — fenyegetőzött Simon vadul.

— Meg foglak skalpozni, csúnya rák — adta vissza az író.

— Hagyjuk ezeket a bolondokat — tanácsolta Buffalo Bill — és keressünk tovább. Miss Anniet nem hagyjuk a szerecsen kezébe jutni.

— Nem félek tőlük — mondta Annie dacosan.

Buffalo meghagyta Buknak és a cowboyknak, hogy tartsák szemmel a kijárást, aztán átmentek a másik szobába.

— Bill mester — mondta egyszerre Koltar — megnézted mind az ablakokat?

— Miért kérdezed? — állt meg az ezredes.

— Gyere velem a harmadik szobába. Én úgy láttam, mintha ott a fal nem volna egészen meredek és mintha lejjebb egy kiszögellés lenne.

Visszamentek és Buffalo Bill kihajolt a jelzett ablakon.

Ez is a mély szakadék fölé nyílt, de húsz méterrel lejjebb egy széles szikla állt ki, amelyen egy kis ösvény tekerőzött.

— Ez pompás — örvendezett Buffalo Bill — itt le lehet ereszkedni! Miss Annie, nem szokott szédülni?

— Semmi esetre.

— És ön, mister Harris?

— Én sem!

— Akkor meg vagyunk mentve. A lovakat itt hagyjuk, de mit törődünk most azzal? Majd veszünk másokat!...

— Itt leereszkedünk? — mondta Blunt.

— Persze — felelt Bill.

— Honnan veszünk kötelet?

— Ott vannak a gyeplők, aztán a takarókból is sodorhatunk.

— Eljuthatunk onnan a Gran-Canonba?

— Ez az út biztosan vezet valamerre, mert ezt emberi kezek csinálták. Gyorsan, urak, minél előbb.

Visszamentek az első szobába.

— Nem történt semmi? — kérdezte az ezredes Koltárt.

— A banditák már nincsenek itten, nem hallom őket — felelt Koltar.

— Ne törődjünk velük. Segítsetek, urak.

Összeszedték a takarókat és rögtön munkához láttak.

Félóra alatt készen volt a kötél. A lassókat is felhasználták hozzá.

— Harminc méter hosszú — mondta az ezredes — nem kell több.

— A szegény lovak éhen fognak halni — szomorkodott Blunt.

— Majd visszajövünk értük — felelt Bill.

A felfedezett ablakhoz mentek.

— Ki lesz az első? — nézett körül Bill.

— Én, ha megengeded — felelt Blunt.

— Bátor fiu vagy. Tehát rajta! Fogd meg jól a karabélyt és Isten oltalmazzon.

A fiatalember felmászott az ablakra, kezeivel és térdeivel átkulcsolta a kötelet és lassan, vigyázva csúszott le a mélység felé.

Harris és Bill aggódva figyelték.

Pár perc múlva lent állt az ösvényen.

Körülnézett és hangosan felkiáltott.

— Mi az? — hajolt le Buffalo Bill.

— Egy széles darab föld van erre balfelé.

— Talán egy »cliff«-udvar?

— Nem tudom.

— Most miss Annie — fordult vissza Bill.

— Egyedül? — mondta Harris megrázkódva.

— Együtt mennek? A kötél elbír két embert. Kapaszkodjon bele, mister Harris és majd kiemelem miss Anniet.

Harris engedelmeskedett és erősen megfogta a kötelet. Annie félelem nélkül melléje kapaszkodott.

— Csukd be a szemedet — mondta az ifju, átfogva őt karjaival.

— Igen — mondta erős hangon a leányka.

Annie és Harris szorosán egymás mellett megkezdték a hátborzongató leszállást.

Már nem voltak messze a céltól, mikor üvöltés hallatszott és lövés dördült.

— Gazember! — kiáltott a szerecsen, megragadva a lövöldöző karját — megöled őt is!...

A szerelmesek Blunt mellé estek és lefelé kezdtek gurulni.

A kötél, golyótól találva, a középén szétszakadt.

Szerencsére a kiszögellés szélét alacsony sziklafal kerítette be és az író, akit a gurulók magukkal rántottak, megkapaszkodott benne és a többieket is visszatartotta.

— Meneküljtek és ne törődjete velünk — kiáltott le Buffalo Bill.

Blunt, Harris és Annie a széles terraszra siettek, hirtelen egy szakadékból emberek rohantak elő.

— Az Apacheok! — kiáltott Annie. — Végünk van!

Mielőtt még a karabélyokhoz kaphattak volna, az indiánusok tomahawkjukat suhogtatva körülvették őket.

Egy pillanat alatt meg voltak kötözve.

Fent az ablakból Buffalo Bill, miután az elszakadt kötelet már nem használhatta, lövésekkel akart segíteni társain.

Erre az Apacheok gyorsan befordultak egy szikla mögé és magukkal hurcolták megkötözött áldozataikat.

Egy gigászi vörösbőrű, alighanem a vezér, a vörösbőrüekhez közeledett s így szólt a foglyokhoz:

— Bátor Medve vagyok, alvezér Viktória seregében. Velünk jöttök az »atepeltbe« és ha szökni próbáltok, azonnal lehuzatom a skalpotokat.

— Mi nem vagyunk ellenségek — mondta Harris. — Sohasem harcoltunk az Apacheok ellen.

— Ezt a tribu bölcsei fogják meghatározni — felelt Bátor Medve — és Viktória majd ítéletet mond felettetek.

A Gran-Canonban.

Bátor Medve belefujt az ikkischotába és a csapat elindult.

Annie ki nem nyitotta száját az egész idő alatt. Hallgatásba burkolózott és megvetően nézte végig az indiánusokat. Némelykor Harris felé fordult, aki bátorítóan adta vissza tekintetét.

Blunt ellenben nagyon mérges volt és folytonosan szidta az indiánusokat, még az ismeretlen Viktóriát sem kímélte.

— Nyomorultak — kiáltotta — ha lett volna időm, nem kötöztetek volna össze, mint egy szalámit. És ezt mind a Rákász-királynak köszönhetjük. Kitépem a szívét, ha találkozem vele!

Vagy hatszáz lépés mulva egy másik Canonba értek, ahonnan fenséges kilátás nyílt az óriási hegytetőkre.

— Hova visznek? — kérdezte Blunt.

— A Kolorádó felé — felelt Harris.

— Hisz le fogunk bukni! Nem látod, milyen meredek ez az út?

— Megbízatsz a vörösbőrűek vezetésében.

Az út olyan rossz lett, hogy kénytelenek voltak hátrahajolva menni.

Kitarthatatlan meleg volt a Canonban.

A Szahara-sivatag levegője nem lehetett fojtóbb.

A foglyok nehezen lihegték.

— A pokolba megyünk? — kiáltott Blunt. — Hisz ezt már nem lehet kitartani! Undok gonosztevők! hagyjatok minket a dolgaink után menni!... Nem ijedek meg a rajtatok fityegő skalpoktól!... Csak volna nálam revolver!...

Annie csendesítő pillantására végre megnyugodott, de nem szünt meg magában dörmögni.

Egy óra mulva megérkeztek a Gran-Canon mélyébe.

Bátor Medve most már nem tartott semmi üldözéstől. A Kolorádó pálmákkal borított partja felé vezette a sereget és pihenést rendelt el.

A foglyok összekötözött kezekkel letelepedtek egy árnyas helyen, az indiánusok pedig a lovaikkal foglalkoztak.

— Szegény Anniem! — sóhajtott Harris, mikor egyedül maradtak. — Micsoda borzasztó végzet sujt bennünket!

— Nem lehet mindig szerencsénk — felelt bátran a leányka.

— Azonkívül — mondta Blunt — még nem haltunk meg. Ezek a vörösek nem is látszanak olyan kegyetleneknek!

— A skalpunk mégis veszélyben van!

— Anélkül is lehet élni!

— Önző! — nevetett Annie — nem sajnálná az enyemet?

— Bocsánat, miss, hallottam, hogy az indiánusok megkímélik a nőket. Csakis engem és Harrist érhet baleset.

— És ne feledkezzünk meg Buffalo Billről, aki alkalmas pillanatban megjelenhet!

— Még mindig remélsz! — kiáltott Harris.

— Amíg élek és a hajam a fejem van.

— Majd meglátjuk, rajta hagyja-e a vezér.

— Még nem vagyunk szemtől-szembe ezzel a tigrissel.

— Nagyon gyűlöli a fehéreket.

— De hisz mi nem bántottuk őt!

— Fehérek vagyunk és ez elég.

— Ijesztgetni akarsz?

— Ellenkezőleg.

— Itt fogjuk hagyni a bőrünket?

— Mindenekelőtt a fejbőrünket.

— Oh, majd meglátjuk. Nem vagyunk bárányok.

— Mit akar csinálni fegyver nélkül?

— Vannak ökleim.

— Ah, mister Blunt azt hiszi, az indiánusok játékszerek? — vetette közbe Annie.

Az író csodálkozva nézett a leánykára, meghatva annak bámulatos nyugalmától.

— Milyen idegei vannak, miss — mondta — más nő bizonyosan sírna.

— Amerikai nő?... Nem, soha! — felelt büszkén a leányka.

— Nem fél ezektől a bestiáktól?

— Nem ezek az első indiánusok, akikkel dolgom van.

— Mind ilyen gazemberek?

— Nem mondhatnám.

— Vannak köztük tisztességesek is?

— Néha.

— De nem Apacheok — tette hozzá Harris.

— Mit főgnak velünk csinálni — töprengett az író.

— Karóra kötöznek.

— És aztán?

- Kihúzzák a körmeinket.
- Alávalók!
- Ej!... kegyetlenek biz azok!...
- Nos, majd körmök nélkül élünk tovább.
- Igen, és...

A mérnök elhallgatott, a szegény írótt nem akarta tovább ijeszteni.

— Talán Viktória nem olyan rossz — mondta megnyugtató szándékkal.

Bátor Medve közeledett hozzájuk.

- Nem éhesek a fehér emberek?
 - Mint a farkasok.
 - Majd küldök valamit.
 - Hogy kibírjuk a kínzásokat — mondta gúnyosan Blunt.
 - Még nem vagytok elítélve — felelt az alvezér.
 - Ismerem a nagylelkűségteket — vette át a szót Harris.
- Rosszabbak vagytok a kígyóknál.

Az indiánus összeráncolta homlokát.

— Hug! — Mondta különös mosollyal — még nem tudjuk, a barátaink vagytok-e vagy ellenségeink. Majd a tribu eldönti.

Egyet rántott vállain, mint aki nem sokat törődik mások életével és mosolyogva távozott.

— Egy szürke medvével szivesebben állnék szemközt — mondta Harry.

— Komiszabb a jaguárnál — tette hozzá a mérnök. — Jaj nekünk, ha ő lenne a vezér! Egy aranybányába fogadok, hogy már nem lennénk az élők között!

— És a hajunk az övén fityegne — tette hozzá Annie. — Jól ismerem őket, volt velük elég dolgom.

— És az apját nem bántották?

— Ő fegyvereket, puskaport és egyebeket adott el nekik, és békében hagyták érte.

— Kutyák! Miért nem a Rákász-királyal történt meg ez! Szeretném tudni, kiengedik-e az ezredest?

— Engem is gyötör a félelem — mondta Harris.

— Éhen fognak halni ott benn — sóhajtott Annie.

— Nyolc lovuk van, miss, nem kell félni — felelt Blunt — különben is segíthetnek magukon.

— Hogyan?

— Még egy kötelet csinálnak. Hallottam, amint Buk azt

mondta, hogyha nem elég a kötél, le lehet vágni egy lovat és annak a bőrét felhasználni.

— Ez megnyugtató — mondta Harris — igazán féltettem őket.

— Csendesebben — intett Annie — ezek nagyobbára értenek angolul.

Egy indiánus tálcán különböző ételeket hozott oda.

— A vezér küldi — mondta.

Kezeikről leszedte a kötelékeket, aztán közel hozzájuk leült örködni.

Az egész pihenés nem tartott tovább egy félóránál, aztán újra felszedelöztek és tovább haladtak a Kolorádó partján.

Bátor Medve Annie mellé került és figyelmesen nézte őt.

Hirtelen megszólította:

— Nem a hosszúfürtűnek a leánya vagy?

A leányka megütközve nézett rá.

— Te ismersz engem?

— Azt hiszem — felelt az indiánus.

— Az édesapámat tényleg hosszúfürtűnek hívták.

— Hug — mondta mosolyogva az indiánus — a Bátor Medvének kitűnő emlékezőtehetsége van!

Aztán folytatta:

— Megérdemled, hogy egy alvezér felesége légy.

— Mit mondtál? — felelt Annie elsápadva.

— Te nem fogsz meghalni a karón. Én meg foglak menteni.

— Mit jelentsen ez?

— Hug! — mondta az indiánus, lángoló szemekkel nézve rá.

Aztán visszatért helyére.

— El vagyunk veszve — mormogta ijedten a leányka — ez a nyomorult rám vetette a szemét! Inkább meghalok!

Távoli ordítás jelezte, hogy már közelednek a faluhoz.

— Megvallom, kezdek félni — mondta szegény Blunt. —

Ha csakugyan karóra kötöznének?

— Bizom a vezér leányában. Ismerem — mondta Annie.

— Hátha meghalt.

— Akkor, szegény barátom, bele fogunk nyugodni a sorsunkba.

— Vagy megszökünk!

Ez nehéz lesz!

— Meg kell próbálni!

Most széles tisztásra érkeztek, ahol sűrű bokroktól körbezve terjedt el az »atepelt«.

Az »atepelt«.

A Navajoe-faluk egész mások, mint a többi indiánus tábor. Nem wigwamokból, sátrakból áll, hanem valóságos pajták vannak egymás mellé építve.

Ezek gömbölyű, facölöpös épületek, sártetővel és állatbőrökkel leterítve és belül vonatokról és bányászfalukból rablott szövegekkel kirakva.

A falu közepén a piac, ahol egy üres hordó van a földbe erősítve. Ez kakukfűvel van feldíszítve s az »ember oszlopa« elnevezést adták neki.

Mellette van egy nagyobb pajta, ahol a sackem (vezér) és a vének szoktak összegyülekezni törvénykezésre.

Egy furcsa kápolnaszerű épület volt a sziklafalhoz építve a vezér sátora mellett, a csonka piramishoz hasonlított a legjobban, a régi mexikói templomokra is emlékeztetett kissé.

Széles fehér vonal kígyózta végig egészen a tetejéig.

Mikor a faluban meglátták az érkezőket, a pajtákból vad kinézésű emberek, asszonyok és leányok tódultak ki.

A nők lármáztak és vadul rázták öklüket az idegenek felé.

Bátor Medve a kápolnához vezette a foglyokat.

— Lépjetekek be ide — parancsolta, a nép dühös kiáltozásától kísérve.

Egy sötét folyosón lettek keresztülvezetve, amelyet valami mécs halványan világított meg.

Lementek vagy húsz lépcsőfokon és egy tágas teremben találták magukat, a tetőben kicsi nyílás volt, amelyen halvány fény derengett keresztül.

Az egyik sarokban egy tömeg sötétlett, talán a Nagy Szellemnek, vagy Montezumának, a rég megölt fejedelemnek a szobra.

Egy kis lámpa világított előtte, lehet, hogy a századok óta égő örök tűz volt.

A három foglyot a szobor felé lökdösték és egy lépcsőfokra leültették.

— Ebben a sötétségben maradjunk? — kezdte Harris.

— Amíg a karóra kerültök.

— Előbb még leharapom az orrodát! — dühöngött Blunt.

Az indiánus vállat vont és társaival együtt kiment.

— Szépen vagyunk — kezdte az író — ha nem gondolunk ki valamit, itt maradnak a csontjaink!

— Mit lehetne kigondolni — suttogta Harris — sápadtan nézve menyasszonyára, aki merev arccal ült mellette.

— Még nem tudom, de azt mondom nektek, el fogunk szökni innen.

— Hogyan?

— Még nincs ötletem, de majd csak kiugrik valami a fejemből.

— Várjuk meg Viktóriát — mondta Annie.

— Még mindig remél, miss?

— Igen, Le-es-ka nem felejthetett el engem.

— És ha meghalt? Hány éve nem látta?

— Négy éve.

— Hm!... Nem nagyon bízom benne, Annie.

— Ha késem volna! — mondta hirtelen Blunt.

— Mit használna az itten?

— A kezeinket megszabadíthatnánk.

— És aztán?

Blunt nem felelt. Felállt és figyelmesen hallgatózott.

— Mi az?

— Halljátok ezt a zúgást?

— Mióta beléptünk.

— Mit gondolsz, Harris, mi az?

— Valami földalatti forrás lehet.

— Hátha valahol összeköttetésben van a kápolnával?

— Ki tudja? De miért?

Harris felelni készült, de az ajtó mögötti nagy kő megmozdult és fáklyákkal indiánusok jelentek meg a lépcső felett.

Egy dúsan feltollazott harcos jött elől, megállt a foglyok előtt és mély torokhangon megszólalt:

— Ahu!... Viktória vagyok, a nagy sackem.

Annie, Blunt és Harris felálltak és élénk kíváncsisággal néztek a híres Apache-vezért, akitől már évek óta rettegtek a Kolorádó melletti erődítmények.

Magas, erős szál ember volt, a bőre inkább barna, mint vörös, a szemei feketék és mozgékonyak és a haja túlért a derekán. Szótlanul szemlélte a megkötözötteket és végre Annien akadt meg a szeme és hosszasan nézte.

— Emlékszel rám? — kérdezte Annie.

— Igen, a hosszúfürtűnek a leánya vagy — felelt a nagy sackem, kissé kellemetlenül érintve.

— Az apám bányájában találkoztunk, azt hiszem, a leányod is velünk volt.

— Lehet — felelt szárazon az indiánus.

— Hol van a leányod?

— Nem tudom!

— Beszélni kívánok veled!

— Hug! — mondta egyik kezét felemelve az indiánus — kérdezd meg a Nagy Szellemet, merre lehet most!

— Szóval, nem láthatom? — kérdezte reszketve Annie.

— Nem.

— És mi szándékod van velünk?

— A tanács határozni fog.

— És te bele fogsz egyezni, hogy a hosszúfürtűnek a leányát meggyilkolják?

— A tanács határoz. Én nem tehetek semmit.

— Te, a leghíresebb Apache-fejedelem!

— Én csak háboruban parancsolok.

— Éppen olyan szörnyeteg vagy mint a többi! Nagy-lelkűnek és lovagiasnak képzeltelek, pedig vérszomjas vadállat vagy.

A sackem összeráncolta homlokát, gyors, sötét tekintetet vetett a vakmerő leányra, aztán megrántotta vállát.

— Csak egy asszony vagy!

Aztán rövid szünet után újra megszólalt:

— Készüljetek, a vének már összegyülekeztek.

— Hogy halálra ítéljenek? — mondta Harris.

— Hogy a mentségeiteket meghallgassák.

— Csupa csel — mondta a mérnök — tudom, hogy végződnék az ilyen meghallgatások: egyenesen a karóhoz vezetnek és holnap már nem vagyunk.

— Ma van a naptánc — mondta vigyorogva a rézbőrű.

Egy harcos lépett be és valamit súgott a vezér fülébe.

— A tanács vár — jelentette ki Viktória — kövessetek ellenállás nélkül.

A harcosok körülvették a foglyokat és kitudszkolták őket a lépcsőkön.

A piacon lármás tömeg verődött össze.

A nők bőszerűen visongva tolakodtak a fehérek felé.

— A karóra velük!

— Meg kell skalpozni őket!

— Ezek az asszonyok igazi tigrisek — jegyezte meg Blunt. Aztán tervére gondolt.

— Majd meglátjuk, gonosz macskák.

A foglyokat most bevezették a nagy pajtába.

Tizenkét összevisszatetovált indiánus jelent meg és a vezér köré gyülekeztek, aki leült egy levágott pézsmakörfejre.

Nyugodtának látszottak, csak sötét tekintetük nem ígért semmi jót.

A foglyokat a terem közepére vezették.

Viktória néhány szót váltott a vénekkel.

A legöregebb, aki félmeztelen karján és mellén betetovált jelek és a fején keresztbe fektetett kés szerint ítélve, valamikor hírneves harcos lehetett, felemelkedett és tűrhető angol nyelven megszólalt:

— Ki a fehér emberek feje?

— Én — felelt Harris.

— Ellenségünk vagy, nem igaz?

— Nem, mert sohasem harcoltam ellenetek.

— Mióta nem ellensége a fehér ember a rézbőrűnek? — mondta megvetően a vén. — Én Kemény Hát vagyok és hosszú életemben sohasem hallottam, hogy a fehérek közt lehetnének barátaink.

— Akkor én leszek az első.

— A nyelved kétélű mint a kígyóé és nem vagy őszinte. Mit tettek eddig a fehér emberek a vörösekért? . . . Semmi mást, csak rosszat! . . . A Nagy Szellem adott nekünk földeket és ti elhoztátok ide tüzes fegyvereiteket és elvettétek tőlünk.

— Talán igazad van — felelt Harris — de a fehérek közt is vannak jók és rosszak, ép úgy mint az indiánusok közt. Én nem gondolhattam semmi rosszat, hisz látod, hogy csak egy leánnyal és egy barátommal jöttem ide; mit tehettem volna ennyi hős harcos ellen? Én azért jöttem ide, hogy a hosszúfürtűt megmentsem, akit egy csomó gazember, akik nektek is ellenségek, elfogjak.

— Ki biztosít minket arról, hogy nem kémkedni jöttél ide?

— Ennek a leánynak a jelenléte bizonyítja legjobban békés szándékainkat. Hisz tudod, hogy az ő apja fegyverekkel látott el benneteket.

— Ismertük a hosszúfürtűt — felelt az indiánus — de senkisé mondhatja, hogy a barátunk volt. Ő eladott nekünk fegyvereket, mert ez a saját érdekében volt.

— Mégis barátságban voltál velem, hisz a leányodat is elvitted hozzá.

— Nem volt a barátom, sohasem lehetett!

— Hazudsz! — kiáltott Annie, lábával dobbantva. — Te bennünket meglátogattál a bányában a leánnyal együtt!

— Hogy megszámláljam a skalpjaitokat — felelt a rézbőrű.

— Alávalók vagytok — kiáltott megvetően a leányka. — Ez egy gyilkos-gyülekezet!... Megkímélhetnétek ettől a komédiától!

— Még nem hoztunk ítéletet — felelt a vezér, akire a leány szavai nem sokat hatottak.

— Az egyik fehér ember azt mondja, hogy a barátunk. És a másik?

— Én!... — kiáltott Harry. — Óh!... Én a testvéretek vagyok!...

Nevetés hangzott fel köröskörül.

— Milyen érdem jogosít fel erre a dicsekedésre?

— Az író kissé meghökkent, aztán határozott hangon felelt:

— Egyszer egy indiánust mentettem ki a Kolorádóból és ő testvérének nevezett.

Blunt oly kómikus komolysággal mondta ezt, hogy Annie és Harris csak nehezen tudták visszatartani mosolygásukat.

— Hogy hívták? — kérdezte a vén.

— Fekete ökör! — felelt gyorsan az író.

— Sackem volt?

— Azt hiszem.

— Apache?

— Nem tudom, nem mondta meg.

Az öreg ránézett rosszakaratú szemeivel.

— Kár, hogy nem kérdezted. Talán a velünk barátságban levő Navajoe-törzsből való volt.

— Csakugyan az volt — jutott eszébe az írónak.

— És hol mentetted meg?

— Mit tudom én már azt?... A víz mély volt, majdhogy magam is odavesztem.

— Jól van, megkerestetjük ezt az indiánust. Holnap jön hozzánk egy navajoe-küldöttség és megkérdezzük, hogy ez a...

— Fehér ökör, — mondta Blunt.

— Nem feketét mondtál?

— Mindegy.

— Elszívtad velem a »klumetet«, a békepipát?

— Nem, mert benmaradt a vízben. De veletek szívesen elszívnam.

— Dohányt a fehér harcosnak!

— Majd máskor, ha megtaláltátok a Sárga Ökröt!

— Fehér! — javította ki flegmatikusan a vén.

— Nincs jó színérzékem, — felelt szintoly nyugodtan az író. — Megvallom, nem is emlékszem, hogy milyen ökörnek hívták, fehér, vörös, sárga, zöld vagy azur...

Mérges üvöltés szakította félbe.

A vének végre megértették, hogy tréfát űznek belőlük és az író utolsó szavai vad zajba fultak bele.

— Ej!... Megbolondultatok?... — kérdezte az író. — Hiszen olyanok lettetek egyszerre mint a jaguárok.

Viktoria felállt.

— Elég!... — mondta dühtől elfojtott hangon.

Az első vén a szomszédjához fordult.

— Van valami panaszod a fehér faj ellen?

— A fiamat egy fehér arcú csapat megölte, fent a csúcsokon — felelt a megszólított. — Ő most scalp nélkül bolyong a túlvilági réteken és várja, hogy egy fehér ember fejbőrével pótoljuk az övét.

— És te, Erős Vihar?

— A fehér emberek egy éjjel megtámadták az »atepeltemet« és meggyilkolták az asszonyomat és a fiaimat.

— És te, Kemény Nyak?

— Az apám fejbőre egy nyomorult bányász kezében maradt.

— És te, Fehér Kéz, mit vethetsz a szemükre?

— Én a saját szememmel láttam, amint a három fiamat letaszították a szikláról a Kolorádóba; még ma is siratom őket.

— A fehér emberek tehát ellenségeink és hazudnak, mint az asszonyok, ha mást mondanak. Vezessétek vissza a foglyokat és ítéletet fogunk hozni.

— Vége a lelketlen komédiának — mondta Harry — nem volt érdemes ennyire fárasztani magatokat!

Az örök kituszkolták őket és az asszonyok üvöltésétől, a kutyák ugatásától kísérve, visszavezették a foglyokat a kápolnába.

A naptánc.

Mély levertség vett erőt a szerencsétlen foglyokon, mikor egyedül maradtak a homályos templomban.

— Vége — szakította félbe a nyomasztó csendet az író — készülhetünk a hosszú utazásra. Még jól esik az a tudat, hogy Annie talán életben marad.

— Inkább veletek öljenek meg, mint egyedül maradni ezekkel — mondta könnyes szemekkel a leány. — Bocsássatok meg, szegény barátaim, hisz miattam vagytok itten!

— Nincs mit megbocsátanunk, drága Anniem — mondta szomorú mosollyal Harris.

— Mister Harris, ez mégsem mehet így. Kell valami segítségnek jönni.

— Talán az ezredesre számítsz?

— Hallgass ide, Harris. Mit gondolsz, hol végződik ez a víz?

— Alighanem a Kolorádóban.

— Olyan erősen hallatszik, hogy...

— Azt hiszed, össze van kötve valahol a kápolnával?

— Csend! — mondotta hirtelen Blunt.

Kintről zajos lárma és ikkischota-hangok hallatszottak be. Ugyanabban a percben megmozdult a nagy kő.

— Megint itt van a jaguár! — mondta Blunt.

A sackem feléjük lépett.

— A sápadt arcuk velem jönnek! ... Kezdődik a naptánc és be akarom nekik mutatni a harcosaim bátorságát és ügyességét.

— Bál lesz? — gúnyolódott Blunt. — Szerezz nekem is egy szép és jó táncosnőt.

— Vörösbőrű nem táncol fehér emberrel — felelt büszkén a vezér.

Kivezették és a piacon összegyülekezett vének közelében felállították őket.

Mialatt a harci sípok élesen zúgtak és egy pár ember farkasbőrből készült dobokat vert, azalatt húsz harcos jött ki a nagy sátorból. Egy medvebőrbe bujtatott mágus vezette őket.

A mellük szabadon volt, kék és fehér színekkel a legsajátságosabb módon teletetováva.

A hús harcos megkerülte a teret és aztán a nap felé fordulva, amely a Nagy Szellemet képviselte számukra, elkezdtek a nap-táncot.

Táncnak éppen nem lehetett nevezni. Összevissza ugráltak és forogtak maguk körül, ordítva mint a fenevadak és tomahawkjaikat suhogtatva. Némelykor egymás ellen fordultak és verekedést imitáltak, aztán folytatták az ugrándozást.

Több óra hosszat tartott ez a tánc, mindig vadabbul, végre besötétedett, fáklyákat hoztak és a táncosok teljesen kimerülve elhagyták a piacot.

Most egy sátorból kijöttek a jövő harcosai, majdnem egészen meztelenül, a legfurcsább módon kifestve.

Tizenöt-tizenhat évesnél nem volt köztük idősebb.

A piac közepén megálltak és meghajolva a négy világrész felé, belefogtak az alkalmi imába.

»Nagy Szellem, összejöttünk, hogy a te napodat megünnepeljük és felajánljuk neked a testünket. Vigyázz az asszonyainkra, a barátainkra és az apáinkra és segíts meg a csatáinkban.«

Aztán a mágus felé fordultak, aki Viktória intésére hosszú, vékony kést vett elő.

A legidősebb fiu a földre dobta magát; a mágus két mély vágást csinált a késsel a melle fölött, a vérző sebbe fadarabokat helyezett és azokat kötéllel odakötötte.

A jövő harcosa sóhaj nélkül, nyugodtan felkelt.

— Micsoda lelkierő! — csodálkozott Blunt, a vérrel borított gyereket bámulva.

Mikor az egész had hangtalanul végigszenvedte az operációt, a jövő harcosai még mindig nem tettek eleget.

Most meg kellett mutatniok, hogy dacára sebeiknek, részt tudnak venni a naptáncban.

Egy kis »tüzes italt« kaptak és beálltak a többi ugrándozó közé.

— Meg vannak bolondulva — mondta Blunt — meg akarják őket ölni?

— Nehezen szerzik meg a harcos címet — jegyezte meg Harris.

— Visszataszítóak! — mondta Annie.

— Már nem uralkodnak magukon.

— Addig fognak ugrálni, amíg összeesnek.

— Menjünk — mondta Annie — nekem elég volt.

— Szeretnék ezer mértöldnyire lenni innen — mondta Harris.

— Beszélék Viktóriával. Most már inni kezdenek és mind lerészegszenek.

A sackem nem messze tőlük egy fatörzsön ült a vének között.
A mérnök hozzálépett.

— A hosszúfürtű leánya fáradt és vissza akar térni a kápolnába.

A vezér csodálkozva ráncolta össze a homlokát.

— Hallottad? — ismételte Harris.

— Hogy mersz parancsokat osztogatni az apacheok vezérének?

— Nem én, hanem a hosszúfürtű leánya kéri tőled.

Az indiánus türelmetlen mozdulatot tett.

— Különben is — folytatta Harris — sokkal inkább biztonságban vagyunk a templomban, mint itt, a harcosaid inni fognak és talán bántalmaznak minket.

A vezér intett az öröknek.

— Vezessétek őket vissza és tizen örködjenek a kápolnánál.

— Köszönöm — mondta Harris.

Viktória nem méltatta feleletre és másfelé fordult.

— Most hozzáfogunk — mondta Blunt, mikor egyedül maradtak a templomban.

— Még mindig a forrásra gondolsz? — mondta Harris.

— Természetesen.

— Először fel kell szabadítani a kezeinket.

— Az én fogaim farkasfogak; miss Annie, tartsa a csuklóját a szájamhoz. Nem fog sokáig tartani.

A leányka engedelmeskedett.

Az írónak valóban erős fogai voltak, mert néhány perc múlva a kötelékek szétrágva lehullottak.

— Ki tudja oldani a mieinket? — kérdezte Anniétól.

— Remélem.

— Mister Harris először.

— Nem, először Blunt — felelt a mérnök.

— Ne vesztegessük az időt, uraim.

Annie munkához látott és néhány perc múlva az összes kezek szabadon voltak.

— Gyorsan — mondta Blunt — először nézzük meg, nincs-e veszély kintről.

Amerikai párbaj.

Az író csendesen ment fel a lépcsőkön és vigyázva kissé félretolta a követ.

Nem messze, teljesen megfélelkezve a foglyokról, ültek az örök. Előttük egy üveg tüzes ital állott és már mind a tizen alaposan be voltak csípve.

— Minden jól megy — mormogta az író és visszasietett barátaihoz. — Holnap reggelig senki sem fog bennünket háborgatni — mondta nekik. — Az indiánusok isznak mint a kefekötők.

— Akkor kezdjük! — mondta Harris.

— Igen, keressük meg a forrást — tette hozzá Annie.

A mérnök megfogta a kis lámpát és együtt bementek a belső terembe. A legnagyobb csendben lépkedtek tovább egy folyosóra, amelyik a nagyterembe nyílt. A zuhogás innen jött és itt kellett lenni a pataknak.

Egyszerre egy hasadék előtt állottak, amelyik kettéválasztotta a falat.

— Itt vagyunk — mondta a mérnök. — Rá merjük magunkat bízni erre a forrásra, amely egészen fent a hegyről szakad le?

— Miért nem? — felelt határozottan az író. — Igy még kellemesebb lesz meghalni, mint fent a torturakarón, nem igaz?

— És Annie? — mondta Harris reszketve.

— Hallgass reám — felelt Blunt nagyon komolyan — már mondtam neked, hogy fehér nőket nem szoktak a karóra kötni.

— Igen, sőt gyakran feleségül adják őket valamelyik indiánushoz.

— De nem mindjárt, remélem?

— Nem, a házasság csak hónapok mulva történik meg.

— Mister Harris, fájdalmas dolog lesz önre nézve, de nincs más választásunk.

— Mit akarsz, Blunt?

— Nézzük meg előbb a forrást.

— Nem, beszélj.

— Később.

A mérnök letette a lámpát, Blunt észrevette, hogy a keze remeg és nagy izzadságcseppek gyöngyöznek a homlokán.

Mély szánalom vett erőt rajta.

— Talán innen bele lehet ereszkedni? — mondta. Ki lehet bújni? Van elég hely?

Harris kihajolt.

— Igen — kiáltott — van hely. A patak itt átfúrta a sziklát és szabadon szalad.

— Nem fogunk belefulladásni? — kérdezte az író.

— Itt nem, de tovább?

— Ha itt maradunk, akkor felkötnek a karóra és holnap délig már meg is leszünk skalpozva.

Harris kétségbeesett tekintetű vetett Anniera.

— Isten kezében vagyunk.

— És Annie?

— Hagyjuk itt? Ha mégis megölik.

— Ha mi megmenekülünk, megkeressük Buffalót és akkor...

Félbeszakította magát és a folyosó belsejébe nézett.

Figyelve hajolt előre, de hirtelen bős ordítás verte fel a folyosó csendjét.

— Az indiánusok!

Egy ugrással kivetette magát a szakadékon, magával rántva a mérnököt is.

— Harris! — sikoltott Annie.

Hét-nyolc indiánus tört elő a homályból.

Annie bele akarta magát vetni a szakadékba, de egy indiánus éppen akkor fogta meg a karját.

— Megfizetsz értük is! — ordított a vörösbőrű, megfogta egyik kezével a haját és a másikkal felemelte kését.

Már a földre dobta és meg akarta skalpozni, amikor egy másik visszatartotta.

— Ez a sackem dolga.

Most megjelent Viktória is az alvezéreivel.

— Hol vannak? — kérdezte szörnyű hangon.

— Elmenekültek!... Beleugrottak a patakba.

A sackem átkozódott.

Annie lerogyott és zokogva takarta el kezeivel arcát.

— Skalpozzátok meg őt és a fejbőrét tegyétek ki az első ember oszlopára — mondta egy harcos.

— Nem, karóra, karóra! — ordítottak a többiek, akik mind részegek voltak.

Bátor Medve hallgatott egyedül.

- A Mezők Napraforgója! . . .

— Karóra! — kiáltottak és a zokogó Annie felé nyujtották karjaikat.

Bátor Medve felemelt tomahawkkal odaugrott.

— Ezt a leányt én fogtam el és az enyém!

— Ez a leány a törzsé — mondta a vezér. — Ő fog bűnhődni a társai helyett és az ő haja fogja ékesíteni a Bátor Medve övét.

Intett és egy ember felemelte a szerencsétlen leánykát és a többitől követve kivitte.

Annie rémült sikoltása elveszett a vad zajban.

Mikor megjelentek, a részeg csapatok feléjük rohantak.

— Hug! Éljen Viktória! — ordították. — Karóra vele!

— Gyáva népség, egy védtelen nőt meggyilkolni, azt tudtok! — kiáltotta szép fejét gögösen felemelve, megvető hangon.

Egész erejét visszanyerte és abban a véleményben, hogy Harris már nincs az élők sorában, elkészült sorsára és bátran akart meghalni.

Minden ellenállás nélkül vitette magát. Csak mikor a karó előtt letették, ébredt fel benne egy percre az iszonyat.

— Nem, nem! — kiáltotta kétségbeesetten és ki akarta magát szabadítani. — Inkább tomahawkkal sujtsatok agyon! A Bátor Medve így is megkapja a skalpot!

Viktóriában valami jobb érzés támadt fel, mert felemelt tomahawkjával közbe akart lépni, mikor egy határozott hang visszatartotta.

— Mi történik itt?

Az indiánus tömeg szétnyílt, hogy helyet csináljon egy ujonnan érkezett kis lovascsapatnak.

— Félre az útból!

A csapatot egy nagyon szép fiatal leány vezette, aki fehér lovon ült.

Annieval körülbelül egy korban levő indiánus leány volt, könnyed, kecses és mégis energikus vonásokkal, szénfekete hajjal, amely szabadon lebegte körül meztelen vállait, és ezüstpénzzel volt átfonva.

— A Mezők Napraforgója! — kiáltották meglepetve az indiánusok

— Leányom! — szólalt meg Viktória, leeresztve baltáját.

— Le-es-ka! — örvendezett Annie is.

A fiatal indiánus leány megállította a remek fehér lovát és nem messze a karótól megállt, Anniera szegezve fekete szemeit.

— Az aranyhajú! — kiáltott fel.

— Ismersz, Le-es-ka? — kérdezte Annie és hasztalan igyekezett magát kiszabadítani az erős kezekből, amelyek tartották.

— Igen! Te a hosszúfürtűnek a leánya vagy.

— A társaid meg akarnak ölni! Le-es-ka, te ezt nem engedheted meg!

A Mezők Napraforgója leszállt a lováról és Viktóriához közeledett, aki magában konstataulta, hogy imádott leánya nagyon rosszkor jött.

— Hogyan jössz most ide? — kérdezte a sackem nem nagyon barátságos hangon.

— Elvégeztük a dolgunkat, apám — felelt a leány. — A Canont megszabadítottuk a sápadt arcoktól, a fehér katonák visszavonultak.

Megelégedés csillant fel a harcos szemeiben.

— Méltó vagy hozzám — mondta büszkén. — Most végig nézheted az aranyhajú büntetését.

Napraforgó Anniera nézett, de arca mozdulatlan maradt.

— Gyáva vagy te is — mondta Annie — pedig különbnek hittelek, mint a többi.

Az indiánus leány összeráncolta homlokát.

— Megmutatom neked, aranyhajú, hogy méltó vagyok arra a névre, amit apám adott nekem, ha elfogadod az ajánlatomat. Tudom, hogy a fehér nők is sokszor harcolnak a férjükkel együtt. Akarsz velem mérkőzni? Vagy a te hajad lesz az enyém, vagy az enyém a tied.

— Ennek a leánynak a skalpja kizárólag engem illet — vetette magát közbe a Bátor Medve.

— Kapsz másikat!

A lovához ugrott, nyeregtáskájából egy vértől csepegő szőkefürtű skalpot vet ki és az alvezér felé dobta.

— Itt van! a tied! És most, aranyhajú, kettőnkön áll a vásár, ha nem félsz.

— Elfogadom — felelt Annie — adjátok ide a karabélyomat és állapítsátok meg a feltételeket.

— Holnap hajnalkor, az erdőben fogjátok egymást lövésre keresni. Igy párbajoznak nálatok a nők, nem igaz?

— Igen — felelt Annie.

— Ne gondold, hogy kímélni foglak — mondta az indiánus leány. — A te szép hosszú hajad holnap az enyém lesz!

Aztán Viktóriához fordult:

— Nincs semmi mondani valód?

— Te vagy a tribu büszkesége — felelt ragyogva a vezér.

A nap még nem kelt fel a magas hegyek mögött, mikor Annie és Napraforgó már az erdőben rejtőzködtek.

Mindketten karabéllyal és késsel voltak felfegyverkezve.

— Szabad vagy — mondta a sackem, mikor feloldotta Annie kötelékeit. — Figyelmeztetek, hogy az erdőt örök veszik körül, ha szökni akarnál. Napraforgó az erdőben van: keresd.

Mikor Annie egyedül maradt, bokrok mögé rejtőzködve, pehelykönnyű lépésekkel az erdő közepe felé tartott.

Úgy kellett megtalálnia ellenfelét, hogy az ne vegye észre őt és lőnie kellett, mielőtt meglátja őt.

Annie elhatározta, hogy mindent megtesz, hogy a szörnyű kínzásokat elkerülje és szive mélyén azzal a reménnyel, hogy talán még viszontlátja Harrist, tágranyilt szemekkel és megfeszítetten hallgatózva, halkan, kutatva lopózott tovább.

Vakmerőség és bátorság kellett hozzá, egy ilyen amerikaiak által kitalált párbajba belemenni.

Egészen más az, amikor az ember egy szobában maga előtt látja ellenfelét.

Egy szemünk előtt levő ellenséggel félelem nélkül lehet verekedni, de ez az erdőbeli bujósdi, valami bizarr érzék a találmánya, sokkal veszedelmesebb és aki részt vesz benne, nem képes szabadulni szorongó érzésektől.

Annie is, dacára, hogy karabélyja nála volt és jól tudott vele bánni, nem tudta egészen leküzdeni nyomasztó lelkiállapotát.

Mindamellett erősen feltette magában, hogy drágán fogja adni az életét.

Egy sűrű bokor mögött megállt és körül figyelt.

Egy madár hosszan füttyentett, másképp csend volt köröskörül.

— Hol lehet? — suttogta reszketve a leányka.

Egyszerre végigrázkódott. Háromszáz lépésnyire tőle halk rezgés hallatszott.

Mozdulatlan maradt, a lélekezését is visszatartotta. A szive erősen vert.

A kis madár nem énekelt többé.

Pár perc múlva emberi alak jelent meg egy mogyoróbokor mögött.

Napraforgó volt, aki őt kereste.

Annie erélyesen felemelte puskáját és két faág között célzott.

— Az én életem fölér az övével — mormogta határozottan.

A sackem leánya éppen szembefordult vele.

Sötét szeme kutatva siklott a bokrokon keresztül.

Annie nem tévovázott tovább.

— Nem fogom megölni — határozta el magában — megmutatom ezeknek a vadállatoknak, hogy a fehér nők nagy-lelkűek tudnak lenni.

Csattanás dördült el a bokrok között.

Le-es-ka félreugrott, aztán sikoltva lebukott.

Egy ugrással megint felemelkedett és kétszer egymásután belőtt a bokrok közé, ahonnan a füstfelhőt látta felszállani, aztán megint elesett.

Annie kirohant a bokor közül és újra megtöltött karabélyával az indiánus leány felé sietett.

Napraforgó egy kaktusz-bokor mellett feküdt, melle vérrel volt borítva.

Mikor Anniét meglátta, fel akart emelkedni és fegyvere után kapott, de újra visszaesett.

— Vedd el a skalpomat — mondta félelmet keltő hidegvérrel — a tied!

Annie megfogta az övén lógó kést és messzire eldobta.

— A sápadt arcú nők nem árulják el a barátságot, Le-es-ka. Mutasd a sebeidet, majd bekötözöm.

A vad láng kialudt a sebesült leány szemeiben.

— Túlságosan nagy-lelkű vagy — mormogta.

Lódobogás hallatszott és Viktória jelent meg kíséretével.

Mikor meglátta leányát a földön és Anniét föléje hajolva, rettenetes üvöltésbe kezdett.

— A Nagy Szellem átka legyen rajtad! Fehér ember leánya! — kiáltotta.

Le-es-ka félig felült.

— Apám — mondta — a hosszúfürtű leánya megkímélt attól a szégyentől, hogy scalp nélkül kelljen a másvilágra mennem.

A rettegett vezér arcán megindultság futott keresztül.

Néhány percig csodálkozva és hálásan nézte Anniet, aztán leányának sebe fölé hajolt.

— A Nagy Szellem örködött feletted — mondta felállva — a seb nem halálos.

Aztán kíséretéhez fordult :

— A rossz szellem szálljon a szívembe ; Wakondah ne engedjen vadászni az áldott mezőkön és hagyjon éhen halni a földön ; a Kolorádó hullámai nyeljük el a testemet, ha valamikor megszegem fogadalmamat. Ebben a percben fogadom, hogy az Aranyhajut megvédem és jaj annak, aki hozzá mer nyulni. Úgy lesz, ahogy mondtam !

A földalatti patak.

Mialatt az Aranyhajú bátorságával megmentette a saját életét, azalatt Harris és Blunt kétségbeesett erőmegfeszítéssel küzdöttek a lezuhanó vízzel.

A leányka sikoltását alig hallották már, oly gyorsan ragadta őket magával a sziklák közt lezuhanó patak.

Csakhamar teljes sötétségben voltak.

Mikor a vízbe beleestek, felsikoltottak, oly jéghideg volt az. Hangjuk beleveszett a földalatti patak boltozataiba.

— Blunt — kiabált a mérnök — azt hiszem, hogy a csontjaim megfagynak !

— Ússzál — biztatta az író, aki kétségbeesetten hadonászott maga körül.

Egyszerre a víz hirtelen nyugodt lett és a zúgás, ami eddig kísérte őket, hirtelen elnémult.

— Harris — kiáltotta a derekasan úszó író.

— Itt vagyok melletted — felelt a mérnök.

— Mi történt ? Hova visz ez az átkozott patak ?

— Csendes vízbe jöttünk !

Hangja többszörös visszhangot keltett, mintha valami hatalmas boltozat lett volna felettük.

— Valami földalatti medencében lehetünk — találgatta Harry, kinyújtott karjával hasztalanul igyekezve elérni a tetőt.

— Maradj csendesen, Blunt ! Valami távoli mormogást hallok !

A földalatti homályos üregben a hátuk mögött a patak zuhogott, előttük azonban valami távoli szelid, halk moraj hallatszott. — Ott kell lenni a torkolatnak — mondta a mérnök rövid hallgatás után.

— Keressük meg, Harris. Sokat adnék érte, ha kijuthatnánk innen.

— Azt hiszed, a Kolorádóba folyik?

— Remélem.

Tovább úsztak és öt perc múlva Blunt lába valamibe beleütődött, valami falba, aztán még nagyobb erővel sodródott tovább.

— Azt hiszem, a torkolatnál vagyunk, Harris! — kiáltott.

— Jó jel! — felelt vissza a mérnök.

— Hagyjuk el magunkat egészen?

— Legjobb lesz.

A fiatal emberek hátukra feküdtek és vinni hagyták magukat a sebesen zuhogó ártól.

A karjaikat szétterjesztették, nehogy valamibe beleütközzenek. Kis idő múlva a robaj erősödött a sötét boltozat alatt.

— Hallod, Harris? — figyelmeztette rá Blunt.

— Hallom — felelt a mérnök.

— Mi lehet?

— Talán vízesés...

— Ha magasról fogunk bezuhanni a Kolorádóba...

— Attól félek!...

— Ezer ördög!

— Félsz?

— Összetörünk a sziklákon!

— Ijesztgetni akarsz?

— Ej!

— Mi az?

— Fényt látok!

— A torkolat!

— És a Kolorádó lent!

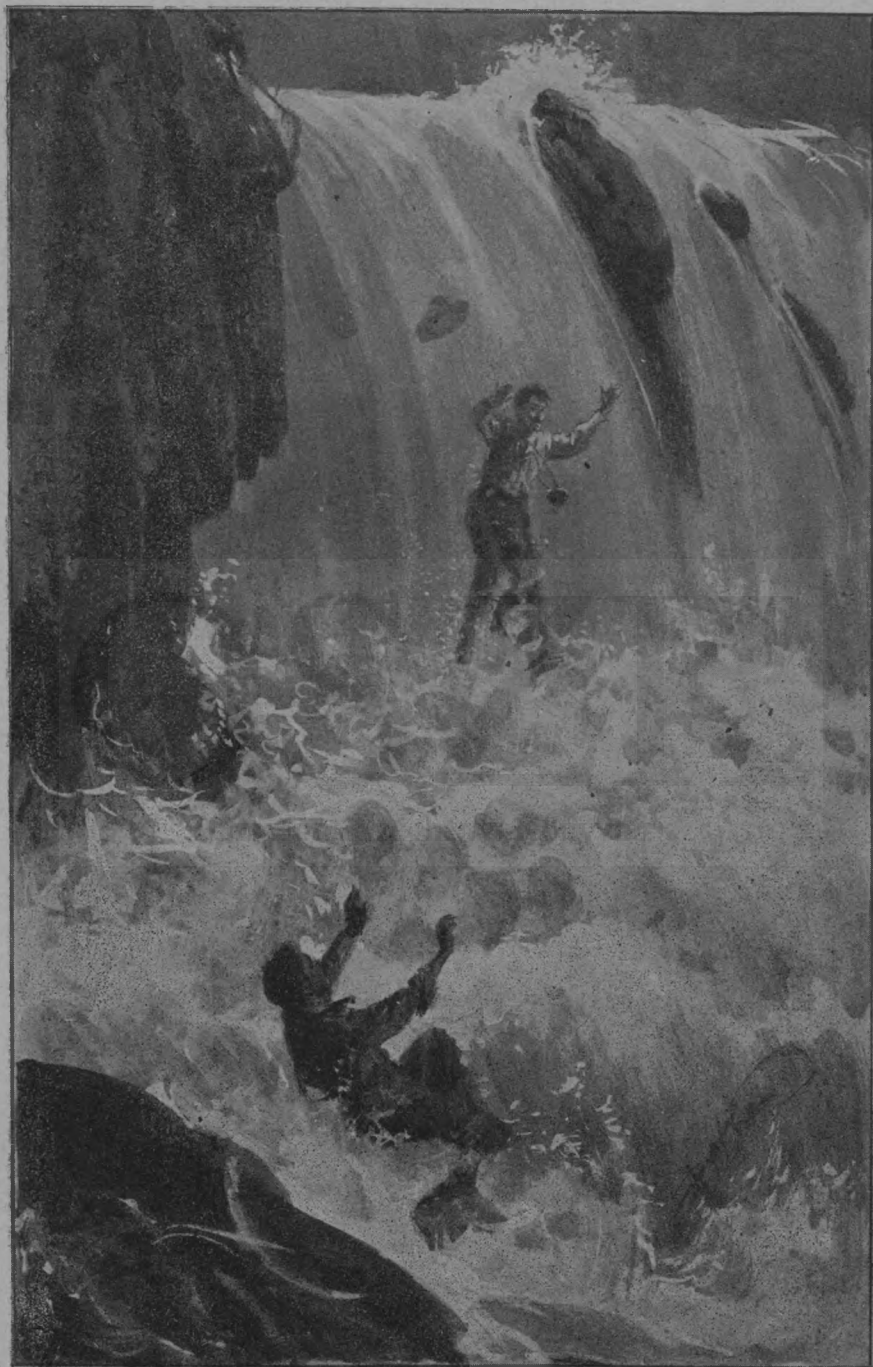
— Valami bőgést is hallok!

— Ne vitessük magunkat tovább!

— Lehetetlen. Nem tudok megfordulni.

A zúgás nagyobb lett és a víz most iszonyú erővel sodorta őket tovább.

— Harris — kiáltott ijedten Blunt — odavágódunk!

... irtózatos dörgéssel lezuhantak.

Hangját elnyelte a bömbölő zengés.

— Isten kezében vagyunk!

A tajtékos hullámok tetején keresztülvágtattak az utolsó boltozat alatt és egyszerre irtózatossá dörgéssel lezuhantak.

Mikor Harris magához tért, nagy fa alatt találta magát, amelynek gyökerei egy széles, nyugodt folyóban fürödtek.

Blunt sárosan, összevisszatépett öltözetben hajolt föléje.

Még mindig éjjel volt, a hold magasan és tisztán ragyogott és visszatükrözött a folyó sima vizében.

— Jól van, Harris — kiáltott Blunt boldogan — nyisd ki a szemedet! Éppen orvosért szaladtam volna, ha lehetett volna itten találni!

— Hogyan jöttem ide?

— Én hoztalak és valóságos szerencse, hogy a közeledben voltam, mikor a patak kidobott.

— Hogyan lehet az, hogy a fejünk nem loccsant szét?

— Egész csoda és nem is igyekszem megfejteni. A fő, hogy most a lehető legjobb helyzetben vagyunk.

— Neked köszönhetem az életemet, Blunt.

— Helyes. Csak az a baj, hogy még mindig apache-területen vagyunk és nincsenek fegyvereink, még egy árva késünk sem.

— Kikerüljük az indiánusokat.

— Ha az indiánusok mégis bántalmazzák Anniet!

A mérnök elfehéredett.

— Ezt Viktória nem meri! — mondta rövid hallgatás után.
— Lehetetlen!

— Mit fogunk most tenni?

— Megkeressük Buffalo Billt!

— Azt hiszed, még mindig a »cliffben« van?

— Majd megtudjuk.

— Hogy fogunk felkapaszkodni a sziklákra?

— Elég ösvény vezet fel a csúcsok felé!

— Keressünk most valami pihenőhelyet és várjuk meg a reggelt.

— És reggelizzünk, ha lehet. A hideg fürdő vagy az izgalom okozza, de olyan éhes vagyok, hogy egy fél kecskét megennék!

Hosszas keresgélés után valami édes bogyót találtak a fűben és másnak hiányában azzal csillapították étvágyukat.

— Sovány reggeli, de legalább nem halunk éhen! — mondta az író, aki megint teljesen birtokában volt jókedvének. — Bár szó nélkül elcseserélném egy darab sülttel.

— Most aludni kellene!

— Mit gondolsz, nem keresnek bennünket a rézbőrűek?

— Nem hiszem.

— Akkor csakugyan aludjunk, az idő gyorsabban mulik.

— Igen, ha tudok!

— Miss Anniera gondolsz, úgy-e?

— Igen — felelt szomorúan az ifju. — Borzasztóan nyugtalan vagyok!... Csak valamit tudhatnék róla!

— Harris, nem tehetünk semmit, amíg nem találkozunk az ezredessel. Csak a skalpunkat veszélyeztetjük.

— Aludj, Blunt. Majd virrasztok, ameddig tudok.

— Köszönöm, Harris.

A fiatalember a fűbe hajtotta fejét és nemsokára horkolni kezdett.

Másnap egész nap ott maradtak, hogy teljesen kipihenjék magukat és semmi figyelemreméltó dolog nem történt. Az apacheok valószínűleg azt hitték, hogy megfulladtak és nem üldözték őket.

Este nyolc óra felé a fiatalemberek elhatározták, hogy megkezdik az utat a »cliff« felé.

A mérnököt egy aggodalom kínozta, de nem akarta nyugtalanítani Harryt és azért nem szólt. Attól félt ugyanis, hogy a Canonnak csak egy kijárása van, még pedig a vörösbőrűektől megszálva.

Tudta, hogy az apacheok csakis ilyen canonokba építik faluikat, hogy teljesen védve legyenek.

A gazdag lombú fák itt olyan mély árnyékot vetettek, hogy nem kellett félniük attól, hogy meglátják őket, a víz zúgása pedig elfojtotta könnyű lépteiket.

Néha-néha kicsi állatok vagy madarak rebbentek fel előttük és hirtelen eltűntek a fák mögött.

Többnyire kecses antilopok vagy fekete szarvú dämuvadak voltak.

Éjfél felé egy magas sziklák között vezető keskeny útra értek.

Itt megálltak.

— Azt hiszem, ezen az úton jöttünk le! — kezdte Blunt.

— Igen, ez az!

— Menjünk?

— Előbb nézzük meg, nincsenek-e itt indiánusok?

— Nem látok senkit.

— Az ám, de majd később!

— Határozzunk!

— Én nem fordulok vissza, Blunt. Most már egészen bizonyosan tudom, hogy nincs más kijárási út és ha itt maradunk az erdőben, ránk találnak, pedig fegyver nélkül vagyunk!

— Akkor előre!

Az utat szegélyező sziklacsúcsok olyan magasak voltak, hogy alig engedtek be némi fényt.

— Már semmit sem látok. Be fogjuk törni az orrunkat! — mérgelődött Blunt.

Egyszerre fény csapott a szemükbe.

— Ejha! — mondta Blunt. — Hisz ez tűz!

— Valaki melepszik — suttogta vissza Harris.

Megvárták, amíg szemeik hozzászoknak az erős fényhez, aztán jobban megnézték.

Blunt megrázkódott.

Nagy farakás égett előttük és a földön háttal feléjük egy ember guggolt.

Hosszú fekete haját és a fején levő ékes tollbokrétát egészen jól lehetett látni.

— Apache-kém! — suttogta az író.

— Igen — adta vissza halkán a mérnök. — Vajjon egyedül van-e?

— Nincs mellette senki.

— Lándzsa fekszik mellette.

— És tomahawk lóg az övén.

— Alighanem alszik.

— Ezek álmukban is mindent hallanak!

— Nem lehet kikerülni?

— Ketten vagyunk. Támadjuk meg.

— Legjobb lesz. Nagyon halkán.

Vigyázva, a fal mellett tapogatózva osontak előre.

Harris már majdnem a tűz mellett volt, mikor a vörösbőrű hirtelen ordítva felugrott.

Egy perc alatt megragadta lándzsáját és ellenségesen Harris felé fordult.

A mérnök feléje vágott, de ez félreugrott és kikerülte a halálos csapást.

— Ide, Blunt! — kiáltotta.

Nagyon megijedt, mikor senki sem felelt. Miután nem hitte, hogy az író a veszély elől szökött meg, nem tudta, mi történhetett vele és hideg veríték ütött ki homlokán.

Az indiánus azonban megint a szive felé vágott. Harris kétségbeesetten védte magát, jobbra-balra ugrálva és Blunt nevét kiabálva.

Hirtelen egy sötét alak tűnt fel a rézbőrű mögött, csattogás hallatszott és mérges hang kiáltotta:

— Fogd ezt, rabló!

Az indiánus koponyáját borzasztó ütés érte, úgy hogy a lándzsát eleresztve leesett a földre.

— Blunt, kedves barátom! — kiáltott Harris.

— Megkapta a magáét! — hajolt az indiánus fölé Blunt.

Aztán mosolyogva felkelt.

— Fogadok, azt hitted, hogy elszöktem.

— Oh nem, Blunt.

— Ha feleltem volna, észrevett volna és nem támadhattam volna meg. Vége van?

Harris megnézte a vérző fejet.

— A seb nem halálos, csak el van ájulva.

— Végezzünk vele?

— Visszataszító volna. Vegyük el a fegyvereit és szökjünk.

— Az út szabad!

Összeszedték a lándzsát és a baltát és futni kezdtek a keskeny sziklaszorosban.

Buk Taylor.

Még három óra sem volt, mikor felértek a Gran-Canon csúcsára, éppen oda, ahol az indiánusok elfogták őket.

Annnyira fáradtak voltak, hogy alig léptek a teraszra, egymás mellé estek és nem tudtak megmozdulni.

— Nem érzem a lábamat, Harris — mondta Blunt.

— Én már nem tudok lélekzeni — felelt a mérnök.

— Pedig nem maradhatunk itt soká!

— Most biztonságban vagyunk.

— Közel vagyunk a »cliff«-hez és talán még mindig be vannak csukva.

— És a Rákász-király kezeibe kerülünk.

— Ott lesz még?

— Hátha?

— Becsületemre mondom, szeretném, ha ott lenne.

— Mit csinálnál vele?

— Ledobom egy szikláról. Nem nyugszom addig, amíg ezt az álnok kutyát le nem nyúzom.

— Én is megesküdtem, hogy megfizetem az árulásait — mondta Harris.

— Nem megyünk el a Gran-Canonból, amíg meg nem kapta a magáét.

— Felakasztjuk!

— Amit akarsz, Blunt.

— Menjünk a »cliff«-be. Próbáljuk meg. Legfeljebb kétszáz lépésnyire van.

— Tudsz mozdulni?

— Hisz már nem sok az egész.

Nagynehezen közeledtek és lassan mentek fel az úton.

Egy sziklánál befordulva, meglátták a »cliff« ablakait.

— Nincs benne világosság — jegyezte meg nyugtalanul Blunt.

— Már nem lesznek benn — felelt Harris. — Hisz emlékszel, arról beszéltek, hogy megölik a lovakat és új kötelet csinálnak.

— Talán alusznak?

— Menjünk a bejáráshoz.

Tovább vánszorogtak.

Hirtelen lópatkódobogást hallottak.

Parancsoló hang szólította meg őket.

— Állj!

Hatalmas alak jelent meg a szikla mögül és óvatosan közeledett az ösvény szélén.

— Lovas! — mondta Blunt, megfogva a ládzsát és a szikla-falba kapaszkodva.

— Zárjuk el az utat — felelt Harris — és lökjük bele a Kolorádóba.

A lovas megállt.

— Ki az? — kiáltott újra.

— Ezer..., hisz ezt a hangot ismerem! — jelentette ki az író.

— Buk Taylor! — tette hozzá a mérnök. — Ide, mister Buk, ne félj! Mi vagyunk, Harris és Blunt!

— Ti? — csodálkozott a cowboy. — Hol vannak az apacheok?

— Elégedj meg avval, hogy megmenekültünk.

— De nem látom miss Anniet!

— Velük maradt, Buk. És az ezredes?

— Messze van, uraim.

— Visszatért Speach-Springbe?

— Óh!... Buffalo Bill nem hagyja abba, ha valamit elkezd.

— Beszélj!

— Először keressünk pihenőhelyet, majd aztán mindent elmesélek. Nem vagytok éhesek?

— Egy fél medvét megennénk. Tegnap óta csak bogyókkal élünk.

— A »cliff«-ajtó nyitva van, bemehetünk.

— Kiengedtek a nyomorultak?

— Ha kiengedtek volna, már nem lennének az élők között. Megesküdtünk, hogy végzünk velük, amint lehet.

— Hát hogyan!...

— Nem tudom, hogy történhetett!... Mikor az elébb arra mentem, láttam, hogy az ajtó szabad. Jöjjetek velem. Nem jó itt sokáig tartózkodni, valami szikla a fejünkre szakadhat.

Hamarosan elérték a »cliff«-bejárást.

Csakugyan, a kő száz darabban hevert a földön köröskörül és az ajtó szabad volt.

— Az első szobába megyünk — mondta Buk — az utolsóban borzasztó bűz van.

— Honnan? — kérdezték egyszerre Blunt és a mérnök.

— A lovainkat meg kellett ölni, először is, hogy legyenek köteleink, másodsor, hogy ne kelljen lassan éhenhalniok.

— És a tied? Nem hiszem, hogy kifért volna az ablakon. A cowboy nevetett.

— Együnk most! — mondta.

A nyeregtáskájából kukoricakenyeret, hideg sültet és egy kis üveg likőrt vett elő.

Nagy éhesen mindent megettek és a palackot is félig kiürítették.

A cowboy megkínálta őket cigarettával és megszólalt:

— Emlékeztek, hogy egy golyó roppant ügyesen éppen a közepén vágta el a kötelet, amit a lassókból készítettünk.

— Nos ?

— Nem segíthettünk rajtatok, mert a rézbőrűek eltűntek veletek a szikla mögött. A négerek és a vaquerok láttak minket puskával az ablaknál és nem mertek elmozdulni a helyükről, pedig egy óriási szerecsen erősen biztatta őket, hogy üldözzék az indiánusokat.

— A Rákász-király ! — vetette közbe Blunt.

— Az ezredes is azt mondta, hogy ő lesz az. Szóval az indiánusok nyugodtan távozhattak. Tárgyalni akartunk a kintlevőkkel, hogy egyesülve menjünk az indiánusok után, de nem méltattak feleletre sem. Elhatároztuk, hogy leereszkedünk az ablakon. A lovakat levágtuk és új kötelet sodortunk. Engem bocsátottak le először és első dolgom volt új utat keresni, hogy a vaqueros-bandát elkerüljük. Csakugyan találtam egy eldugott ösvényt, amelyen elindultam és egyszerre csak magam előtt láttam a banditákat, a tűz körül heverészve. Vigyáztam, hogy ne lássanak meg és kihallgattam, mit beszélnek. Tisztán hallottam az egyik vaquerost :

— Mindenekelőtt meg kell találni Rock Willt !

— Rock Will ! . . . — mondták egyszerre Blunt és Harris.

— Ezt mondta, urak.

— Biztos vagy benne, Buk ? —

— Természetesen ! . . . Talán ismerik ?

— Ez a gazember fogta el miss Clayfert apját. — Folytasd.

— A fekete Herkules kérdezte, hol van Rock.

— Waterpocket-bányában — felelt egy másik bandita. — Speech-Springben tudtam meg egy bányásztól.

— Nemsokára aztán a banditák felszedelőztek és lóra szálltak. Eleget tudtam. Visszamentem a »cliff« alá és segítettem a többieket a leszállásban. Elhatároztuk, hogy először is lovakat kell szerezni, aztán a Defiance-i garnizonból segítséget hozni. Öt mérföldnyire egy kis tanyát tudtam, ahol lovakat lehetett kapni ; útnak eredtünk és erős gyaloglás után éppen akkor értünk oda, mikor a lakosok, riadtan a navajoe-csapatokról hallott rossz hírekről, menekülni készültek Speech-Springbe. Kaptunk lovakat és élelmiszereket és a többiek sürgősen Defiance felé vonultak.

— És te miért maradtál itt ?

- Hogy kiszimatoljam a négerek nyomait és kövessem őket.
- Megtaláltad a nyomaikat?
- Tegnap este.
- Merre mentek?
- Le a Gran-Canon felé.
- És hol találkozol az ezredessel?

— Utánam jön. A lovamnak háromszögletű patkója van és egészen más nyomokat hagy maga után, mint a többi ló. Nem lesz nehéz kikutatni. Ne késlekedjünk tovább. Nem szeretnék messzire elmaradni a banditák mögött.

Kimentek a »cliff«-ből és követték a cowboyt, aki kantáron vezette lovát.

Jó óráig csendben haladtak előre, végre egy szűk szoroson keresztül jutva, egy másik Canonban találták magukat.

Különböző állatsordák legelésztek a haragoszöld fűben, amelyek ijedezve szaladtak szét a lódobogás hallatára.

Sokszínű kövek és nagy sziklák között sebes folyó zúgott keresztül a mélyében.

— Biztos, hogy erre kell mennünk? — kételkedett Harry.

— Igen — felelt Buk. — Itt vannak a nyomok.

Lehajolt a vizenyős puha talajra.

— Tizenöt ló — mondta felemelkedve — láthatjátok, hogy nem csalódom.

— Messze lehetnek?

— Tizenkét óra előtt tartózkodtak itt, a nyomok után ítélve.

— Akkor már jó előre vannak! Hogy érijük őket utol gyalog?

— Magam megyek és megvártok engem valahol! Lassan urak, az út nagyon rossz.

Erősen lejtősödött, a ló folyton bukdácsolt és Buk kénytelen volt kézenfogva vezetni az állatot.

A nyomok után haladva, végre egészen leértek a Canonba.

— Most pihenhetünk — jelentette ki Buk — nem mindenki tett volna...

Hirtelen félbeszakította magát.

— Itt tüzet raktak — mondta egy kaktuszbokor mögé nézve. — A négerek itt pihentek.

Egy hamurakásra mutatott.

Odalépett, belefújt és szikrák szálltak ki.

— A szeretetreméltó Rákász- király nem lehet messze, — mondta — még mindig van tűz a hamú alatt.

— Biztosan ők voltak azok? — mondta Blunt.

— Egy cowboy sohasem csalódik.

— Kedves barátom — jelentette ki Harris — nem reggeliznénk talán?

— Csak egy fél üveg wiskym van, semmi más!

— Vadászni kellene!

— Ha volna mit! — nézett körül Blunt.

Hirtelen egy magas szikla tetején nagy kecskét látott állni, nyugodtan, háttal fordulva feléjük.

Gyorsan felemelte karabélyát és lőtt.

A sziklák visszadörögték a lövést és a kecske bukfencezve gurult lefelé.

Harris, Buk és Blunt odaszaladtak, hogy felszedjék, mikor egy hang gyorsan egy szikla mögé bújni készítette őket.

— Hej, José!...

Vaquerosok és négerek jelentek meg puskával.

— A Rákász- király! — kiáltott az író rémulten.

Buk nyeregbe ugrott.

— Meneküljetek, ahogy tudtok! — kiáltotta.

— Még találkozunk! — tette hozzá visszafordulva.

Lövések ropogtak utána, de ő jól megsarkantyúzta lovát és csakhamar eltűnt.

Harris és Blunt nem mozdultak.

Megértették, hogy ennyi emberrel ellenkezni fegyver nélkül annyi lenne, mint belerohanni a biztos halálba.

— Jó reggelt, mister Harris — közeledett feléjük gúnyosan a szerecsen — már régen nélkülöztem kedves társaságát. És ön hogy érzi magát, író barátom?

— A szürke medvék faljanak fel, bolond — dühöngött vissza Harry.

— Igy fogadod a régi ismerősöket? — folytatta még gúnyosabban a szerecsen.

— Hagyd abba, mister Simon — szólt közbe Harris — és mondd meg, mit akarsz. Nincs jogod minket elfogni.

— Elég! — üvöltött Simon. — A komédiának vége!...

Kíséretéhez fordult:

— Kötözzétek meg ezeket!

— Bíz reám! — közeledett feléjük Mirim José — a navajok sem kötöznek jobban, mint én.

Simon kezeiben.

Pár pillanattal később a Rákász- király és emberei tovább indultak a Gran-Canon felé.

José Mirim megtartotta ígétét.

Indiánus módon kötötte a lovakra a foglyokat.

Egyenesen végigfektetve a lovon háttal, úgy hogy a lábuk a ló fején és a fejük a farka felett nyugodott.

Ilyen módon az arcuk kitéve a nap tüzes sugarainak, éppen nem lehet mondani, hogy jól érezték volna magukat.

Szerencsájukra nemsokára egy tölgyfaerdőbe értek, ahol végre árnyék borult rájuk és kinyithatták szemeiket.

Ez az út az erdőn keresztül vagy négy óra hosszáig tartott, aztán a Kolorádóhoz közel a kis csapat megállt.

A foglyokat lekötözték, de alighogy megálltak a földön, önkénytelen jajkiáltásba törtek ki.

— Kutya néger! — kiáltott Blunt. — A csontjaim össze vannak törve!

— Sajnálom, hogy nem kínálhattalak meg hintóval — felelt sértő flegmával a szerezsen.

— Az indiánusokat többre becsülöm, mint téged!

— Csak egy szegény szerezsen vagyok, uram, akinek az apja még félvad ember volt Angolában, aki szegény sohasem élvezhette a civilizáció gyönyöreit.

— Orangután vagy csimpánz volt az apád! — felelt vissza Blunt.

— Aki egy ökölcsapással szétvágta volna a fejedet — nevelt Simon. — José, kösd őket egy fához!

— Megint! — csikorgatta fogait Blunt.

— Jobb lenne elszökni, mi? Oh... én sem estem a fejem lágyára.

José intésére négy vaqueros megragadta a foglyokat és ülő helyzetben egy fatörzshöz kötözte őket.

— Most diskurálhatunk — mondta José, szembe ülve velük.

— Ne felejtse el, hogy vannak Amerikában törvények! — szólt sötéten Harris.

— Törődöm a törvényeitekkel itt a Gran-Canonban!

— Beszélj nyiltan, Simon, mit akarsz tőlünk?

— Meg kell tudnom, hová vitték az indiánusok miss Clayfertet.

— Még mindig? — mondta a mérnök kissé gúnyos hangon.

— Keress magadnak egy szerencsen nőt vagy egy majmot!
— vágta oda Blunt.

Simon úgy tett, mintha nem hallaná.

— Remélem, megértettél, mister Harris. Ez a leány megsebezte a szívemet és az enyém kell hogy legyen.

— És én? . . .

— Ej! . . . Van még elég szép leány San-Franciscóban.

— És hozzád való csúf szerencsen is! — tette hozzá Blunt.

Simon felemelte súlyos öklét:

— Vigyázz! — harsogta rekedten. — Vigyázz! . . . Megfojtlak mindkettőtöket!

— Menj az apacheokhoz és szerezd őt vissza — tanácsolta a mérnök.

— Hogy mi aztán elvehessük tőled.

— Mondjátok meg, hol van. Rátok nézve is kellemesebb, ha az én kezeimbe kerül, mintha az indiánusok kínzásai között hal meg!

— Nem tudjuk, hol vannak az apacheok — mondta Harris.
— Mi elszöktünk, még mielőtt a faluba értek.

— Hazudsz.

— Ha nem menekültünk volna meg, útközben, most már nem lennénk az élők között.

— Ez igaz, Simon mester — szólt közbe José. — Az apacheok hamar végeznek a fehér emberrel!

— Hallottad, pávián? — kiáltott Blunt.

— Megfojtlak! — üvöltött a szerencsen felugorva.

José Mirimnek tetszett a fiatal ember vakmerősége és megragadta a szerencsen csuklóját.

— Ej, hadd beszéljen amennyit akar, szavakkal még nem öltek meg senkit! Úgyis felköttetem később!

— Igen, de nem most.

— Csendesen, Simon. Ezek az emberek hasznosak lehetnek ánk nézve.

— Ne izgasd, Blunt — fordult az íróhoz Harris — a kezeiben vagyunk.

— A mancsaiban — javította ki Blunt.

A szerecsen megint feléjük fordult.

— Ki volt az a lovas, aki megölte a kecskét?

— Egy lelkész, aki a navajoek elől szökött.

— Nem Cody ezredes embere?

— Buffalo Billé? . . . Nem.

— Meg akarsz tévesztetni?

— Nem tudnám miért!

— Akkor miért menekült el, mikor minket látott?

— Azt hitte, hogy Will Rock banditái vagytok.

— Ismerte ezt az embert?

— Úgy látszik.

— Nem mondta, hol lakik?

— Nem.

— De mi tudjuk. Most elég.

— Mi lesz most, José? — kérdezte Simon, amint együtt ültek a vacsora mellett.

— Mindenekelőtt felkeressük Rock Willt.

— És megmentjük Annie apját.

— Később. Először nagy summát ígérünk Rock Willnek, hogy egyesüljön velünk miss Clayfert visszaszerzésére. Például százezer dollárt.

A szerecsen elfintorította orrát.

— Aztán az apáért majd külön százezret akar!

— Ki mondja, hogy meg kell fizetni? Elegen vagyunk és aztán majd elbánunk a fickókkal. Egy krajcárt sem kell nekik adni.

— Akkor te követelsz többet? . . .

— Mi tisztességes emberek vagyunk és megelegszünk azzal, amit ígértél.

— És amit meg is kaptok, mihelyt meglesz a leány. És ezzel a két nyomorulttal mit csinálunk?

— A Waterpocket-bányák elég mélyek — mondta hidegen a vaquero.

— Jobb szerettem volna felkötni őket, különösen az író! Tudja valaki közületek, hogy hol van a bánya?

— Diego tudja.

— Messze van?

— A túlsó parton.

— Előre küldjük őt, hogy megtudjuk, ott van-e Rock. Jó lesz így?

— Át tud menni lovon a Kolorádón?

— Vannak átjárások.

— Ha megreggelizett, mehet. Ötven dollárt kap, ha beszél azzal a banditával.

— A világ végére is elmegy ennyi pénzért.

Az este leszállt, a banditák ágakból fekhelyeket rögtönöztek maguknak és három nagy tüzet gyújtottak, hogy a vadállatokat távol tartsák.

A következő napon nem történt semmi. Diego még nem érkezett vissza. A Rákász-király nyugtalankodni kezdett, mikor napnyugta előtt habtól borított lovon megjelent Diego.

— Már kételkedtünk benned — fogadta a Rákász-király. — Beszéltél vele?

— Igen. Will a Waterpocket-bányában van.

— Milyen ember?

— Medvealakú, olyan nagy, mint te.

— Van sok embere?

— Talán hatan!

— Hogyan fogadott?

— Eleinte olyan gyanakodva, hogy azt hittem lelőket a bányába.

— És aztán?

— Mikor hallotta a nevedet, már jobban bízott bennem.

— Ismer engem? — kérdezte megütközve José.

— Az egyik embere sokáig dolgozott veled együtt.

— Láttad mister Clayfertet?

— Nem.

— De még velük van?

— Igen és a banditák dühösek, hogy még mindig nem jön a váltságdíj, fenyegetőznek, hogy megölik.

— Elfogadták az ajánlatomat?

— Előbb látni akarnak.

— Megyünk!

— Most alszunk és hajnalban átkelünk a Kolorádón.

Rövid idő múlva mindnyájan erősen horkoltak.

Már hallatszott a pacsirták lágy dala, mikor hajnaltájban útrakeltek. Diego a Kolorádón keresztülvezette őket, olyan

helyen, ahol a víz nem volt mélyebb egy méternél és mivel a meder elég széles volt, itt nyugodtabban folyt.

— Messze van még? — kérdezte Simon, mikor átértek a másik partra.

— Nem, uram, két-három óra múlva elérjük.

— Miért jártál oda olyan sokáig?

— Keresni kellett és valóságos szrencse, hogy végre megtaláltam.

— Láttál indiánusokat?

— Nem, de Rock emberei mondták, hogy vannak erre navajoe-csapatok.

— Nem fogunk velük találkozni?

— Talán most nem.

Sűrű erdőn lovagoltak még keresztül, aztán mély völgybe értek. Ennek a végében alacsony háztetőket láttak és romhalma között kormos kémény emelkedett.

— A bánya! — szólalt meg Diego.

Durva hang kiáltott rájuk:

— Ki az? Állj, vagy lövök.

A Waterpocket-bánya.

Szakállas nagy ember, ivástól kék orral, kelt fel egy kőrakásról és hosszúnyelű karabélyt szegzett feléjük.

— Nem ismeresz már! — kiáltott Diego, megállítva lovát.

A bandita leengedte fegyverét és balkezével sapkáját érintve, valami köszönésfélét jelzett.

— Ismerlek! — felelt. — A vezérrel beszéltél tegnap.

— Mehetünk beljebb?

— Elhoztad magaddal a Rákász-király nevűt?

— Én vagyok! — mondta Simon előlépve.

— Ni, egy néger!... Szép neved van! Úgy is nézel ki, mint egy eleven rák.

— Hol a vezér? — vágott szavába nyersen Diego.

— Jöjjetek ketten, Rock Will vár.

— És a többiek?

— Itt maradnak. Ha a két vezér megegyezett, ők is bejöhettek.

— Bizhatunk benne? — fordult halkán Joséhoz Simon.

— Elegen maradunk itt kint és az első lövésnél berohanunk. — felelt a vaquero.

Simon és Diego leszálltak lovaikról és követték a banditát.

A briganti karja alá vette puskáját és egy keskeny ösvényre lépett. Minden nyolc-tíz lépésnél megállt és hátranézett, mintha árulástól félné.

Végre egy fekete nyiláshoz értek, amely körül arannyal átfuttatott kvaredarabok feküdtek.

A bánya egyik bejárója volt.

A bandita meggyújtott egy fáklyát és belépett a sötét folyosóra. Száz lépést mentek lefelé, hirtelen egy oldaltárnából kormos alak tűnt elé, revolvert szegezve feléjük.

— Le a fegyverrel, John! barátok vagyunk.

— Alszik a vezér? — folytatta a bandita.

— A négyes számú tárnában kártyázik. Csak jöjjetek — fordult vissza a briganti — ne féljeteek semmitől.

Négy folyosón haladtak keresztül és egy széles tárnába értek, amelynek a közepén állt egy kosár, amin a bányászok a mélységbe ereszkednek.

Egy sarokban két fáklya mellett két ember ült kikészített pézsmáökök-fejekén kártyával kezükben.

— Mi az, Davis? — mondta az egyik felpillantva.

— A Rákász- király — felelt Davis.

— Rock Will vagyok — állt fel a kártyázó.

A bandita csakugyan olyan volt, mint egy óriási medve, valamivel még nagyobb, mint Simon és sokkal szélesebb, vörhenyes szakállal és ugyanolyan színű bozontos hajerdővel. Azonkívül még kancsal is volt és egy széles vörös seb húzódott végig az egyik arcán.

Balkezét kardjának markolatára helyezte és megszólalt:

— Te vagy a Rákász- király?

— Én vagyok — felelt a szerencsen, meg nem ijedve a komor hangtól.

— Rendben! Örülök, hogy szerencsém van, ha igaz, hogy százezer dollárt érsz!

— Többet is — felelt Simon. — A bőröm fekete, de a zsebeim arannyal vannak bélelve.

Rock Will hitetlenül mosolygott.

— Foglalj helyet. Rendesebb székek itt nincsenek, de egy

üveg borral megkínálhatlak, ha tetszik. Kalkroff, hozz egy üveget abból az erősből.

Kalkroff elsietett és gyorsan visszatért egy poros palackkal és két kétes tisztaságú pohárral.

Rock Will töltött.

— Más nincsen, de ez jó fajta, El-Pasóban sem isznak különbet. És most beszélj.

— A követ már megmondta neked, mit kívánok — kezdte, poharát kiürítve.

— Igen.

— Miss Clayfert megszabadítását és az apját s ezért a kezembe fizetsz százezer dollárt.

— Lassan, uram. Először is... Meg tudnád szabadítani miss Clayfertet?

— Viktóriával elég jó barátságban vagyok és ajándékokkal könnyű lesz kicsikarni a leányt...

— És aztán?

— De az apa, az megint más dolog, kedves uram! A váltságdíjra kitűzött idő elmúlt és az embereim okvetlen el akarják pusztítani, hacsak...

— Folytasd.

— Hacsak nem fizetsz érte külön százezer dollárt!

A szerecsen elfintorította orrát.

— Ez nem egészen tisztességes dolog — mondta.

— Értsd meg, az embereim kívánják, nem én!... Fizetsz?

— És külön százezeret a leányért?

— Egy centtel sem kevesebbet! — felelt határozott hangon a bandita.

— Az üzlet üzlet!

— Ez nagyon sok — rázta a fejét a néger.

— Akkor hagyjuk az apát — mondta Simon rövid gondolkodás után. — Nem vagyok Dárius, hogy ilyen árat fizessek. Különben is nekem a leány kell és nem az apa, aki esetleg kellemtlenkedhetik is. Még valamit. Két ember van velem, akikkel jó társaságban lesz az öreg. Szeretnék megszabadulni tőlük.

— A vaquero beszélt róluk is. Siess, nem szeretem a hosszú tárgyalásokat.

— A felét rögtön kifizetem — intézkedett a Rákász-király. — A többit akkor, ha miss Annie a kezeim között lesz.

— Teljesen igazad van.

Simon mester kivett egy régi bugyellárist és utalványokat szedett ki belőle.

— Felvehető a sanfranciscói banknál — mondta ünnepelesen.

Rock Will átvette és figyelmesen átnézte őket, aztán a zsebébe gyűrte a csomagot.

— Rendben van — mondta, erősen belecsapva a néger tenyerébe.

— Mikor indulunk? — kérdezte Simon.

— Pár nap alatt elkészülünk.

— És a foglyaim?

— Hozasd ide őket, leküldöm őket az öreghez, aztán majd felrobbantjuk azt a tárnát és jó éjt!

— Értesz hozzá?

— Meghiszem — felelt kegyetlen mosollyal a bandita.

Néhány perccel később beléptek a négerék és a vaquerok, maguk előtt tuszkolva Bluntot és a mérnököt.

Will Rock rá sem nézett a foglyokra.

— Vezesd őket a hetes számba! — parancsolta egy embernek — és adj nekik egy biztonsági lámpát.

Négy bandita megragadta a foglyokat, akik összekötött kezeikkel nem is védekezhettek, és a banditák sötét folyosókon vezették keresztül őket.

Végre egy kerek tárnába értek.

A középen négy láncon függött egy nagy hordó, a leeresztő készülék. A rablók intettek a foglyoknak, hogy szálljanak be, aztán kioldották a kezüket és egy lámpát tettek a hordó szélére.

— Te vagy a mérnök? — kérdezte az egyik.

— Igen! — felelt Harris.

— Ez egy dupla bánya: itt fent aranybánya van, lejjebb pedig szénbánya. Lehet, hogy széngáz van lent. Ki ne nyissátok a lámpát.

— Hát nem jössz velünk?

— Nincs időm. Különben is lent találtok társaságot.

Jelt adott az embereknek és a hordó megindult.

— Pusztuljatok el mindnyájan, kutyák! — kiáltott kétségbeesetten Blunt.

A »bányalég«.

A hordó gyorsan imbolyogva siklott lefelé a sötét üregben.

— Nem bánnám, ha még volnának lent rajtunk kívül — kezdte az író. — Eh, talán ki tudunk gondolni valamit.

— Tudod mit gondolok?

— Nos?

— Hogy mister Clayfertet fogjuk lent találni.

— Annie apját?

— Tudod, hogy ő is Rocknak a foglya!

— De hisz ez szerencse!

— Igen, ha szabadon volnánk!

— Ne felejtkezz el Buffalóról. Ej!... valami világosság pislog ott lent!... Milyen mély lehet ez a gödör?

— Azt mondják, Waterpocket rendkívül mély bánya.

A hordó megállt a földön.

— Kiszállni! — kiáltott egy hang fentről.

— Halj meg! — felelt Bunt és kiugrott.

— Mister Harris — mondta Blunt, mialatt a hordó lassan felemelkedett — hol van az ígért társaság? Nem látok itt senkit!

— Ott van valami világosság — felelt a mérnök egy folyosó végére mutatva.

— Csakugyan, egy ember is van ott!

— Dolgozik?

— Valamivel üti a falat.

Meggyorsították lépteiket és egy magas embert láttak maguk előtt, akinek hosszú fehér szakálla volt és az öltözete teljesen lerongyolódott.

A kezében vasdorong volt, amivel erős ütésekkel mért a falra.

Annyira elmerült munkájában, hogy nem vette észre az érkezőket.

Harris felemelte lámpáját.

— Ki vagy? — mondta hangosan.

Az idegen ijedten megfordult, a vasdarabot védőleg tartotta maga elé.

— Nem vagyok éhes! — mondta.

Aztán meglátta, hogy két sohasem látott, teljesen ismeretlen ember áll előtte és csodálkozó arccal leengedte a vasat.

— Ti nem vagytok Will Rock banditái?

— Nem uram, mi is foglyok vagyunk — felelt Harris.

— Igazán? — mondta fájdalmas hangon az öreg. — Még több fogoly kell neki? . . . Mikor fogom megbüntetni ezt a gazembert? . . . Hát már nincsenek törvények az Unióban?

— Bocsásson meg — vetette közbe Harris — ön miss Clayfert apja?

— Annie! Ismeri ön Anniet?

— A legjobb barátai vagyunk, uram. Mi hoztuk el őt a Gran-Canonba.

Mély megindultság változtatta el az öreg vonásait.

— A barátai! Hol van a leányom?

— Senki sem hallhat itt bennünket?

— A banditák csak egyszer jönnek naponta, olajat és ételt hozni — felelt Clayfert. — Itt nincs senki.

Leültek és a mérnök elmesélte kalandjaikat, utazásukat Kalifornián és Arizonán keresztül, a Rákász-király támadásait, végül az apacheokkal való kalandjukat és a vaquerók által történt elfogatásukat.

Clayfert figyelmesen hallgatta végig és meghatottan nyujtott kezét a fiatal embereknek.

— Sohasem fogom elfelejteni, amit szegény Anniemért tettetek és mister Harris, örömmel fogadom önt fiamnak és büszke vagyok önre. Köszönöm, barátaim, valóságos hősök vagytok.

— Sajnos, Annie még mindig az indiánusok kezében van.

— Viktória nem meri bántani.

— Most a saját menekülésünkre kell gondolni.

— Nehéz dolog lesz, mister Clayfert — mondta Blunt. — Bennünket biztos helyre tettek.

— Talán még se — felelt az öreg. — Egyedül nem mentem volna semmire; a ti segítségetekkel talán sikerül utat nyitni.

— Hogyan? — csodálkozott Harris.

— Uram — felelt Annie apja — én fiatalságomban sokat dolgoztam ebben a bányában és jobban ismerem mint akárki. Ennek a bányának két kijárása van, az egyik nyugat felé és ezt foglalták el a banditák, a másik ismeretlen és kelet felé van a Kolorádó partján. Ez a folyosó a kelet felőli nyíláshoz

vezet és nincs egészen elzárva. Egy légvonat győzött meg erről, amelyik a nyilást elzáró sziklatömbből jön. Hogy egészen biztos legyek benne, egyszer életem veszélyeztetésével kinyitottam a lámpát és a lángja erősen felém fujódott. Most tudtam, hogy melyik oldalról kell megkísérteni a szabadulást. A nyiláshoz vezető folyosó széntömegekkel és mészdarabokkal van eltömve. Kitaratóan dolgoztam és körülbelül száznegyven méternyi utat ástam meg.

— Mister Clayfert! — mondta Harris — nézzük meg azt a folyosót; mérnök vagyok és ismerem a bányákat.

Az öreg felállt és vette a lámpát.

A tárnán keresztül átmentek a folyosóra.

Harris figyelmesen nézte a masszát.

— Úgy van, itt levegő jön be.

— Mister Harris — jelentette ki Blunt — azt mondom, ne vesztegezzük az időt. Ha van valami remény, minél előbb fogjunk hozzá.

Harris megragadta a vasdorongot, amivel addig az öreg ember dolgozott és izmos kézzel kezdte szétütögetni a szén- és mésztömeget. A többiek eltakarították az útból a lehulló törmelékeket.

Két óra hosszat szó nélkül lázasan dolgozott, aztán Blunt váltotta fel, végre Bluntot az öreg.

Nyolcórai munka után hirtelen erős levegőáram tódult be a bányába.

— Szabad az út! — kiáltott ragyogva Harris.

Aztán ijedten tette hozzá:

— Vigyázzatok!... A bányalég!

A felhalmozott széntörmelékek mögül ütemes moraj hallatszott.

A nyilás felé rohantak.

Hirtelen nagy dördülés hallatszott.

— Hamar a földre! — ordított Harris.

Tűzvihar száguldott keresztül a folyosón, szétvetette a felhalmozott törmelékeket, nekivágódott a falaknak és szétrepesztette őket, aztán borzalmas sisterséggel tovább repült a tárnák felé.

Buk mint életmentő.

Ugyanakkor, mikor a Rákász- király foglyul ejtette a mérnököt és az író, a derék Buk Taylor, akit gyors lova megmentett a négerek és vaquerók golyóitól, nem távozott nagyon messzire a Cañon torkolatától. Negyedóraig szabadon hagyta nyargalni a lovát, s mikor azt vélte, hogy már biztonságban van, mert nem hallott lódobogást a háta mögött, leugrott a nyeregből és megvizsgálta a lovát.

— Nézzük csak, — dörmögte bosszusan, — ennek a szegény párának alighanem baja van ; a gazemberek bizonyosan eltalálták.

A ló fájdalmasan nyerített és nyugtalanul ágaskodott. Nyilvánvaló volt tehát, hogy sebet kapott. Buk, miután simogatással és gyöngéd szavakkal lecsillapította, gyorsan szemügyre vette a paripát. És jobb szügyén talált is vérnyomokat, de a seb maga jelentéktelen volt, mert a golyó csak horzsolta az állatot.

— Oda se neki, cimborá ! — örvendezett Buk, s jókedvűen megveregette a prüszkölő paripa nyakát. — Ezt a kis karcolást ugyan föl se vesszük. Még szerencse, hogy nem találtak el egy arasszal beljebb, mert akkor én is a Rákász- király karmai közé jutottam volna.

Szétnézett a kopár kövek közt, s azon tündődött, hogyan szabadíthatná meg barátait. Közvetlenül előtte hatalmas sziklatömb meredt az ég felé ; lehetett vagy százötven méter magas, és bizonyos volt, hogy a csúcsáról nagyon nagy darabot lehet megfigyelni a Gran-Cañonból. Buk habozás nélkül hozzálátott, hogy fölmásszék a sziklatömb csúcsára ; félórai verejtékes erőlködés után sikerült is fölélnie a sziklatetőre, melyen rögtön lehasalt és hiúz-szemekkel kémlelte a vidéket.

Noha majdnem egy mérföldnyire volt tőlük, mégis elég világosan látta, hogy a négerek és a vaquerók a rengeteg felé tartanak s a fogoly Harrist és Bluntot lovak hátára kötözve hurcolják magukkal.

— Ugyan hová viszik őket ? — tündődött magában. — Azt hiszem, a Colorado felé tartanak. De mindegy ; én a nyomukban leszek, s a pokolba is utánuk megyek, ha kell. Buffalo Bill nem lehet távol, s ha mi rajtuk üthetünk, föl is akasztjuk valamennyit.

Miután jól megjegyezte az irányt, hogy merre tartanak a

banditák, gyorsan lemászott a sziklatetőről és visszasietett lovához, mely időközben teljesen lecsillapodott. Vizes pálinkával kimosta a ló sebét, mely oly jelentéktelen volt, hogy be se kellett kötözni, s aztán fölugrott a nyeregbe.

— Gyerünk, Latty, — biztatta a lovat, — nem szabad szem elől téveszteni azokat a gazembereket.

Szép lassan megkerülte a sziklatörmeléket, majd ő is az erdő felé fordult, igyekeztél elrejtőzni az óriási kaktuszok mögött, melyek sűrűn borították a vidéket. Így ért el óvatosan az erdő szélére, ahol csakhamar megtalálta a banditák lovainak nyomát.

— Csak siessetek! — dörmögte fenyegető hangon. — Most már nem menekültök előlem. Ha én egyszer nyomra akadtam, olyan vagyok, mint a jó vadászkutya.

Óvatosan haladt előre, mindenütt követve a nyomokat, s csakhamar megpillantotta egy tisztáson a banditákat, amint a tűz köré heveredve beszélgettek. Úgy látszott, hogy már vacsora után vannak, mert kényelmesen pöfékeltek s készültek az éjszakai nyugodalomra. Az, persze, eszük ágában se volt, hogy leghalálósabb ellenségük alig száz lépésnyire van tőlük és lesi őket!

Buk jó távol telepedett le a tanyától; aggódott, hogy a banditák lovai megszimatolják az ő lovát és nyeríteni kezdenek; akkor pedig nyakára szabadította volna a rablókat. Odakötötte hát a lovat egy óriási szikomorfához, s maga is leheveredett a fűbe, mert már olyan álmos volt, hogy majd leragadtak a szemei. Csakhamar el is szunnyadt és mélyen aludt hajnalig; közben ugyan fölébredt néhányszor az éhes fenevadak ordítására, de ezt a muzsikát már annyira megszokta, hogy nem is törődött vele.

Még jóformán szürkülni se kezdett keleten az ég alja, amikor Buk már talpon volt és óvatosan elindult kémszemlére a banditák táborhelye felé. Azt vélte, hogy már ezek is cihelődnek, ha ugyan máris el nem mentek, de ugyancsak elálmélkodott, mikor látta, hogy a banditák még most is ott tanyáznak.

— Vajjon mit akarhatnak itt? . . .

Nem tudta, mire vélje ezt a céltalan lebzselést, mert sejtelve se volt a Rákászkirály terveiről. És álmélkodása, sőt a nyugtalansága is, óráról órára nőtt, midőn látta, hogy a banditák még csak készüléteket se tesznek az indulásra. Végre, a harmadik nap reggelén, mégis fölcihelődtek a banditák. Nagy lassan ágaztak a Rio-Coloradón s magukkal hurcolták a fogyaikat is.

Buk megvárta, míg a banditák mind a túlsó parton voltak s eltűntek a fák lombsáтора mögött. Akkor ő is átgázolt a folyón, s mindjárt megtalálta ismét a lovak nyomait. Miután nagyon jól ismerte a Gran-Cañont, a banditák útjának irányából mindjárt arra következtetett, hogy valószínűleg a Waterpocket-bánya felé tartanak s ott akarnak elrejtőzni.

— Szép csapda lenne ez a gazembereknek, — örvendezett magában. — Micsoda kár, hogy az ezredes még nincs itt!

Megvárta, míg beesteledett, s ekkor nagy dologra szánta el magát. A lovát megkötötte egy fához, nehogy árulója és nyúge legyen, aki miatt nem mozoghat szabadon, s aztán egyenesen elindult a bánya felé. A Waterpocket-bánya torkolatában roppant farakás lobogott s a vígan pattogó tűz körül lomhán heverészett, pipázott egy csomó marcona ember. Buk óvatosan lopózott hozzájuk, egyre közelebb a nagy sziklák között, meg-meglapulva, hogy észre ne vegyék. Mikor vagy száz méternyire jutott hozzájuk, néhányat megismert közülök; de kettőt, akiken csupa rongy volt a ruha, mintha még soha se látott volna életében.

— Ezek se nem négerék, se nem mexikóiak, — mondta magában a cowboy, — azt hiszem, hogy inkább bányászok, vagy útonállóak.

Hirtelen nagyot ütött a homlokára s csaknem fölkiáltott meglepetésében:

— Most már tudom! Ebben a bányában van Will Rock tanyája!... Ah, de nagyszerű lenne ha két legyet üthetnénk egy csapásra! Csak azt szeretném tudni, mi szándékuk van a mérnökkel, meg azzal a tintanyalóval.

Pár pillanatig tündődött magában. Ha bejuthatna a bányába, akkor sok mindent megtudna, amire szükségük lesz, ha majd Buffalo Bill megérkezik...

— Ah, megvan! — sóhajtott elégedetten, és elmosolyodott. — Emlékszem, hogy a bányának még egy bejárata van, a folyam felől. Megvagytok, gazemberek!

Gyorsan visszaosont lovához és szeretettel megsimogatia.

— Csak még egy utolsó erőfeszítést kérek tőled, cimborá, — mondta tréfásan. — Aztán pihenhetsz kedvedre, és legelni való is bőven akad a Colorado füves partjain.

Nyeregbe pattant s vágatva indult el a folyam felé, mely nem messze tőle kanyargott. Mikor a parthoz ért, ennek mentében nyargalt lefelé, oly biztosan, mint aki tudja, hová igyek-

szik. Pedig se az innenső, se a túlsó parton nem volt semmi jel, amely után igazodhatott volna. Az éjszaka koromsötét volt, s a félelmetes csöndet csak a nagy folyó zúgó harsogása törte meg, melyet túlüvöltött néha egy-egy éhes cojote.

Buk Taylor, noha bizonyos volt benne, hogy senkivel se fog találkozni, óvatosságból mégis keresztbe fektette nyergén a puskáját, a revolverét pedig fölhúzva dugta az övébe, hogy rögtön kéznél legyen, ha szüksége lenne rá. Jó félóraig nyargalt megállás nélkül a roppant fák alatt, melyek beárnyékolták a partot, majd hirtelen megállt egy hatalmas sziklakiugrás előtt, mely egyenesen beszökellett a Coloradóba, mint valami ék.

— Itt kell lenni a bánya másik torkolatának, — mondta tünődve. — Jól emlékszem, hogy itt valahol hordták be a szenet a gépek alá.

Leszállt a nyeregből s kantárszáron vezetve lovát, egyenesen a sziklának tartott. Csakhamar kis völgykatlanba ért, melyben köröskörül gömbölyű födelű szénégető kunyhók álltak, félig rombadólva. Az egyik előtt még ott állt az óriási emelődaru, melynek a karja le volt ugyan már törve, de a rozsdás vasláncok még ott lógtak rajta.

Buk már meg is látta a bánya sötét üregét és futva igyekezett feléje, mikor hirtelen tompa robbanást hallott, amely, mintha a távolból jött volna. Lábai alatt megrengett a föld, s ugyanakkor három kétségbeesett sikoltás verte föl az éjszaka csöndjét. Mialatt Buk meghökkenve azon tünődött, hogy mi történhetett, hirtelen vakító tűznyelv csapott ki a fekete üregből, lángra lobbantotta a közeli szénégető kunyhók egyikét, mely csóvaként hamvadt el. A nagy légnomás helyként kapta föl a cowboyt és hátralökte a sűrű bokrok közé, ahol már a lova is nyerítve fetrengett a földön.

— Fölrobbant a bánya! — kiáltott föl Buk ijedten s önkénytelenül befödte két kezével az arcát.

Midőn ismét fölnyitotta szemeit, koromsötétség volt körülötte, csak a távoli hegyek visszhangozták még a robbanás tompa dörrenését. A cowboy föltápáskodott, óvatosan megtapogatta magát, hogy nem tört-e csontja, s elégedetten füttyentett, mikor ez a vizsgálat kedvezően ütött ki. Még jobban megörült, mikor a füttyentésre lova is odajött, amelynek szintén nem esett semmi baja.

— Azt hittem, hogy megvakít ez a kicsapó lángoszlop, —

csóválta fejét Buk. — Úgy látszik, a bányalég robbant föl odabent. Hanem mit jelent az a hármassikoltás? . . . Bizonyos, hogy emberek is voltak a tárnában: de kik lehettek azok? A banditák nem; hiszen, amikor elhagytam őket, ott heverésztek a bánya előtt s úgy látszott, eszükben sincs, hogy bemenjenek.

Pár pillanatig tündödvé állt meg a sötét nyílás előtt, majd hirtelen elhatározta magát.

— Akárhány legyenek is, nem szabad elveszni hagynom őket. Hátha a mérnök, meg az író voltak, akiket a rablók foglyul ejtettek?

Néhány fenyőfáklyát mindig hordozott magával a nyereg hátuljához kötve. Most levett egyet, a lovát kipányvázta, s meggyújtván a fáklyát, egyenesen a bánya szájának tartott.

— Mindenek előtt próbáljuk ki, hogy elég tiszta-e a levegő. Mert ha a bányalég még nem takarodott ki az aknákból, akkor be se mehetek.

Szerencsére a bánya bejárata hatalmas, boltozatos üreg volt, melybe szabadon járhatott be a külső levegő, úgy hogy az erős légvonat gyorsan kihajtotta a mérges gázokat. Buknak tehát nem kellett félnie a megfulástól. Gyorsan, szinte szaladva ment előre vagy háromszáz lépést, minduntalan megbotolva a törmelésekben, melyeket a robbanás szórt szét az aknában, amikor hirtelen tágas, széles barlangba jutott.

— Ez volt a szénraktár, — mondta Buk, és magasra tartotta a fáklyát, hogy jobban lásson.

Alig tekintett körül, máris ijedten hökkent vissza:

— Halottak!

Az egyik szénrakás aljában három élettelen alak feküdt hanyatt, egymáson keresztül-kasul. Buk odarohant, letérdelt melléjük és fölemelte az egyiket.

— A mérnök! — kiáltott föl megrettenve. — Irgalmas Isten, talán még nem késtem el?

Ölbe kapta az élettelen testet és lélekszakadva rohant ki vele a barlangból. Letette a lóva mellé s aztán lihegyve futott vissza a barlangba, ahonnan egymás után kihozta a másik kettőt is, Bluntot, meg az öreg urat.

— Ne vesztegessük az időt, — biztatta önmagát. — Ennek a három embernek még dobog a szíve. Ki tudja, hátha?! . . .

Szétfeszítette a mérnök száját, egyik kezével húzogatni kezdte a nyelvét, a másikkal pedig az ájult embernek hol az egyik,

hol a másik karját emelgette. Ugyanezt cselekedte az íróval és az ismeretlen öreg úrral is, és fölváltva szaladt egyiktől a másikhoz.

— Aki áldója van! — dörmögte magában, törülgetve arcáról a verejtéket. — Talán csak sikerül megmentenem őket? De hogyan kerülhettek a bányába? Vajjon nem ők maguk lobbantották-e lángra a bányaléget? A vigyázatlanok! Hiszen gondolhatták volna, hogy a törmelék alatt robbanó gázok lappanganak!

Közben serényen folytatta az életmentési kísérleteket, s nem-sokára siker is koronázta fáradozásait. Legelsőnek Harris kezdett magához térni. Mélyen fölsóhajtott és gyöngén megrázódott.

— Uram, uram! — kiabált ujjongva Buk. — Nagyot lélekezni... mélyen és erősen! Úgy, úgy! Csak rajta... a tüdő már kezd működni. Hurráh! Most a kezeit, a karját is mozgassa! Nagyszerű! Hurráh!...

— Ah, mily ostoba vagyok! — ütött a homlokára bosszusan. — Úgy üvöltözök, mint a vadszamár a pusztában, holott a banditák a szomszédban leskelődhetnek s bármely pillanatban rajtunk üthetnek!

Harris, miután négyszer-ötször mélyen föllélekzett, erőlködve fölült és még üveges tekintettel nézett körül. Úgy látszott, hogy nincs teljesen eszméleten, mert három-négy perc is beletelt, míg végre lassan, szakadozottan megszólalt:

— Te vagy az, Buk?

— Én bizony, — felelte vigyorogva a cowboy, — és éppen jókor jöttem, hogy megmentsem önt a haláltól. Ha csak negyed-órával elkésem, alighanem mind a hárman ott pusztulnak el a bányában.

Blunt és Clayfert, akikkel Buk most vesződött, szintén kezdtek életre ébredezni és már veszélyen kívül voltak mind a ketten. A mérnök, mihelyt meglátta őket, azonnal örömmel kiáltott föl:

— Az isteni gondviselés örködött fölöttünk! Itt van Blunt is, Clayfert is!

— Clayfert? — csodálkozott a cowboy. — Ez az öreg úr talán csak nem...

— De igen, — bólintott a mérnök elégedetten. — Ó miss Annie édesapja.

— Micsoda szerencse! — tapsolt a cowboy örömeiben. — Látta, már ők is eszméletre térnek.

Az író és a bányatulajdonos valóban túl voltak már minden veszedelmen; ők is fölültek fektükből, tele tüdővel szívták a friss levegőt, de még kissé bambán tekintettek körül.

— Hol vagyok? — szólalt meg elsőnek Blunt. — Talán csak nem haltam meg?

— Sőt azt hiszem, hogy elevenebb, mint valaha! — nevetett Buk. — Ez még nem a rézbőrűek boldog vadászterülete, amelytől Isten óvjon mindnyájunkat.

— Nini, Buk!

— Még pedig szőröstül-bőröstül, uram. Csak nem hitte talán, hogy cserben hagyom önöket? A cowboy meghal, de barátait nem hagyja veszni soha!

— Akárcsak a francia gárda — bólíntott Blunt nevetve. — De mi volt az a nagy durranás? És az a tűzoszlop, amely majdnem megvakított?

— A bányalég robbant föl, s kis híja, hogy meg nem ölte mindhármukat.

— És a banditák? — kérdezte Blunt izgatottan. — A levegőbe röpültek?

— Alig hiszem, — csóválta fejét Harris. — Az bizonyos, hogy a bányaléget a gazemberek robbantották föl, alighanem dinamittal.

— Az volt, az: dinamit, — erősítette Clayfert, az öreg bányász is. — Kétségtelen, hogy a nyomorultak a bánya fenekére akartak temetni bennünket.

— Bizonyos ez? — kérdezte Blunt.

— Bizonyos, mert a dörrenés megelőzte pár pillanattal a bányalég robbanását.

— Akkor kegyetlen bosszút kell állnunk a gazembereken! — jelentette ki Blunt villogó szemekkel.

— Ez meg is lesz, — nyugtatta meg az íróat Buk. — Buffalo Bill ugyan még nincs itt, de esküdni mernék rá, hogy már útban van a Gran-Cañon felé. Sőt legokosabb lenne, ha egyenesen elébe indulnánk.

— S engedjük, hogy ezek a banditák megszökjenek?

— Addig nem szöknek meg, míg meg nem kísértik Annie megszabadítását az Apasok kezei közül, — mondta Harris. — Ne nyugtalankodjunk tehát, hiszen előbb-utóbb mégis csak rájuk akadunk.

— A kérdés az, — szól most Buk, — hogy tudnak-e az

urak gyalogolni. Clayfert úr, aki a legidősebb és leggyöngébb köztünk, fölülhetne a lovamra.

— És hová megyünk? — kérdezte a mérnök.

— Először is átgazolunk a Coloradón, s aztán a túlsó parton visszafelé indulunk azon az úton, amerre jöttem. A lovam egyik patkóján ugyanis sajátságos jel van, s Buffalo Bill ezen a nyomon fog követni bennünket egészen addig, míg csak mi, vele szemközt menve, nem találkozunk. Ezért kell ugyanazon az úton mennünk, amelyen . . .

Puskalövés szakította félbe Buk szavait, s az első durranást gyors egymásutánban követte másik kettő. A négy férfi meg-hökkenve hallgatózott pár másodpercig, majd Clayfert halkan így szólt:

— A lövések a bánya nyugati bejáratánál voltak.

— Akkor Buffalo Bill alighanem itt van, — felelte Buk. — Előre, uraim!

A megostromolt bánya.

A cowboy izmos karjaiba kapta s föltette lovára az öreg bányászt, akit a robbanás legjobban megviselt s aztán a kis társaság futva sietett lefelé a folyam partján. Közben még két lövés dördült el észak felől, s aztán ismét halálos csönd lett.

Vajjon jeladás volt-e ez a lövöldözés a barlangban tanyázó banditák számára, s Buffalo Bill megérkezését adta-e hírül, vagy csak vaklárma volt: — Buk Taylor nem tudhatta. Annyit azonban mégis sejtett, hogy a banditák csávéba kerültek, különben nem pazarolták volna hiába a drága puskaport.

— Indusok aligha lesznek a támadók, — magyarázta Harrisnak. — Mert akkor hallanunk kellett volna csataordításukat; meg aztán, legalább mostanában, nincsenek is rézbőrűek a Gran-Cañonnak ezen a vidékén.

A kis csapat mindamellett nagy óvatossággal közeledett a lövések színhelye felé. Körülbelül félmérföldet haladhattak már a folyó partján, mikor hirtelen erős kürtszó harsant föl a mély völgytorokban, melynek sziklafalai zúgva verték vissza az érces hangot.

— A katonaság! — ujjongott Buk Taylor. — Uraim, Buffalo Bill megérkezett. Előre, és éljen az ezredes!

Most már nem is futottak, hanem szinte repültek a paripa után, mely nyerítve nyargalt az ismerős kúrtszó felé, úgy hogy a többiek alig bírták követni. Már látni lehetett a katonák táborhelyének őrtüzeit a folyamparton emelkedő faóriások lombjátara alatt, mikor nem messze tőlük parancsolóan rivallt rájuk egy érces hang:

— Megállj!

Clayfert riadtan rántotta meg az ágaskodó Latty zabláját, de rögtön visszatért a higgadsága és bátran visszakiáltott:

— Buffalo Bill barátai vagyunk.

Alig tíz lépésnyire, a sűrű tölgyfacsalitból, hatalmas természetű férfi ugrott elő s csodálkozva kiáltott föl:

— Az ezredes barátai?... De hát kicsodák önök?

Akkor ért oda Buk és, szinte rekedten az örömtől, rikácsolta:

— Öreg fickó, hát már a cimboráidat se ismered meg?

— Buk Taylor! — álmélkodott az ezredes.

— Még pedig nem is egyedül, — nevetett a cowboy, — mert itt van a mérnök is, a tintanyaló is, meg miss Clayfertnek az édesapja is!

— Lehetetlen! — álmélkodott Buffalo Bill: — Harris... Blunt... sőt mr. Clayfert... Ha ez nem álom, akkor...

— Akkor elvégeztük a magunkra vállalt munkát, — vágott közbe Buk Taylor nevetve. — Inkább azt mondd meg, ezredes: hogyan kerültél össze a katonákkal...

— Oh, ezredes! — szakította félbe Harris a cowboy fecsegését: — mi'yen sokkal vagyunk adósai önnek!

— Szót se érdemel, — tiltakozott Buffalo Bill, s melegen megszorította a hálálkodó mérnök kezét. — Az érdem Churchill hadnagyé, aki első szavamra rögtön lóra ültetett ötven embert és habozás nélkül elindult az önök megszabadítására. Menjünk talán hozzá, s ott tovább tanácskozhatunk.

A kis csapat sietve ment keresztül a katonák csatárláncán, egyenesen Churchill hadnagyhoz, aki nagyon szívesen fogadta őket. A kölcsönös bemutatkozás után Harris mindnyájuk nevében megköszönte a gyors segítséget, s aztán röviden elmondta azokat az izgató kalandokat, melyeken átestek, mióta az apache-ok foglyai lettek.

— És miss Annie ott maradt ezeknek a gazembereknek a karmai közt! — kiáltott föl Buffalo Bill. — Ki tudja, mi történt azzal a szegény leánnyal.

— Majd kiszabadítjuk őt is! — szólta Churchill hadnagy. — Csupa válogatott emberem van, s mindegyik elbánik három-annyi rézbőrűvel is.

— Jobb szeretnék cserét ajánlani Victoriának, — mondta Buffalo Bill elgondolkozva.

— Micsoda cserét? — kérdezte Harris.

— Az ezredes Fehér Lovat gondolja, — magyarázta a hadnagy. — Ezt a rézbőrű szakemet három héttel ezelőtt fogtuk el és nem löttük agyon, mert közeli rokona Victoriának s így nagy érték, mert elsőrendű harcos is.

— És hol van ez a szakem? — kérdezte Harris.

— Itt van velünk, őrizet alatt, — felelte Buffalo Bill. — De most inkább a banditákkal törődjünk. Megesküdtünk, hogy föl-akasztjuk őket: s ezt be is váltjuk; igaz-e, hadnagy?

— De mennyire! — kiáltott föl a hadnagy haragosan. — Már jó ideje hajszolom ezt a Will Rockot, s most már el nem eresztem, ha a jó szerencse utamba hozta! Ez a Grand-Cañon legkegyetlenebb banditája s annyi gyilkosság nyomja a lelkét, hogy tizedrésze miatt is megérdemelné az akasztófát.

— Legalább meg leszek boszulva! — tört ki szenvedélyesen az öreg Clayfert.

— S azt is visszavesszük tőle, amit elrabolt öntől, — mondta Buffalo Bill. — Mert bizonyos, hogy a zsványok az ön aranybányájában rejtették el a rablott zsákmányt.

— Tudják-e már, hogy üldözzük őket? — kérdezte Blunt.

— Hogyne! Hiszen már lövöldöztek is ránk, — felelte a hadnagy.

— Vigyázzunk, ezredes, hogy meg ne szökjenek, — szólta most Buk Taylor. — A bányának még egy kijárata van.

— Csak volt, — magyarázta Clayfert. — A robbanás beomlasztotta azt az aknát, amelyen az én börtönömhöz lehetett jutni, s ugyanaz a bányalég, mely kitörte az én börtönöm falát a folyampart felé, eltorlaszolta az utat a másik oldalon.

— Azt hiszem, — szólta most Buffalo Bill, — hogy önök mind nagyon fáradtak. Pihenjenek le az egyik sátorban s aludjanak hajnalig; az ostrom úgysis csak akkor kezdődik.

— Csak még egy szót, ezredes, — szólta most Buk Taylor. — Megtaláltatok lovam patkójának a nyomát?

— Sőt az volt a vezetőnk, — felelte Buffalo Bill. — Mindjárt a Gran-Cañon szélén ráakadtunk s attól kezdve egy pillanatra

se tértünk el tőle. Így leptük meg a banditákat a bánya szája előtt. Most azonban jó éjszakát, uraim: holnap hajnalban kezdődik a tánc. Két cowboyt még ma éjjel elküldök Victoria atepeltjébe, hogy ajánlják föl neki a cserét, s nem is kételkedem, hogy a rézbőrű elfogadja.

Blunt, Harris és Clayfert bementek Bukkal a számukra rendelt sátorba, gyorsan megvacsoráltak s aztán lefeküdtek a friss sarjuból készült puha ágyra, melyet vastag pokróccal teritettek le. Halálosan fáradtak voltak mind a négyen, s alig hogy ledőltek, máris oly mélyen aludtak, mint a tej.

Hajnalhasadáskor éles kürtszó verte föl őket álmukból. Rögtön talpra ugrottak és kisétek a sátorból. A katonák pár perc alatt már mind glédában álltak s a hadnagy halk parancszavára némán indultak a bánya torkolata felé. Mihelyt azonban elérték a bokrok szélét, óvatosan rajvonalba fejlődtek s ügyesen bujkáltak a sziklák mögött, úgy hogy teljesen födött állásban, félköralakban fogták körül a bánya bejáratát.

— Ezredes, — szólt Blunt halkán, — hadd harcoljak az első sorban. Régi számadásom van azzal a gaz szerecsennel, s nem adnám sokért, ha én végezhetnék vele.

— Nagyon szívesen beleegyezem, — felelte Buffalo Bill, — csak arra kérem, hogy legyen óvatos. Különben alig hiszem, hogy sok töltést kellene elpocsékolnunk.

— Miért?

— Nem látja azokat a rőzsecsomókat, melyeket a katonák maguk előtt hengergetnek?

— Nos, mirevalók azok?

— Hogy kifüstöljük a gazembereket, ha nem adják meg magukat.

— Sokkal jobb szeretném, ha faágakon látnám táncolni a zsványokat, — csóválta fejét Blunt, kissé elégedetlenül.

— Magam is, — felelte Buffalo Bill, — de alig hiszem, hogy a banditák megadják magukat. Nagyon jól tudják, legkivált Will Rock, hogy tőlünk se irgalomra, se kíméletre nem számíthatnak.

— Akkor hát rajta! — tüzelt Blunt. — Kezdjük az ostromot.

— Csak lassan, — intette az ezredes, fölhúzván puskája kakasát. — Senki se lőjön addig, míg jelt nem adok. Mielőtt kifüstolnám a banditákat, mint a görényeket, alkudozni óhajtok velük.

A katonák mind védett állásban voltak a sziklák mögött, Buk Taylor pedig, a cowboy-okkal együtt, előre kúszott vagy hatvan lépésnyire a bánya torkolatától, s az ott heverő taligaroncsok, rozsdás géprészek mögött guggolt. Hozzájuk csatlakozott Blunt is, aki fogadalmat tett magában, hogy ő fogja kettéhasítani a Rákászkirály gyapjas koponyáját.

Mikor Buffalo Bill látta, hogy mindenki a helyén van s az ostrom bármely pillanatban megkezdhető, rákötötte fehér zsebkendőjét a puskája csövére, s megcsóválván ezt a kezdetleges zászlót, odakiáltott a banditáknak, akik a bánya torkolata előtt fölhalmozott nagy szénrakások mögött rejtőzködtek :

— Hallod-e, Will Rock ! Tehozzád szólok. Mielőtt vér folyna, tesztek egy ajánlatot.

— Azt, úgy-e, hogy mindnyájunkat fölakasztasz ? — felelt vissza rekedt hangon a rablóvezér. — Süsd meg az ajánlatodat !

— Adjátok meg magatokat és ne ontsunk hiába vért, — folytatta Buffalo Bill. — Hatvanan vagyunk s közte ötven katona. A bányát egészen körülfogtuk, úgy hogy nem menekülhettek. Adjátok meg hát magatokat.

— Ki vagy te és kinek a nevében beszélsz ? — ordított a bandita. — Hallom a hangodat, de nem látlak. Talán félsz, hogy csak a zászlódat mutogatod ?

Buffalo Bill, aki eddig óvatosan feküdt a földön, most hirtelen fölugrott s egész magasságában kiegyenesedett. Ugyanabban a pillanatban eldőrdült a bandita puskája és Will Rock gúnyosan kiáltott föl :

— Itt a felelet, Buffalo Bill !

Az ezredes megtántorodott, kiejtette puskáját a kezéből, két karjával magasra csapott a levegőben, s aztán hangtalanul összeroskadt. Harris és Churchill hadnagy, akik nem messzire heverték tőle a földön, rémülten ugrottak föl, hogy hozzáfussanak, mialatt a cowboy-ok irtóztos ordításban törtek ki. De, még mielőtt a hadnagy és a mérnök odaértek, az ezredes nyugodtan fölült, s mosolyogva mutatott a széles rézcsatra, mely elül összetartotta az övét.

— Ez igazán szerencsés véletlen, uraim, — mondta elégedetten. — Ha a golyó meg nem akad ebben a csatban, akkor a gazember megölt volna.

— Na és így ? — aggódott a hadnagy.

— Nem sebesült meg ? — kérdezte izgatottan Harris.

Simon másodszer is elesett, de többé nem kelt föl.

— Még csak meg se karcolt a golyó!

— Hála Istennek! — sóhajtottak megkönnyebbülve mind a ketten.

Az ezredes most dörgő hangon kiáltott föl:

— Rajta, fiuk! És most már nincs irgalom a banditák számára.

Alig hangzottak el a szavak, a cowboy-ok rögtön féltérdre emelkedtek s megkezdték a tüzelést. Példájukat a katonák is követték, úgy hogy pár percig jégeső módjára paskolták a golyók a bánya torkolata előtt fölhányt szénrakásokat. A banditák eleinte hasonló buzgalommal viszonyozták a tüzelést; de, mikor látták, hogy a katonák és a cowboy-ok, megbujva a sziklák mögött, óvatosan közelednek feléjük s egyre szorosabbra vonják az áttörhetetlen gyűrűt, hirtelen ott hagyták a szénrakásokat s bevonultak a barlangba, ahol jobban rejtve voltak s biztosabban halomra lóhatték támadóikat.

Blunt, aki mindenütt legelő jár, elsőnek rohant föl a szénrakások tetejére, s meglátván a bánya homályos torkolatában menekülő árnyakat, hirtelen utánuk lőtt. A puska dörrenését hangos sikoltás és vad káromkodás követte.

— Eltaláltalak! — kiáltott föl az író vad örömmel.

A menekülő árnyak legutolsója volt, s az író megismerte a leroskadó alakban a Rákászkirály gigászi termetét.

— Megesküdtem, hogy tulajdon kezemmel öllek meg! — kiabált Blunt, s leugrott a szénrakás tetejéről, hogy rárohanjon ellenfelére.

A szerecsen azonban szintén föltápáskodott, s két kézre fogván súlyos karabélyát, szemben fordult az íróval, miközben fogszikorgatva hörögte:

— De te is meghalsz, kutya! Még van elég erőm, hogy leszámoljak veled.

— Hát csak gyere! — ingerelte a négert Blunt.

E pillanatban Harris alakja jelent meg Blunt mögött. A mérnök hirtelen fölkapta puskáját, szinte célzás nélkül lőtt, s mikor a lövés eldőrdült, *Simon másodszor is elesett, de többé nem kell föl*. Harris golyója szétloccsantotta a koponyáját.

— Vissza, ha mondom! — kiáltott a két vakmerőre Buffalo Bill dörgő hangon. — Hát minden áron meg akarnak halni?

A két fiatalember hanyatt-homlok rohant ki a bányából, s alig értek ki a szabadba, máris rémes sortűztől visszhangzott a barlang.

— Szörnyű meggondolatlanság! — pirogatta őket Buffalo Bill. — Ha még egy percig késnek, a banditák bosszút állnak a néger haláláért. Nem szabad ily könnyelműen kockára tenni az életüket.

— Ne vezényeljek ostromra, ezredes? — kérdezte most a hadnagy.

— Minek? — felelte Buffalo Bill vállat vonva. — Kifüstöljük őket, mint a darazsakat. Ezek a zsványok nem érdemelnek kíméletet. Rajta, Buk! Hol vannak a rözsecsomók?

— Itt vannak, ezredes.

— Akkor hát előre!

A cowboy-ok vagy két tucat nagy szurokfenyő-köteget halmoztak föl a barlang szája előtt s aztán meggyújtották a máglyát. Ez a fenyő roppant sok füsttel ég, s ez a füst ráadásul oly sűrű, fojtó és keserű, hogy percekig is alig lehet kitartani megfulás nélkül.

— Vigyázat! — kiáltott Buffalo Bill, mikor a fenyőmáglya már javában ropogott. — A banditák nemsokára kitörnek a barlangból.

Az ostromlók, jól elrejtözve a fák és sziklák mögött, kissé hátrább vonultak és félkörben fogták körül a barlang bejáratát, várván a zsványok kirohanását. A rözsecsomók recsegve-ropogva égtek és sűrű füstjüket mind bevverte a hűvös reggeli szél a barlangba.

— Vajjon kijönnek-e? — tünődött Blunt, aki Buffalo Bill mellett hasalt a fűben.

— Föltétlenül — felelte az ezredes meggyőződéssel. — Nem bírják ki sokáig ezt a füstöt s akkor a mi golyóinkba rohannak... Hallgassa csak!

Bent a barlangban vad káromkodás hallatszott a sűrű füstfelhőn keresztül. Majd heves puskaropogás, süvöltő golyózapor tört elő a füst mögül, s a lobogó máglya szertehullott a bánya szája előtt.

— Vigyázat! — hangzott Buffalo Bill harsány szava. — Már jönnek!

Egy hatalmas termetű, marcona óriás, akinek haját és szakállát már megpörkölték a lángok, szilaj szökéssel, mint a vadmacska, keresztül ugrott az égő máglyán, s talpra esve a túloldalon, vad bömböléssel ordította:

— Meghalok, de előre küldök valakit a másvilágra!

— Will Rock! — kiáltott föl Buffalo Bill ujjongva.

Valóban a rettenetes haramia volt, aki elsőnek szállt szembe a lángokkal s inkább akart küzdve, fegyverrel a kezében elesni, mint sem hogy a füst fojtsa meg a bánya fenekén. Midőn meglátta, hogy körül van fogva, két kezébe kapta a revolvereit s fogsikorgatva kezdett lövöldözni jobbra-balra.

— Elég már, zsvány! — kiáltott föl Buffalo Bill.

Célba vette a banditát, s megelőzve többi társait, hirtelen rásütötte a puskáját. A zsvány elejtette revolverét, féltérdre bukott s egyik kezét a szívére nyomta. Pár másodpercig térdelt így, a feje hátrabukva, — s aztán élettelenül esett össze, mint az üres zsák.

A többi bandita is egymás után tört ki most a barlangból. Heves puskatüzelés közben rohantak ki, hogy megzavarják az ostromlókat s az így okozott pillanatnyi fejtelenségben elmeneküljenek. De az ostromlók zárt sorokban, nyugodtan várták őket, s amint megjelentek a barlang szájában, rögtön gyilkos sortüzet bocsátottak rájuk. Vaquerók és négerek úgy hullottak, mint a legyek s a puskaropogásba vad káromkodások, fájdalmas sikoltozások vegyültek. Majd, mintha megnyílt volna a föld gyomra, megrázkódott alattuk a talaj s bent a bánya mélyén, rettenetes dörrenés döntött romba mindent.

— Itt is fölrobbant a bányalég — mondta Harris. — Most már végkép elpusztultak a zsványok.

— Uraim, — szólt Buffalo Bill ünnepélyesen, — küldetésünket elvégeztük; Will Rock áldozatai meg vannak bosszulva.

Öt órával a banditák végpusztulása után megjött az a két cowboy, akiket Buffalo Bill még a megelőző este küldött el követségbe Victoriához, hogy ajánlják föl a cserét Fehér Ló és miss Annie Clayfert között. Velük jött egy rézbőrű szakem is, akit két hadi díszbe öltözött indus harcos követett. Buffalo Bill, Clayfert, Harris és Blunt izgatottan siettek a kis csapat elé és lázas érdeklődéssel kérdezősködtek a követség eredménye felől.

— Uraim, — szólt az egyik cowboy, — örömmel jelenthetem, hogy a tárgyalások teljes sikerrel jártak és a Sárga Bölény, aki Victoria sógora, azért jött velünk, hogy végleg nyélbe üsse a csereszerződést.

— Hát miss Annie? ...

— Miss Annie Clayfert a nagy főnök leányának vendége, akivel örök barátságot kötött. Holnap reggel ő is itt lesz a Prairiek Napraforgójával együtt.

Hatvan torokból hangzott föl az ujjongó hurráh erre az örvendetes hírre. Hiszen kívánhattak-e többet? A banditák elpusztultak s az öreg Clayfert visszakapja a leányát?!...

Befejezés.

Másnap délben egy csapat vörösbőrű jelent meg a táborban, Annieval és a Napraforgóval.

Nagyszerű fogadtatásban részesültek. Az öreg Clayfert majdhogy meg nem bolondult az örömtől, mikor leányát viszontlátta.

A Napraforgó két napig volt a fehér emberek vendége, akik tisztelettel bántak a bátorságáról híres vörösbőrű leánnyal.

Mielőtt visszatért apjához, egy remek, nagy arany medaillont ajándékozott Annienak, amit a rézbőrűek vezére küldött a fehér leánynak, amiért az ő leányának elengedte a halált.

Huszonnégy órával később Buffalo Bill és a katonák elhagyták a Gran-Canont, huszonnégy kilogramm aranyat cipelve magukkal, amit a bányában találtak és amit Clayferttől raboltak el annak idején a banditák. Annie, Harris és a bányatulajdonos egészen Peach-Springbe kísértették magukat, mert a Navajoe-felkelés még mindig tartott.

A hadnagy és a lovasok visszatértek az erődítménybe, egy új katonával szaporodva. Blunt volt.

A derék fiatal ember, bár nehezen vált el Anniétől és Harris-től, nem tudott ellentállni a kalandos élet varázsának.

— Az apám a prairiben halt meg, én is így akarok meghalni — mondta barátainak, akik hiába könyörögtek neki, hogy jöjjön velük.

A jegyesek és mister Clayfert még ugyanaz nap este felültek a kaliforniai vonatra.

TARTALOM.

	Lap
Leányvásár San-Franciscóban	3
A Rákászok királya	11
Egy jól sikerült csel	17
Az »aranyhercegnő«	25
Sötét tervek	31
Kalifornián keresztül	34
A vaquero	36
Ökölharc	41
Egy megtámadott vonat	47
Pézsmádkör-kivándorlás	53
Az első indiánusok	60
A Gran-Canon felé	64
Pelton ezredes	67
A Gran-Canon	73
Buffalo Bill	75
Navajoe-támadás	83
Menekülés	89
Az égő mező	95
A Kolorádó	100
Befalazva	107
Ismét a Rákászkirály	108
A Gran-Canonban	112
Az »atepelt«	116
A naptánc	122
Amerikai párbaj	125
A földalatti patak	133
Buk Taylor	140
Simon kezeiben	146
A Waterpocket bánya	150
A bányalég	154
Buk, mint életmentő	157
A megostromolt bánya	164
Befejezés	174

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

